

BURMESE CLASSIC .COM

မြသားသွင်

နီချင်စဉ္ဇာသစ်

ချစ် ဦး စစ် ခင် ခင် မ ဟော ခင်

www.burmeseclassic.com

design : eung kyaw moe

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၆၈၇၅၀၅၀၈

အုတ်နားခုံးခွင့်ပြုချက် ၅၀၁၁၀၁၀၈၀၈

ပဏ္ဍမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ

အုပ်စု ၅၈၈

အဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်၊ Sun

အဖုံးစာပေသူ

ဦးကျော်စိန် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ် ၆၁၊ ပြတိုက်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း

တောင်

အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအေဂျင်ဆက်)

၁၇၈၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအေဂျင်ဆက်)

၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

စာနိဂုံး ၁၀၀ ကျပ်

ကွန်ပျူတာ

Dream City

ချစ်ဦးသခင်၏ မဟာသီ မြသားသွင်

ဒုတိယအပိုင်း

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး

ဒုတိယအပိုင်း

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေး

ဒုတိယအပိုင်း

အချစ်အမြတ်အားထက်တင်တိုင်းပြိုင်ရေး

ဒုတိယအပိုင်း

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

- ပြည်ထောင်စုကို ဝန်ခံပြီး အတိုင်းအလမ်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအတွက် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို မျှော်လင့်ချက်ပွက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ခြင်း
- နိုင်ငံတော်ပြည်ထောင်စုကို ဝန်ခံရန်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ပွက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်ထောင်စုပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်းများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ဒုတိယအပိုင်း ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အတွက် အားလုံးသဘောတူညီညွတ်စွာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော် နှင့် ပြည်ထောင်စုပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် နှစ်နှစ်အတွင်း ပြည်ထောင်စုပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း ဖြစ်ပေါ်စေရန် ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် ထူထောင်ရေး

ဒုတိယအပိုင်း ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်ကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တိုးတက်စေရန် ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ထောင်ရေး
- မျှော်လင့်ချက်စွာ စီမံကိန်း ပြုစုပေးခြင်း
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိစစ်စေရန် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ထောင်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနီနီမှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

ဒုတိယအပိုင်း ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာမိတ္တပြုမိမိများ
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့် မာကျောမှုအဖွဲ့အစည်းများ၊ အမျိုးသားရေး လက်ကားများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန့်ထက်မြက်ရေး
- ထစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည်ဖြင့် မားမားရေး

အခန်း (၁)

ဟိုအဝေးမှာ လှမ်းမြင်နေရသည့် မြူစိုးမြူဆိုင်များ ရစ်သိုင်းလွမ်းခြုံထားသော စိမ်းညိုအုံ့မှိုင်းနေသည့် တောင်တန်းပြာကြီးများကို ကြည့်ရင်းက ကသစ်နီ စီးလာသည့် ခရီးသည်တင် မှန်လုံကားကြီးက မြေလိမ်မြေကောက်ပမာရှိနေသော တောင်ပေါ်လမ်း၏ အကွေ့အကောက် အနိမ့်အမြင့် မညီညာတဲ့ ခရီးလမ်းအတိုင်း တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ကသစ်နီမှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလိုတောင်ပေါ်ခရီးလမ်းမျိုးကို သူမဘဝတွင် တစ်ခါမှ မသွားခဲ့ဖူးသည်မို့ ယခုလို အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း စွန့်စားလျက် ဤမျှ

ဝေးလံကာ တောင်စဉ်တောင်တန်း အကျွေအကောက် အနိမ့် အမြင့်များဖြင့် ခရီးလမ်း မညီညာသည့် တောင်ပေါ်ဒေသလေး ကို ထွက်လာခဲ့ရသောအခါ ရှစ်မှာ ဘာရယ်မှန်းမသိ တစ်စုံ တာရာကို စိုးရိမ်နေသလိုလို။

သူမကိုယ်သူမ ဘာကို စိုးရိမ်နေရမှန်းလည်း ကသစ်နီ မသိပါ။

ဆေးချာသည့်ကတော့ ကသစ်နီသည် ဒီလို တောင်ပေါ် ခရီးချိုးကို မသွားဖူးသဖြင့် ရှင်မှာ အသစ်အဆန်းကြီးဖြစ်နေ ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခပ်ဟဟဖွင့်ထားသည့် မှန်တံခါးမှနေ အရှိန်ပြင်းပြင်း နှင့် အေးစိမ့်စွာ တိုးဝင်တိုက်ခတ်လာသည့် လေကြောင့် အသစ်နီသည် သူမကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီစေးကို ရင်ဘတ်ပေါ် တင်းစင်းလေးဆွဲစေရင်းက လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ပိုက်ထွေးထားလိုက်သည်။

သို့တိုင် အချမ်းကတော့ ပေါ့ဖွားပါ။ ဖွင့်သည်ဆိုရုံ ခပ်ဟဟလေး ဖွင့်ထားသည့် မှန်တံခါးမှနေ တိုးဝင်လာသည့် လေကပင် ကသစ်နီကို ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် ချမ်းစိမ့်စေ

ရသည်မို့ ကသစ်နီသည် ခပ်ဟဟဖွင့်ထားသည့် မှန်တံခါးကို အမြန်ပြန်၍ ဆွဲပိတ်လိုက်ရသည်။

ဟူး... ခုမှ နေသာတော့တယ်။

ချမ်းအေးလွန်းသဖြင့် မေးဖျားတွေပင် တစ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်မတတ်ရှိနေသော ကသစ်နီတစ်ယောက် မှန်တံခါးပိတ် လိုက်မှပင် သူမအတွက် နေထိုင်လို့ ကောင်းသွားရသည်။

တခြားသူတွေလည်း သူမလိုပဲလားဆိုသည့် အတွေး နှင့် ကသစ်နီ အကြည့်လေးများက ကားပေါ်ပါ ခရီးသည် တွေကို မျက်နှာကပ်ဝန်းလှလှလေးနှင့် ဝေ့ဝေ့ကြည့်မိလိုက်တော့ ကသစ်နီ အံ့သြသွားရသည်။

ကြည့်လေ။

ကသစ်နီ မအံ့သြဘဲ နေမည်တဲ့လား။

သည်အအေးဒဏ်ကို မြေပြန့်သူ သူမကသာ ဣန္ဒြေ စသည်နိုင်လောက်အောင် ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းအေးနေသ လောက် ကားပေါ်ပါ ခရီးသည်တချို့ကတော့ ဒီလမ်းဒီခရီး တို့ သွားလာနေကြမို့ထင်။ အူတို့သည် ဒီအအေးလောက်က တော့ မမှုတော့သလိုမျိုး ရှိနေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒါကလည်း ဒီတောင်ပေါ်ဒေသတွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းလာသူများအတွက်တော့ ဟုတ်ကြပါလိမ့်မည်။

ကသစ်နီတို့လို မြေပြန့်သူ မြေပြန့်သားတွေအတွက်ကတော့ ဒီတောင်ပေါ်ဒေသ၏ အအေးဒဏ်သည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင်လူကို ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းအေးနေစေရသည်။

ဆောင်းလေငွေ့နှင့်အတူ ရိုက်ခတ်လာသည့် တောင်ပေါ်ဒေသ၏ အအေးဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံရင်းက ကသစ်နီသည် ဓားပေါ်မှနေ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ဓ့မ်းမြင်နေရသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးကိုကြည့်ပြီး အသည်းတထိတ်ထိတ်နှင့် ရင်မှာ ကြောက်လန့်လာရသည်။

တကယ်တော့ ကသစ်နီ ကြောက်မည်ဆိုကလည်း ကြောက်စရာပင်ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်လမ်းတွေမို့ ထုံးစံအတိုင်း ကားနှစ်စီးရှောင်နိုင်ရုံသာရှိလျက် ဘေးတစ်ဖက်မှာတော့ နက်ရှိုင်းလှသည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို မြင်နေရသည်ကပင် ကသစ်နီရင်ထဲ အလိုလို ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်နေရသည့်အဖြစ်။

သည်လောက် နက်ရှိုင်းလှသည့် ချောက်ကမ်းကိုသာ တျသွားပါက တွေးဝံ့စရာပင် မရှိနိုင်တော့သည့်အဖြစ်။

ကသစ်နီသည် သေရင်လည်း တစ်ခါတည်းသာ သေလိုက်ချင်ပါသည်။ မသေမရှင် ဖြစ်နေရမည့် အဖြစ်ကိုတော့ သေမှာထက်ပင် ကြောက်သူဖြစ်သည်။

ခုချိန် သူမဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သေမည်ဆိုလည်း သူမတစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကသစ်နီချစ်သော ဒေါ်ဒေါ်ငယ်နှင့် အန်ကယ်လေးမပါ တာပဲ ကသစ်နီအတွက် ဝမ်းသာရမလို့လို့။

သည်အသက်အရွယ်ရောက်သည်အထိ ဘဝတွင် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမစွမ်းဆောင်နိုင်သော ဘာမှ အသုံးမကျသည့် သူမအတွက် ခုချိန် သေသွားလို့လည်း ဘာမှဝမ်းနည်းစရာကောင်းမည်မဟုတ်။

သို့သော် သူမသည် လွယ်လွယ်နှင့်တော့ သေဦးမည်မဟုတ်ပါ။

မှန်လို့ကားအတွင်း ခရီးသည်များ အပြည့်ပါလာသလို ကားဆရာသည်လည်း ခရီးသည်တွေ၏အသက် သူလက်ထဲ

မှာ ရှိနေသည်ကို သတိထားမိသည့်နယ် တောင်ပေါ်ခရီးစဉ်၏ အချိုးအကွေ့များသောလမ်းကို သတိထားကာ မောင်းနေလေသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အိမ်သို့ ပြန်လာသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများလည်း ပါလာသဖြင့် ကားထဲတွင် လူငယ် တွေပီပီ လွတ်လပ်စွာ အချင်းချင်းစကားပြောနေကြသည်မှာ ဆူညံနေရသည်။

ကသစ်နီသည် ခရီးစဉ်အစ ကားပေါ်ကို စတက်ပါပြီ ဆိုကာတည်းက နောက်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်မိပါပေ။

ပါလာသည့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို နေရာတွင် နေတကျ ထားပြီးနောက် ကသစ်နီသည် သူမထိုင်ရမည့် ကားပြတင်းပေါက်ဘက်မှ ထိုင်ခုံနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကတည်းက သူမဘေးတွင် ဘယ်သူဘယ်ဝါထိုင်၍ နောက်တွင် ဘယ်သူ တွေရှိသည်ကိုလည်း သေချာမကြည့်မိခဲ့ပါ။

သွေးအေးစွာ နေစိမ့်သူ မဟုတ်ဖေမယ့် ကသစ်နီဆိုတာ က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာသိဘာသာ နေတတ်သူတစ်ယောက်။

ကားစထွက်ပါပြီဆိုကာတည်းက တစ်လမ်းလုံး မျက်ဝန်း

သေးမှိတ်ကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိလာသော ကသစ်နီ တစ်ယောက် ကားက တစ်မြို့ဝင်တစ်မြို့ထွက်နှင့် ပြတ်ကျော် ထာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် ထိုအချိန်ထိ ကသစ်နီသည် သူမဘေးက လူကို ဂရုတစိုက်နှင့် မကြည့်မိခဲ့သေး။

ဥပေက္ခာစာရာနှင့် စပ်စုခြင်းကင်းသော ကသစ်နီ အတွက် သူမနေးတွင် ဘယ်သူဘယ်ဝါရှိနေပါစေ သူမ ကတော့ ဂရုစိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။

ဒါကလည်း ကသစ်နီ၏ ကိုယ်ပိုင်ဟန်လိုပင် ပြော ရမည်ဖြစ်သည်။

ဘယ်တော့မဆို သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက် ခရိုတတ်ခြင်းက သူမ၏ ထူးခြားမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုပုံစံအတိုင်း ကသစ်နီသည် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် တစ်လမ်းလုံး ရှိလာရာမှ ကားက တောင်ပေါ်ပိုင်းရောက် လာသည့်အခါမှာတော့ ကသစ်နီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထား မိ၍ မရတော့ပါ။

ဆောင်းငွေနှင့်အတူ ပါလာသည့်လေက ဥပေက္ခာ စာရာနှင့် ရှိနေသည့် မြေပြန့်သူ ကသစ်နီကို သက်ဝင်စွာပ

www.burmeseclassic.com

ရှားစေရတော့သည်။

ကသစ်နီသည် အချမ်းဒဏ်ကို အလေးစေ့ကြိတ်ကာ တင်းခံရင်းက အခုမှပင် သူမဆေးကလုကို ကသစ်နီ သတိထားကြည့်မိသွားရသည်။

တီရှပ်အဖြူပေါ်တွင် အညိုရောင် သားရေဂျာကပ် ထပ်ဝတ်လျက် အရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့ ဘောင်းဘီဝတ်ထားသည့် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကျော် ယောက်ျားတစ်ယောက်

ထိုင်ခုံနောက်တွင် ကိုမိကို ခပ်လျော့လျော့မှီထားသည့် ကြားက သူသည် အရပ်ရှည်သူ တစ်ယောက်မှန်း သိသာနေရသည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ဖြူစင်စိုပြေသော အသားအရေ နက်မှောင်သည့် ဆံပင်က ဘေးသို့ ခပ်ယိုင်ယိုင်ခွဲလျက် မျက်ခုံးထူထူ နှာတံပေါ်ပေါ် ပိရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းတို့ကို တင်းတင်းစေ့ထားသည့် ဒီယောက်ျားသည် လူချောတစ်ဦး ဖြစ်သည်ကိုလည်း ကသစ်နီ ခန့်မှန်းမိလိုက်ပါသည်။

လက်ကိုပိုက်လျက် မျက်ဝန်းများ မှိတ်ထားသည့် အိပ်ပျော်နေသည်စား မသိပေမယ့် ကသစ်နီ ဒီယောက်ျား

မျက်ဝန်းများကိုတော့ ကြည့်လိုပါသေးသည်။

တစ်ချို့ ယောက်ျားများသည် လူပုက ချောပါရက် နှင့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ မေးမှိန်နေတတ်၏။

ထိုမျက်ဝန်းမျိုးကို ကသစ်နီသဘောမကျ မကြိုက်နှစ်သက်ပါ။

ကသစ်နီ သဘောကျသည့် မျက်ဝန်းက စူးရှတောက်ပသော အရာရာကို ကြိုတင်သိမြင်နိုင်သည့် အရောင်တစ်မျိုး ဖြာထွက်နေသည့် မျက်ဝန်းမျိုးကိုပင်ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေး ဆယ်ယောက်တွင် ကသစ်နီနှစ်သက် သဘောကျသည့် ထိုမျက်ဝန်းမျိုး တစ်ယောက်ပိုင်စရာ မလွယ်လှပါ။

ပြောရလျှင် ကသစ်နီသည် သူမ ဒီအသက်အရွယ် ရောက်တဲ့အထိ ထိုမျက်ဝန်းမျိုး တွေ့လည်းမတွေ့မြင်။

ဒါဖြင့် ဒီလူကကော။

အတွေးဖြင့် ကသစ်နီအကြည့်များက သူမဆေးက လူထံ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ရှိသွားပေမယ့် ထိုလူကတော့ ယခုထက်ထိ မျက်ဝန်းများ ပွင့်မလာသေး။

ရှမ်းသွေးစပ်မို့ထင်၊ စိုပြည်ဝင်းဒါသော အသားအရေနှင့် ဒီလူသည် သူမနေး ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ရောက်ရှိလာရသည် မသိပါ။

အင်းလေ ဒါလည်း ဘယ်ပြောလို့ ရမပျဲမလဲ။

ခရီးသွားသူအချင်းချင်း ကိုယ့်ဘေး ဘယ်သူဘယ်ဝါ ရောက်မည်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောတတ်သလို ထိုရောက်လာမည့်သူသည် ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုမသိပါပေ။

ကသစ်နီသည် ယခုထက်ထိ အိပ်နေသေးဟန် ရှိသော ကိုလူချောကြီးကိုကြည့်ပြီး သူမကိုယ်သူမလည်း ဒေါသတွေ ဖြစ်လာရသည်။

သည်ယောက်ျားမျက်နှာကို မြင်တာနှင့် ကသစ်နီ ရင်ထဲ ဘာကြောင့် အတွေးများ ရှုပ်ထွေးသွားရသည်လဲ။

ကသစ်နီသည် သူမကိုယ်သူမလည်း မကျေနပ်အတွေးဖြင့် ထိုလူချောကြီးထံမှ အကြည့်များကို လွှဲပစ်လိုက်ပြီးနောက် မြူခိုးတွေ ဆိုင်းနေသည့် တောင်ပြာတန်းကြီးဆီသို့ အကြည့်များ ပို့ထားလိုက်လေတော့သည်။

အတန်ကြာကြည့်ပြီးနောက် ကသစ်နီသည် မျက်ဝန်းလေးအစုံကို ဖျတ်ခနဲ မှိတ်ပစ်လိုက်သည် ဆိုရင်ပဲ သူမမျက်ဝန်းထဲ မရည်ရွယ်ဘဲ ဝင်ရောက်လာသူက ခန့်ထည်၏ ခွပ်ပုံလွှာပင် ဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး ကွေးတတ်သွားသည့်အထိ ထိတရံ ပြုံးစာတ်သော ခန့်ထည်၏ မြို့စား ခုနေခါ ကသစ်နီ ကို လှောင်ပြောင်သလို ရှိနေရသည်။

ကသစ်နီသည် ဆွတ်ကျင်ရသောရင်မှ ခံစားမှုနှင့် ခန့်ထည်ကို သတိရလာသဖြင့် အဆက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း သုံးလေးကြိမ် ရှူလိုက်မိသည်။

“ချာတိတ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခေါင်းမူးလာလို့လား။”

ရတ်ခြည်း သူမဘေးမှ ထွက်ပေါ်လာရသော အသံကြောင့် ကသစ်နီ၏ အကြည့်များက သူမဘေးမှ ကိုလူချောကြီးထံ ဖျတ်ခနဲရောက်ရှိသွားရာ

“ဟင်”

ရတ်တရက်တော့ ကသစ်နီ ရင်ခုန်သံတွေသည် အတိုင်း အဆမရှိ မြန်ဆန်သွားရပါသည်။

ထိုအတူ

စိတ်ထဲကွင်းလည်း တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရ၏။

ကြည့်စမ်း။

ကသစ်နီ အင်မတန် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ပါသည် ဆိုသည့် မျက်ဝန်းအစုံက ဒီလူ ကိုလူချောကြီးထံမှ ရှိနေသည် တဲ့လား။

ဧရေတုသည် သူ့အား မျက်နက်ဝန်းလှလှလေးနှင့် တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်နေသော ချာတိတ်မကို ဘာရယ်မဟုတ် စူးရှတောက်ပသော သူ့မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့် သွားရသည်။

ဧရေတုအကြည့်တွေက ကသစ်နီအပေါ်တွင် လေးလေး နက်နက်နှင့် ထူးခြားသည့် စွမ်းအားတစ်မျိုးဖြင့် ညှို့ငင်နေ သယောင်။

ကသစ်နီသည် သူ့အကြည့်များကို မြင်ရတော့ ရင်မှာ ပို၍ တုန်လှုပ်သွားရသည်။

ဘုရားရေ။

သည်လူ့အကြည့်တွေ စွမ်းအားတစ်မျိုး ထည့်ထားသလို

သူ့မျက်လုံးနဲ့ အကြည့်ခံလိုက်ရတာနဲ့ ငါ့မှာ အားအင်တွေ ကုန်ဆုံးသွားရသလို မပါပဲလား။

သည်အဖြစ်က ငါ့အတွက် သိပ်ကို အံ့ဩစရာ ပါပဲ လား။

ကသစ်နီသည် စိတ်ဝယ်တွေ့ရင်းက ကိုလူချောကြီးထံမှ သူ့မျက်ဝန်းကို အမြန်ပင် ရွှေ့မူလိုက်ပြီ။

“ဟင့်အင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။”

သူသည် ကသစ်နီကို ဘာမှမပြောပါ။ မျက်ဝန်းစူးစူး တောက်တောက်ကြီးနှင့် ကသစ်နီကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့် နေရာမှ နှုတ်ခမ်းကို တင်တင်စေ့ ပိတ်လျက် ပြုလာပြီ။

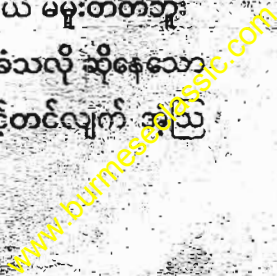
“အဟွန်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်က စိုးရိမ်လို့ပါ။ ဒါနဲ့ ချာတိတ် ကားမူးတတ်သလား။”

“ရှင်...”

“အဟွန်း ချာတိတ် ကားမူးတတ်သလား။”

“မမူးတတ်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်တယ် မမူးတတ်ဘူး။”

သူ့မစကားကို သူမ ပြန်၍ ထောက်ခံသလို ဆိုနေသော ကသစ်နီကို ဧရေတုသည် မျက်ခုံးကြီးပင့်တင်လျက် အံ့ဩ

သလို ကြည့်လာ၏။

သည့်နောက် သူသည် သွားစွယ်ဖွေးဖွေးလေးများပေါ်
အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ချာတိတ်အဖြေကလည်း တစ်မျိုးပါလား၊ ကိုယ့်ကို
ကိုယ် ကားမှူးလို့ မှူးမှန်း မသိဘူးလား”

ပြုံးလိုက်ပါမှ ပို၍ ကြည့်ကောင်းသွားသော ကိုလူချော
မျက်နှာကြီးကို ကသစ်နီသည် တွေ့တွေ့လေးပြန်၍ ကြည့်ရင်း

“ကားစီးတော့ စီးဖူးဇာယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလိုမျိုးတောင်
ပေါ် ခရီးလမ်းရှည်ကိုတော့ ကသစ် အစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး”

“ဒါဆို အခုလို တောင်ပေါ်ခရီးရှည်ကို ကားစီးဖူးတာ
ဒါ ပထမဦးဆုံးဧါ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”
ကသစ်နီ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ချာတိတ်နာမည် ကသစ်တဲ့လား”

“ဟင်... ကသစ်နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ဟောဗျာ ခင်ဗျားလေးပဲ စောစောက ကိုယ့်ကိုကိုယ်
နာမည်ထည့်ပြောပြီးတော့”

သိန်းမင်းစာပေ

“အို...”

ကသစ်သည် မျက်နှာရဲရဲလေးဖြင့် ရှက်သွားရတာ

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မနာမည် ကသစ်နီ”

“ကသစ်နီ အင်း... တော်တော်လှတဲ့ နာမည်ပဲ၊
အမည်နဲ့လူ လိုက်ပါတယ်”

“ရှင်”

သူမကို ရှေ့ထားကာ ပြောင်ပင် သူမအလှကို ချီးကျူး
နုသည့် ဇေရုတုစကားကြောင့် ကသစ်နီ အပျိုစင်စလေးခမျာ
င်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက် မျက်နှာလေး မထားတတ်
အောင်ပင် ရှိလာရသည်။

ဒါကို ဇေရုတုကတော့ မသိပါ။

သူ့ပုံစံ တည်တည်တင်းတင်းကြီးအစိုင်း ကသစ်နီ
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးရတော့မယ်၊ ကျုပ်
မည် ဇေရုတု၊ နောက် လမ်းမှာတွေ့လို့ ချာတိတ်ရင်ထဲ
ချင်တဲ့စိတ် ရှိလာရင် ခေါ်ဖို့ မှတ်ထားပေါ့”

“ရှင်”

သိန်းမင်းစာပေ

ကသစ်နီမှာ သူ့စကားကြောင့် ပို၍အံ့ဩရပြန်၏။
နောက် လမ်းမှာတွေ့လို့ ခေါ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိလာရင်
ခေါ်လို့ရအောင် မှတ်ထားပေါ့တဲ့။

ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။

ခရီးသွားလွှဲ ကြုံရသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကသစ်နီ
သည် လွယ်လွယ်နှင့် မေ့လိမ့်မည်ဆိုတဲ့သဘောလား။

ကသစ်နီအတွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး စုချင်လာရသည်
တစ်ဆက်တည်း ကသစ်နီသည် ဒီလူကြီး သူမကို ဒါ
တမင်သက်သက် အထင်သေးတာပါလားဆိုသည့် စိတ်နှလုံး
ရင်ထဲ မခံချင်ဖြစ်သွားရကာ

“ခင်ဗျားကြီးကို မေ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်ရင်လည်း ဘာဖြစ်
လို့ ကသစ်ကို မိတ်ဆက်နေသေးလဲ”

“ဟင်”

ကသစ်နီထံမှ မထင်မှတ်တဲ့ တုံ့ပြန်စကားကြောင့်
ဧရေတုသည် အံ့ဩသွားရသလို ကသစ်နီအား စူးစူးစိုက်စိုက်
လေး ကြည့်လာပြီး...

“ဒါဖြင့် ကသစ်နီက ကျုပ်ကို မမေ့ဘူးဆိုတဲ့ သဘော

သိန်းမင်းစာပေ

ပါ”

ကြည့် ဒီလူတော့ သေတော့မှာပဲ။

အခုမှ သိကျွမ်းရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
သူ ဒီလိုစကားမျိုး မေးရသည်တဲ့လား။

ဦးဧရေတုဆိုသည် ကိုလူချောကြီးကို ကြည့်ပြီး ကသစ်နီ
တစ်ပျက်ချင်လာရသည်။

သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ကယ်ပင်
စကားမပြောတတ်ဘူးတဲ့လား။

ဟင်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဦးဧရေတုပုံစံ ကြည့်ရသည်မှာ ပညာတတ်လူကြီး
ကောင်းပုံစံမို့ သူသည် မိန်းကလေးများနှင့် စကားမပြော
ဆိုတတ်သည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

ဒါနဲ့တောင် ဦးဧရေတုသည် ကသစ်နီကို အဖြေခက်စေ
သည့် စကားမျိုး ဘာကြောင့် မေးတာပါလိမ့်။

“ကသစ် လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မခင်တတ်
သလို လွယ်လွယ်နဲ့လည်း မမေ့တတ်ပါဘူး ဦးဧရေတု”

“ကသစ်နီပြောချင်တာက ”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဦးဇေရတုကို ကသစ် မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ခင်မင်ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားရပါဦးမယ်”

“အိုလေ ဟုတ်တယ်၊ ကသစ်နီပြောတာ မှန်တယ်၊ ကားပေါ်မှာ ခရီးသွားလွဲဟန်တွေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ ခင်မင်အသိအမှတ်ပြုဖို့ဆိုတာ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ကသစ်နီဘက်က စဉ်းစားရဦးမှာပေါ့၊ စဉ်းစားပါ၊ စဉ်းစားပါ၊ ကျုပ်ကလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ခင်မင်တဲ့ ခင်မင်မှုမျိုးထက် အခုလို သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ခင်မင်ရတဲ့ ခင်မင်မှုမျိုးကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားရဇာတ်သူပါ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကို စပ်စုစာယ်လို့တော့ မထင်နဲ့၊ ကသစ်နီ ဒီခရီးကို တစ်ယောက်တည်းလာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟို ကျုပ် မေးတာက ချာတိတ်လို ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဖော်ပါတော့ ပိုကောင်းမလားလို့ပါ”

“အဖော်ဟုတ်လား ကသစ်မှာမှ အဖော်မရှိဘဲ”

“ဪ...”

ကသစ်နီသည် ပြောပြီးမှ သူမစကားအတွက် နောင်တ ခသွားရသည်။ ကြည့်စမ်း သူမသည် အခုမှ သိရသည့် သူစိမ်းလူတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ထိ ဖွင့်လင်းစွာ ပြောမိရတာပါလိမ့်။

သည်ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မတော်သူမကို အန္တရာယ်ပေးမည့်သူ ဆိုပါက မခက်ပေဘူးလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကသစ်နီသာ လက်ခတ်မမှားဘူးဆိုရင်ဖြင့် ဦးဇေရတု ဆိုသည့် ဒီယောက်ျားသည် သူမကို အန္တရာယ်ပေးမည့်သူ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်နှင့်ပိုရိုတိကျ သေသပ် သောနှုတ်ခမ်း စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းတို့ကို ပိုင်ဆိုင် ထားသော ဦးဇေရတုသည် အသိဉာဏ်ကြီးမား ရင့်သန်သည့် လူတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ကသစ်နီ အကဲခတ်လို့ရပါ သည်။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ရှင်”

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားရာမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် သူ့ဆီက စကားသံကြောင့် ကသစ်နီအတွေးများ ကြားက လန့်သွားရသည်။

“အဟွန်း... ချာတိတ်ကို မေးနေတာ၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲလို့”

နှစ်လှိုဖွယ်ကောင်းသည့် ဦးစေရတုထံက အပြုံးတဖြင့်မှ ကသစ်နီ ပါးလေးတွေ နီမြန်းတောက်ပသွားရသည့်အထိ ရှက်အားပိုသွားရပြီး

“တသစ် တောင်ကြီးကို သွားမှာပါ”

“ဟုတ်လား ဒါဆို ကျုပ်နဲ့ ခရီးတူတာပေါ့”

“ဦးစေရတုလည်း တောင်ကြီးကိုပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ချာတိတ်က တောင်ကြီးဇာတိလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကသစ် ရှန်ကုန်ကတော့ တောင်ကြီးကို အခုမှ ပထမဦးဆုံး ရောက်ဖူးတာ”

“အင်း... ထင်တော့ ထင်ပါတယ်”

“ရှင်”

“ဪ... ချာတိတ် အအေးဒဏ်ကို ကြောက်နေတာတည်းက တောင်ကြီးသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ”

“အို...”

ကသစ်နီမှာ သူမ ဣန္ဒြေပျက်ရလောက်အောင် အအေးဒဏ်ခံနေရသည့်အဖြစ်ကို ဦးစေရတု သိနေပါလားဆိုသည့် ရှက်အတွေးဖြင့် လူက သူ့ရှေ့ မနေတတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ကသစ်နီ ရှက်သွားရသည့်အဖြစ်ကို ဦးစေရတုမှာ အကဲခတ်မိပုံနှင့်

“အဟွန်း... ဟွန်း... မရှက်ပါနဲ့ဗျာ၊ မြေပြန့်သူက ဒီတောင်ပေါ် အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သဘာဝကျပါတယ် မြေပြန့်သူရယ် အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

ဦးစေရဟုရယ်တော့ ကသစ်နီသည်လည်း ရှက်ရယ်လေးလိုက်ရယ်မိလေသည်။

ထိုခဏမှာတော့ ဦးစေရတုနှင့် ကသစ်နီတို့နှစ်ဦးသည် အခုမှ သိရသည့်လူများ မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တို့ တစ်ယောက် အရင်ကတည်းက သိလာရသည့် လူနှစ်ဦးများ

www.burmeseclassic.com

ပမာရှိသွားရသည်။

“ကျုပ် ဆေးလိပ်သောက်ရင် ကသစ်နီအတွက်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမလား”

“ရပါတယ် အန်ကယ်လေးလည်း ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူမို့ ကသစ်အတွက်တော့ မဆန်းတော့ပါဘူး”

“ကသစ်တော့ မသိဘူး၊ တစ်ချို့မိန်းကလေးတွေက ဆေးလိပ်နဲ့ကို ကြောက်တယ်”

“များသောအားဖြင့်တော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကသစ်လည်း ဆေးလိပ်နဲ့ကြောက်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကြောင့်နဲ့တော့ တစ်ဖက်လူရဲ့ဆန္ဒကို မပိတ်ပင် မတားဆီးချင်ဘူး”

“ကသစ်က အရွယ်ငယ်ပေမဲ့ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ နားလည်မှုရှိတာတော့ ချီးကျူးစရာပဲ”

ဦးဇေရတုစကားကို ခေတ်သည် ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

စောစောက မွန်းကြပ်သလိုရှိခဲ့သော ကသစ်နီ၏ စိတ်အတွေးများသည်လည်း ဦးဇေရတုနှင့် စကားပြောလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲအလိုလို ပေါ့ပါးသွားရသလို ရှိသွားရ၏။

ဦးဇေရတုသည် ခင်ဖို့ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကသစ်နီ နားလည်လိုက်သည်နှင့်အမျှ ဦးဇေရတု၏ အကြောင်းကိုလည်း ကသစ်နီ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်လာရသည်။

သို့သော် ကသစ်နီ မမေးရပါ။ သူ့အကြောင်းမေး၍ သူမအကြောင်း သိချင်လာလျှင် ကသစ်နီမှာ ပြောဖို့အင်အား မရှိတော့ပါ။

အထူးသဖြင့် သူမအကြောင်းထက် သူမမိသားစုအကြောင်းကိုဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ပေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမ မိသားစုအကြောင်းကို မသိဘဲ ခင်မင်သိကျွမ်းရသည့်အဖြစ်ကိုသာ ကသစ်နီ လိုလားပါ၏။

ဦးဇေရတုကို ကြည့်လိုက်တော့ သူသည် စီးကရက်တို့သောက်နေလေ၏။

အင်း ယောက်ျားတွေ စီးကရက်သောက်တာကို မြင်ဖူးပေမယ့် အခုလို ဦးဇေရတု ဆေးလိပ်သောက်နေသလိုမျိုးတော့ ဘယ်ယောက်ျားမှ ကြည့်လို့မကောင်းခဲ့ပါ။

ယုတ်စွအဆုံး စတိုင်ကျကျနှင့် နေတတ် စားတတ် ပါသည်ဆိုသော အန်ကယ်လေး စီးကရက်သောက်မှတ်ပင်

သူမရှေ့က ဦးဇေရတုကို မိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စီးကရက်သောက်နေပုံက ကသစ်နီ မျက်စိနဲ့ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖာစ်မျိုးကြည့်၍ ကောင်းနေသည်မို့ ကသစ်နီသည် ဘာရယ်မဟုတ် ဦးဇေရတု ထံမှ အကြည့်များကိုမလွဲ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ဖျတ်ခနဲ ဆိုသလို ဦးဇေရတု၏ အကြည့်များက သူမထံရောက်လာသောအခါ-

“အို...”

ရုတ်ခြည်းရှောင်လွှဲလို့မရ။ သူမအကြည့်များကို အဝိုက်မိသွားရသည်မို့ ကသစ်နီမျက်နှာလေး ရှက်သွေးဖြင့် ရံဖန်စောက်သွားရပါတော့သည်။

ရှက်ရှက်နှင့် ကသစ်နီသည် သူမအကြည့်များကို မျက်နှာနီနီနှင့် လွှဲသွားသော ဇေရတုသည် အရှုလ်သည်းသွားသည် ချာတိတ်ကိုကြည့်လျက် ပြီးသွားရကာ-

“ကသစ်နီက ကျောင်းသူလား”

“ဟင်အင်း...”

“ဒါဖြင့်”

“ကသစ် မနှစ်ကမိ ကျောင်းပြီးသွားခဲ့ပြီ”

“အဟွန်း... ကျုပ် မျက်စိထဲမှာတော့ ကသစ်က ကျောင်းသူလေးလိုပဲ”

သူ့စကားအောက်တွင် ကသစ်နီသည် မနေတတ်သလို ဖြစ်လာရသည်မို့

“ဦးဇေရတုကော”

“ဗျာ”

“ရှင်ရော ဘာလုပ်လဲလို့မေးတာ”

“အင်း”

“ကျုပ်အလုပ်ကို ပြောရင်း မင်း ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် ခင်ချင်မှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟင်... ဦးဇေရတုအလုပ်က ဘာအလုပ်မို့လို့လဲ”

“ကသစ်နီ ခန့်မှန်းကြည့်လေ”

သူမ ဘာကို ခန့်မှန်းကြည့်ရမှာလဲ။

ကသစ်အကြည့်များက ဦးဇေရတုလက်များဆီဆို့ အကြည့်တွေ ဖျတ်ခနဲရောက်ရှိသွားရသည်။

www.burmeseclassic.com

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ပန်းသွေးရောင် ပြေးနေသော လက်က ဘယ်နည်းနှင့် မှ အလုပ်ကြမ်းလုပ်သည့်လက်တော့ မဖြစ်နိုင်။

ဒါနဲ့တောင် ဦးဇေရုတုသည် ကသစ်နီအား ဘာကို ခန့်မှန်းခိုင်းနေရတာပါလိမ့်။

“ဟိတ်... ကျုပ်မေးတာမဖြေဘဲ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဟို ဦးဇေရုတု လက်တွေကိုပါ”

“ဘယ်လို ကျုပ် လက်တွေကို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ပြောပါဦး ကျုပ်လက်တွေကို အမိ ဘာကြောင့် ကြည့်ရတာလဲဆိုတာ”

“ဪ... ဦးဇေရုတုလက်ကို ကြည့်ပြီး အလုပ်ကြမ်း လုပ်တဲ့လက် ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာကိုပေါ့”

“ဒီတော့...”

“ဦးဇေရုတုဟု အလုပ်ကြမ်းလုပ်တဲ့ သူတစ်ယောက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးဇေရုတု လက်တွေ ကြည့်ရတာ အရမ်းကို အနုပညာဆန်နေလို့ပဲ”

သိန်းမင်းစော

“အဟွန်း... ကသစ်နီက လူကဲခတ်လည်း တော်တာ ပါပဲလား၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ်အလုပ်က သီချင်းရေးဆရာဆို ပါရှေ့”

“ဪ”

ကသစ်နီနှုတ်မှ ဪတစ်လုံးတည်းသာ ထွက်လာနိုင် တော့သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျုပ်အလုပ်ကို သိပြီး ခင်ဖို့ စိတ်ပျက် သွားပြီလား”

“ဘာဆိုလဲ ကသစ် ခင်တာက ဦးဇေရုတုကိုပါ ဦးဇေရုတုရဲ့ အလုပ်ကို မဟုတ်ပါဘူး”

“နုလို သိရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ကသစ်နီ၊ မှန်တာ ပြောရင် ကျုပ်အလုပ်ကို သိပြီး ကသစ်နီ မခင်နိုင်တော့ဘူး ထင်နေတာ”

“ဦးဇေရုတုတွေ ခဲ့တဲ့လူတွေထဲမှာ ကသစ်နီ မပါဘူး”

“အဟွန်း ယုံပါတယ် ကသစ်နီ၊ ဒါနဲ့ ကသစ်နီ တောင်ကြီးကိုလာတာ အလည်သက်သက်ပဲလား”

“အင်း... ဆိုပါတော့လေ၊ တောင်ကြီးကို ကသစ်နီ

သိန်းမင်းစော

www.burmeseclassic.com

ရဲ့အန်ကယ်လေး အလုပ်တာဝန်နဲ့ မြေခင်းလာလို့ ကသစ်နီ အလည်လိုက်တာ”

“ကသစ်နီ အန်ကယ်လေးက ဘာလုပ်လဲ”

“အန်ကယ်လေးကပါ”

ကသစ်နီသည် အန်ကယ်လေးအလုပ်အကိုင်ကို မပြောချင်ပြောချင်နှင့် ပြောလိုက်ရသည်။

“ဪ... ဪ... နောက်ပြောင်းလာတဲ့ အရာရှိ ဦးစိုးနောင်ဆိုတာ ကသစ်နီရဲ့ အန်ကယ်လေးကိုး”

အန်ကယ်လေးနာမည်ကို ဦးစေ့ရတုနှုတ်မှ ရင်းရင်းနိုးနိုးကြီး ပြောလိုက်တာမို့ ကသစ်နီမှာ အံ့ဩသွားရကာ

“ဦးစေ့ရတုက ကသစ်အယ်ကယ်လေးကို သိနေလို့လား”

“အဟွန်. နို့ပါတော့”

ဦးစေ့ရတုလို သိချင်းရေးဆရာ အနုပညာသည်တစ်ယောက်နှင့် အန်ကယ်လေး သိနေသည်ဆိုတာအတွက် ကသစ်နီ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

အန်ကယ်လေးဆိုတာ အနုပညာကို ခံစားနားလည်

တတ်သူတစ်ယောက်မဟုတ်။

ဒါနဲ့တောင် ဦးစေ့ရတုလို သိချင်းရေးအနုပညာသည်တစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုလုပ် မိတ်ဆွေဖြစ်နေရသည်ဆိုတာ ကသစ်နီစိတ်ထဲ သိချင်နေတော့သည်။

အခန်း (၂)

ခရီးကပန်းကာ လူကန္တမ်းနေပေမယ့် ကသစ်နီသည် အိပ်၍မပျော်နိုင်ပါ။

နေရာအရွေ့အပြောင်း၊ ရာသီဥတု အလှည့်အပြောင်း တို့ကြောင့် ကသစ်နီတော်တော်နှင့် အိပ်၍မပျော်ဘဲ မျက်စိကြောင်နေရတော့သည်။

ရှန်ကုန်မှရောက်လာသော တူမဖြစ်သူ ကသစ်နီကို အန်ကယ်လေးသည် သူ့ကိုတံတိုင်းလာကြိုပါသည်။

မတွေ့ရသည့် အချိန်သုံးလအတွင်းမှာ အန်ကယ်လေးသည် တောင်ကြီးရေမြေသဘာဝနှင့် တည့်၍လားမသိပါ။ လူက အသားတွေ ပိုဖြူလာကာ ယခင်ကထက် ခန့်ထည်နေရသည်။

သိန်းမင်းစော

ကသစ်နီနှင့် အန်ကယ်လေး တစ်ယောက်ကို စာစိတ်ဆက် နှုတ်ဆက်နေချိန် ဦးဇေရတုကို ကသစ်နီ နှုတ်မဆက်ဘဲ ရပါ။

ဦးဇေရတုသည် သူ့အား လာကြိုသည့်ကားနှင့် သူမတစ်ဝန်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ကသစ်နီသည် အန်ကယ်လေးခေါ်ဆောင်လာသည့် ကားနှင့်ပင် အန်ကယ်လေးအိမ်ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

အန်ကယ်လေးနေသည့် အိမ်သည်တစ်ယောက်တည်း အား လူပျိုကြီးအန်ကယ်လေးအတွက် အရမ်းကို ကြီးမားလှယ်ဝန်းနေရသည်။

အိမ်ထိန်းအဒေါ်ကြီးမှာ ကသစ်နီအတွက် နေရေးထိုင်ရေး အစစအားလုံး စီစဉ်ပေးလေ၏။

ကသစ်နီနေရသည့် အိမ်ခန်းမှ ကြည့်လျှင် မိုင်းပြာညို နေသော ရှမ်းတောင်တန်းပြာကြီးကို လှမ်း၍ မြင်နေသည့်ကလည်း ကသစ်နီအတွက် ရင်ထဲလွမ်းမောစရာ။

ကသစ်နီမှာ အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် မှန်ပြတင်းတံခါးကို နှိပ်ရင်း မပျော်မှန်းနိုင်သည့် အဝေးတစ်နေရာကို ဝေးကြည့်

သိန်းမင်းစော

www.burmeseclassic.com

နေမိသည်။

“ဦးစိုးနောင်ရဲ့ တူမနဲ့ လာတွေ့နေတာပဲ” ဟု ပြောသွားသော ဦးစေရတုသည်လည်း ခုချိန် ဘယ်ရောက်နေမလဲ မသိပါ။

သူပြော၍သော သူသည် သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု ဦးစေရတုကို ကသစ်နီ သိခဲ့ရပါသည်။ ကသစ်နီသည် သူ့ကို သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု နည်းနည်းမှမထင်ဘဲ ယောက်ျားပီသကာ ခန့်ထည်သော ရုပ်သွင်နှင့် ပီရိုသပ်သောနှုတ်ခမ်း၊ သူမအလွန်သဘောကျနှစ်ခြိုက်တတ်သော စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော ဦးစေရတုကို သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုကာ ကသစ်နီ ယုံရခက် မယုံရခက်ဖြစ်နေရသည်။

ကသစ်နီမဟာ သူမအလွန်ချစ်သော အန်ကယ်လေး ပြန်ဆုံရသည့်အတွက် ပျော်ရသည်ကတခြား၊ သူမစိတ်မရွံ့မရှင်ပျနိုင်တာကတခြား ဖြစ်နေရသည်။

တကယ်တော့ ကသစ်နီစိတ်မှာ မရွံ့မရှင်မည်ဆိုလည်း မရွံ့မရှင်စရာပင်ဖြစ်သည်။

ခန့်ထည်ဆိုသည် ချစ်သူနှင့် ပတ်သက်ကာ ကြုံရသည့် ဖြစ်များက သူမအတွက် စိတ်ညစ်ညူးစရာ။

သူမကို ရိုးလွန်းသည်လို့ပဲပြောပြော ကသစ်နီဘဝတွင် ခန့်ထည်သာရှိသလို ခန့်ထည်ဘဝတွင်လည်း သူမသာ သိမိမည်လို့ ကသစ်နီ ထင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် တဇာဗ်တမ်း သူမထင်သလို မဟုတ်သော စခါ ကသစ်နီနလုံးသားတွေ တစ်စစ်နှင့် နာကျင်ကြေကွဲရတာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကသစ်နီ စဉ်းစားမိပါသည်။ သူမဘဝတွင် ခန့်ထည်ဆိုသော လူတစ်ယောက်နှင့် မဆုံခဲ့မိလျှင် သူမဘဝအတွက် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မည်လဲ ဆိုတာ။

တကယ်တော့ ခန့်ထည်နှင့်သူမဆိုတာက အစကတည်းက အသွင်မတူသည့် လူနှစ်ဦး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ခြံချင်းကပ်နေလာသော ခန့်ထည်သည် အနောက်တိုင်း အနောက်ယဉ်ကျေးမှုကို အထင်ကြီးသူ တစ်ယောက်။

ခန့်ထည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ကသစ်နီကတော့ မြန်မာ
မိန်းကလေးပီပီ မြန်မာမှုကို အထင်ကြီး လေးစားလျက်
ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို ကိုယ် ထိန်းသိမ်းသည့်သူ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးသွားခဲ့သော
ကသစ်နီသည် မေမေမောင်နှင့်ညီမဖြစ်သည့် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်
အန်ကယ်လေး လက်ပေါ်မှာသာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့်သူ
ထို့အတူ ...

ခြံချင်းကပ်နေလာခဲ့သော ခန့်ထည်နှင့်လည်း
သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် ဖြူစင်
သားစွာ ခင်မင်ခဲ့သော ခန့်ထည်နှင့် ကသစ်နီတို့နှစ်ဦးအရွယ်
ရောက်လာတော့လည်း နှစ်ဦးကြား ခင်မင်မှုက ပျောက်ပျက်
မသွားခဲ့ပါ။

ဒါကလည်း ကသစ်နီဘက်ကသာ ဖြစ်ပါသည်။
ထည်ဘက်ကတော့ အရွယ်လေးရောက်လာသည်နှင့်အ
သိပ်လှလာသော ကသစ်နီအပေါ် သူ့ဘက်က စိတ်
ပြောင်းလဲလာခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

ထိုပြောင်းလဲမှုများက သူနှင့်ကသစ်နီ တက္ကသိုလ်
ဆရာကံသည်အခါ ပို၍ သိသာလာရသည်။

အပျိုရည် အပျိုဆွေးတို့ဖြင့် ကသစ်နီသည် ဝင်းဝါစိုပြည်
သော အသားအရေ၊ နက်မှောင်သန့်စွမ်းသော မဟူရာမိုးသား
ဖယ် ရှည်လျားနက်မှောင်ပါသော ဆံ့ခွယ်ရှည်တို့နှင့် ကြွေရပ်
လေးတမျှ သိပ်လှလွန်းသော ကသစ်နီသည် ကျောင်း၏
အလှဘုရင်မဘွဲ့ကိုလည်း နေ့ချင်းညချင်း ရရှိသွားခဲ့သူဖြစ်
သည်။

ကသစ်နီ၏ ထိုအလှများကို မြင်ရလေလေ သဝန်တို
စိတ်မချဖြစ်နေရသူကလည်း ခန့်ထည်ပင် ဖြစ်တော့သည်။
အားလုံး၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် မချနိုင်လောက်အောင်
အလှဂုဏ်သတင်းတွင် နာမည်ကြီးနေရသော ကသစ်နီကို
ခန့်ထည်တို့ဖြင့် စိတ်မချနိုင်လောက်အောင် ချစ်မိနေရသူ
ခန့်ထည်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ခန့်ထည်သည် သိပ်လှလွန်းသော ကသစ်နီကို ချစ်နေမိ
ရပြီဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ခန့်ထည်ဆိုတာကလည်း သူ့ကျောင်း

သိန်းမင်းစာပေ

မှာတော့ သူ့ဂုဏ်နှင့်သူ နာမည်ကြီးနေသူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကသစ်နီနှင့်ခန့်ထည် ဆယ်ထန်းအောင်တာချင်း တူကြပေမယ့် ကသစ်နီကတော့ ရိုးရိုးမေဂျာနှင့်ပင် ကျောင်းတက်ကာ ခန့်ထည်ကတော့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောင်းချင်းမတူကြပေမယ့် ခန့်ထည်ကတော့ ကသစ်နီရှိရာကျောင်းကို ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်လာတတ်သူဖြစ်သည်။

အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်ခုံးမျက်လုံးကောင်ကောင်းနှင့် ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာသည့် အရာရှိမိဘများထံ မွေးဖွားလာသည့် တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ ခန့်ထည်ကတော့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောင်းချင်းမတူကြပေမဲ့ ခန့်ထည်ကတော့ ကသစ်နီရှိရာကျောင်းသို့ ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်လာတတ်သူဖြစ်သည်။

အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်ခုံးမျက်လုံးကောင်

ကောင်းနှင့် ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာသည့် အရာရှိမိဘများထံ မွေးဖွားလာသည့် တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ ခန့်ထည်ကတော့ မိန်းမချော မိန်းမလှကလေးများစွာလည်း ရှိနေပါသေး၏။

ခန့်ထည်မှာ အားလုံးကို စိတ်မဝင်စားပါ။ သူ့ရင်ထဲ စိတ်ဝင်စား ချစ်မိနေရသည်က သူ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းမလေးက သစ်နီပင် ဖြစ်သည်။

ကသစ်နီကို သူ ချစ်နေမိရပြီမို့ ချစ်သည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောရန်ကိုလည်း ခန့်ထည် စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

စဉ်းစားထားပြီးသည့် အတိုင်းလည်း ခန့်ထည်သည် ကသစ်နီအား ချစ်သည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ပါ၏။

သူ့မျှော်လင့်သလို ကသစ်နီထံမှ ချစ်အဖြေရပြန်တော့ ခန့်ထည်လောက် ပျော်နိုင်မည့်သူ ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိတော့ပါ။

သည်လိုနှင့်ပင် ခန့်ထည်နှင့် ကသစ်နီတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ချစ်သူဘဝမှာတော့ နှစ်ဦးသား သွားလာလည် လှော်ကြစားမို့ ထိုရက်များသည် ခန့်ထည်နှင့် သူမအတွက် ပျော်ရွှင်စရာ နေ့ရက်တို့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော်။

သူမ ကျောင်းပြီးသည့်အချိန်မှာတော့ ခန့်ထည်အရစ်တို့သည် သူမအပေါ် သိသာစွာ ပြောင်းလဲလာခဲ့ရသည်။

သူမအား သိပ်ချစ်ပါသည်ဆိုကာ သူမရှိရာကို ချောင်းပေါက်မတတ် လွှာတတ်သော ခန့်ထည်သည် တဖြည်းဖြည်း သူမထံ အလာကျလာရသလို သူမအားလည်း ယခင်က လောက် ဂရုစာစိုက် မရှိတော့ပါ။

သူမသတင်းတွေ ပြန်ကြားရသလောက် ခန့်ထည်သည် သူ့ကျောင်းတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် တွဲနေသည်ဆိုသော အကြောင်း ကသစ်နီ သိခဲ့ရ၏။

ခန့်ထည်အကြောင်း ကြားကြားရချင်းကတော့ဖြင့် ကသစ်နီ သူမနားကိုပင် သူမ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ပါ။

သူမအား သိပ်ချစ်ပါသည်၊ မခွဲနိုင်ပါဆိုသော ခန့်ထည်က သူမအပြင် ကျောင်းတွင် တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် တွဲနေသည်တဲ့လား။

ထိုသတင်းကို ကြားရတော့ ကသစ်နီရင်ဝယ် ပူလောင်မှုတို့ဖြင့် ခန့်ထည်အပေါ် သဝန်ဟိုရသလိုလို့၊ စိတ်မချနိုင်

တော့သလိုလိုနှင့် ရင်မှာ နှင့်သည်းကြေကွဲထိခိုက် ခံစားရသည်။

ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် ခန့်ထည်အပေါ် ကသစ်နီနှင့် သည်းစွာ ချစ်ခဲ့ရသမျှ ခန့်ထည်သည် သူမအချစ်ကို အထင်ဆေးစော်ကားလာသောအခါ ကသစ်နီရင်ထဲ နာကျင်ကြေကွဲရမှုတို့က ဘာနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်ပြလို့မရတော့။

နာကြည်းစိတ်ကြောင့် ကသစ်နီသည် ခန့်ထည်ကို နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ အန်ကယ်လေးရှိရာ ဒီတောင်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမကို ချစ်ပါသည်ဆိုသော ခန့်ထည်ပင် သူမမဟုတ်သည့် အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေနိုင်သေးလျှင် ကသစ်နီသည်လည်း သူ့ကိုအားကျမခံ တခြားတစ်ယောက်နှင့် ပြန်၍ တွဲပြုရတော့မည်ပေါ့။

သူမှ ကိုယ့်အပေါ် စိမ်းကားရက်နိုင်သေးလျှင် သူမကရော ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် မရက်စက်နိုင်ရမည်လဲ။

အတွေးနှင့် ဇာသစ်နီ အကိုတင်းတင်းလေးစေကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကိစ္စမရှိပါ။

ခန့်ထည်လိုလှနှင့် သူမ ဆုံရလိုလည်း ကသစ်နီ ဝမ်းနည်းနေပါ။ သူနှင့် မဆုံရလိုလည်း သူမ ကိစ္စမရှိ။ သူမဘဝတွင် တခြားတစ်ယောက်နှင့် ဖူးစာဆုံနိုင်သေးသည်။

ကသစ်နီ အနားတွင် ခန့်ထည်သက်သာသော ယောက်ျားများစွာ ရှိနေသည်မို့ ခန့်ထည်လို သစ္စာမရှိသည့် ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးသွားပေမယ့် ကသစ်နီ ဝမ်းနည်းမနေတော့။

ခန့်ထည်နှင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသမျှ ကသစ်နီ သည် ဦးဇေရုတုနှင့် လာကြိုရသည်။

တကယ်တော့ ကသစ်နီ လာကြို လာဆုံရသည်က ဦးဇေရုတုလို သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် မဟုတ်။

ခန့်ထည်ထက် များစွာသာလွန်မြင့်မားသည့် ပညာ တတ်လူမျိုးကိုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်... ။

ဦးဇေရုတုကတော့ ကသစ်နီအတွေးထဲက မထွက်ပါ တော့။

အခန်း (၃)

နှင်းငွေတွေ လွမ်းခြုံထားသည့် ဆောင်း၏ မနက်ခင်းက ပြတင်းတံခါးမှ ဝါဆင့် ကသစ်နီမျက်နှာလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး တိုးဝေတိုက်ခတ်သွားသောအခါ ကသစ်နီရင်ထဲ ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားရသည်။

ကြည့်နူးစရာကောင်းလိုက်တာ။

ဘယ်မျှ ကြည့်နူးစရာကောင်းလိုက်သည့် မြင်ကွင်းဆိုတာ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မှိုင်းပြာစိမ်းညိုနေသော တောင်တန်းပြာကြီးများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့် ရှန်းတောင်တန်းများ၏ အလှကိုကြည့်ရင်း ကသစ်နီသည် ခန့်ထည်နှင့်

ပတ်သက်သော စိတ်အာရုံ ရှုပ်ထွေးခဲ့ရသမျှ သောကများ ရင်ဝယ် ခဏမေ့သွားရသည့်အဖြစ်။

ကသစ်နီသည် ကြည်နူးချမ်းမြေ့လှသည့် ရှမ်းတောင် တန်း၏အလှကိုကြည့်ရှု၍ ရင်ဝယ်ကြည်နူးနေစဉ် အပြင်မှ တံခါးခေါက်လာရသည်မို့ ကသစ်နီ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက် သည်။

“မမလေးကို ဘဘက မှာလိုက်ပါတယ်။ နိုးရင်အောက် ကို ဆင်းခဲ့ပါတဲ့။ ကော်ဖီသောက်ဖို့ စောင့်နေပါတယ်တဲ့”

ဆယ်နှစ်ကျော်သာ ရှိသေးသည့် နန်းဝိုင်းလေးမှာ ကသစ် နီအား လက်လေးပိုက်ကာ မှာလိုက်သည့်စကားများကို ရိုရို သေသေနှင့် ချစ်စဖွယ်လေး ပြောလာလေ၏။

ကသစ်နီမှာ ပါးမို့ရဲရဲလေးနှင့် ချစ်စရာ နန်းဝိုင်းလေးကို အပြုံးလေးနှင့်ကြည့်ရှုရင်း...

“အေး...အေး...နန်းဝိုင်း... ဘဘကို မမလာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်ပြီး ဘဘက မှာလိုက်ပါသေးတယ်။ ရေပြောင်းမြေပြောင်းမို့ ရေချိုးရင် အကြာကြီး မချိုးပါနဲ့တဲ့”

“အေး... အေး... နောက် ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး မမလေး”

“အေး... မမခဏနေ ဆင်းလာခဲ့မယ်လို့ ဘဘကို ပြောလိုက်”

“ဟုတ်”

ချစ်စရာ နန်းဝိုင်းလေးသည် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားလေသည်။

ကသစ်နီမှာ သူမကို အန်ကယ်လေး ကော်ဖီသောက်ရန် စောင့်နေသည်ဆို၍ တွေဝေငေးမောနေချိန် မရတော့ပါ။

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကိုယ်လက်သန့်စင်မှုကို အမြန်လုပ် လိုက်ပြီးနောက် မှန်ထဲတွင်ပေါ်နေသည့် သူမမျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်ကာ ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကို ဘီးကျဲကျဲနှင့် အမြန် ပြီးလိုက်ပြီး မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးပေါ် နို့ရည်လေးလူးလျက် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ဖန်းသွေးရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေး တင်လိုက်ရုံနှင့် ကသစ်နီ၏ အလှပြင်ဆင်ခြယ်သမှု က ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

သည်နောက် ကသစ်နီသည် မရမ်းဖျော့ဖျော့သက်

အောက်ဆင်တူ ဝတ်စုံလေးထက်ပေါ်၍ တုတ်နက်ပြာရည်
လေငါကို ထိဝတ်လိုက်သည်ဆိုရင်ပဲက သစ်နီအလှက
ပြီးပြည့်စုံသည့် အလှပိုင်ရှင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် ကသစ်နီသည် မှန်ထဲ
သူမကိုယ်သူမ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ကာ အောက်ထပ်သို့
ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အန်ကယ်လေးသည်
ကော်ဖီပိုင်းနှင့် ကသစ်နီအား အသင့်စောင့်နေလေသည်။

“လာ ဘယ်၊ ထိုင်”

“အန်ကယ်လေး ကသစ်ကို စောင့်နေတာ အားနာစရာ
ကောင်းနေပြီ၊ ကသစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ကသစ် ခရီးပန်းလာတာ အန်ကယ်လေး သိနေတာပဲ၊
အန်ကယ်လေးကို တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့
သမီး ဒေါ်ဒေါ်ငယ်က သမီးဒီကိုလာတာကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူနဲ့မှ
လွှတ်တာဟုတ်ရဲ့လား”

အန်ကယ်လေးစကားက ကသစ်နီအရှိုက်ကို ထိသွားစေ
ရသည်ကိုတော့ အန်ကယ်လေး သိမည်မဟုတ်။

သိနီအင်စာစာ

ကသစ်နီမှာ မျက်နှာလှလှလေး တစ်ချက်မဲ့သွားချပြီး
“အန်ကယ်လေးလည်း သိနေတာပဲ၊ ကသစ်ကို
ဒေါ်ဒေါ်ငယ်က ဘယ်ကိုမှ မသွားစေချင်တာ”

“ဟား... ဟား... အဲဒါ အန်ကယ်လေးသမီးကို သမီး
ဒေါ်ဒေါ်ငယ်က သိပ်ချစ်တော့ မခွင့်လို့ ဆိုတာ သမီးလည်း
သိနေတာပဲ”

“ဟွန်း... ကသစ် သိတော့သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့အန်ကယ်
လေးရယ် ကသစ်လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်
ငယ်မေ့ထားလို့မှမရဘူး”

“ဟား... ဟား... ငါ့သမီးကတော့ကွာ တစ်ကယ့်ကို
စကားတွေတတ်နေပြီပဲ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ကသစ်ပြောတာ
မှန်တယ်။ ကသစ်အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတာ အန်ကယ်လေး
တို့ မေ့ထားလို့မရဘူး”

အန်ကယ်လေးသည် ထိုစကားကို ကြည့်လျက် ပြော
လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ကသစ် အန်ကယ်လေးဆီမှာ ဘယ်လောက်
ကြာကြာနေမယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

သိနီအင်စာစာ

အန်ကယ်လေးသည် ကော်ဖီခွက်ကို မော့သောက်ရင်း
က မေးလိုက်၏။

ကသစ်နီသည် လှမ်းမြင်နေရာသည့် မှိုင်းပြာပြာတောင်
တန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်

“ကသစ် မျော်သလောက်တော့ နေမယ် စိတ်ကူးတာပဲ”

“အင် အန်ကယ်လေးဆန္ဒကလည်း ကသစ်နဲ့ ထပ်တူ
ပါပဲ။ ကသစ်ကို ရောက်တုန်း အေးအေးဆေးဆေး နေစေချင်
တယ်။ အန်ကယ်လေးကတော့ အန်ကယ်လေးတူမ ဘယ်မှာ
နေနေ စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်”

“အန်ကယ်လေးရယ်”

သူမအပေါ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ချစ်ရှာလွန်းသော
အန်ကယ်လေးစကားကြောင့် ကသစ်နီရင်ဝယ် ကြည့်နူးခြင်း
ပီတိများ ဖြာပေသွားရသည်။

“ဒီရောက်တုန်း ကသစ် အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်
လည်ပေါ့။ ကသစ် ဒီနေ့ ဘယ်သွားချင်လဲ၊ အန်ကယ်လေး
ကတော့ ရုံးသွားစရာရှိသေးတယ်။ ကသစ် သွားချင်တဲ့နေရာ
ကို အန်ကယ်လေး ဒရိုင်ဘာ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဒီနေ့တော့ ကသစ် ဘယ်မှ မသွားချင်သေးဘူး
အန်ကယ်၊ နောက်ရက်မှပဲ ကသစ် သွားတော့မယ်”

“အင်းလေ... ကသစ်လည်း ဒီမှာနေရဦးမှာဆိုတော့
ပြည်ပြည်ပေါ့။ က အန်ကယ်လေး အလုပ်သွားတော့မယ်
ကသစ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ဒေါ်မြနဲ့ နန်းဦး
တယ်။ သူတို့ကိုကသစ်လိုချင်တာ ဖြောလို့ရတယ် ဟုတ်
လား”

ကလေးတစ်ယောက်လို ကသစ်ခေါင်းလေးကို ပုတ်
ချက် အန်ကယ်လေးသည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။
ကသစ်နီမှာ ထမင်းစားဖွဲ့တွင် ထိုင်ကာ ကော်ဖီဆက်
သောက်နေသည်။

ခဏကြာတော့ ရုံးသို့သွားသည့် အန်ကယ်လေး ကားသံ
ကို ကြားရသည်။ ထိုအချိန်ထိ ကသစ်နီသည် ထမင်းစားဖွဲ့
တွင်ထိုင်ရင်းက တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စကို လေးလေးနက်နက်
စဉ်းစားနေဟန်နှင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

သည်နောက် ကသစ်နီသည် ထမင်းစားဖွဲ့တွင် ဆက်
ထိုင်ခယင်တော့သဖြင့် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

တောင်တန်းပြာကြီးများရှိရာသို့ မျက်နှာမူထားသော
အန်ကယ်လေး၏ ဧည့်ခန်းသည် ဇာခန်းဆီးဖြူရှည်ကြီးများ
လေမှာတလွင့်လွင့်နှင့် စိတ်ကြည်နူးစရာကောင်းနေရသည်။

ကသစ်နီသည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ခဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်
ရင်းက မှိုင်းဖြာစိမ်းညှို့နေသည့် ရှမ်းတောင်တန်းကြီး
အကြည့်မလွဲ ဝေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်နေရင်းက ဒီနေရာဒီဒေသကို ရောက်လိမ့်မည်ဟု
မထင်ထားခဲ့သည့် သူမအဖြစ်ကိုလည်း ကသစ်နီပြန်၍အံ့
နေရသည်။

ခန့်ထည်သည် သူမဒီနေရာ ဒီဒေသရောက်လာရခြင်း
ကို ဘာပြောမည်မသိပါ။

ပြောလည်း ကသစ်နီ ဂရုမစိုက်ချင်တော့။ သူတော
သူမကို ဂရုမစိုက် အလေးမထား၍ တခြားမိန်းကလေး
တွဲနေသေးသည်ပဲ။ ကသစ်နီ သူ့ကို ဘာဂရုစိုက်နေဖို့လိုမလ

စောစောက ကြည့်လင်မနုရသော ကသစ်နီ၏ စိတ်
သည် ခန့်ထည်အကြောင်း တွေးလိုက်တာနှင့်ပင် ပြန်လည်
နောက်ကျသွားရသည်။

ခန့်ထည်ဆိုတာက ကသစ်နီဘဝတွင် မေ့ထားသင့်
သည် လူတစ်ယောက်ဆိုသောအသိနှင့် ကသစ်နီနှလုံးသား
အကျင့်သွားရာသည်။

ထိုစဉ်...
“တူမကြီး ဒေါ်ဒေါ် ဈေးသွားဦးမလို့ လိုက်ဦးမလား”
ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ မေးလိုက်သည့် ဒေါ်မြကို

ခန့်ထည်က ကသစ်နီသည် အတွေးများကြားမှ နိုးထလာကာ
“ကသစ် မလိုက်တော့ဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒါဆို ဒေါ်ဒေါ် ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်၊ တူမကြီး
ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းရအောင်လို့ နန်းဝိုင်းလေးကို ထားခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”
“ဘာမှာဦးမလဲ တူမကြီး”

“နေပါစေ ကသစ်၊ ဘာမှ မမှာတော့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”
“တူမကြီးပျင်းရင် ခြံထဲလျှောက်ကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”
ဒေါ်မြသည် ကသစ်နီကို နှုတ်ဆက်လျက် ဈေးသို့ထွက်
သွားလေ၏။

ကသစ်နီသည် အသားဖြူဖြူ ဝေဖိုင်ဖိုင်နှင့် စိတ်ရပ်
မနောသဘောကောင်းပုံရသည့် ဒေါ်မြကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်
ရင်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရပြန်သည်။
ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် စိမ်းအေးစွာ တိုးဝင်လာသည့်
လေအေးကြမ်းကြမ်းကြောင့် ကသစ်နီမှာ ပခုံးလေးကြုံ သွေး
ရသည်။

တစ်ဆက်တည်း “အေးလိုက်တာ” ဆိုသည့်စကားကို
လည်း ကသစ်နီစိတ်မှာ ဆိုလိုက်မိသည်။

ကသစ်နီမှာ သူမကိုယ်လေးကို ပြတင်းတံခါး
လေးကွယ်တစ်နေရာတွင်ရပ်ရင်း ရှမ်းတောင်တန်းပြာကြီး
ငေးကြည့်နေပြန်လေ၏။

ရင်မှာ နာကျင်စရာ အလွမ်းဓာတ်ခံနှင့် လာခဲ့ရ၍လား
မသိပါ။ ကသစ်နီသည် မြူခိုးမြူငွေ့များ ဆိုင်းနေသည့်
တောင်တန်းပြာကြီးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲလွမ်းဆွတ်နာကျ
ကြေကွဲရမှုတို့ကသာ ပိုနေရသည်။

ကသစ်နီသည် သူမရင်ထဲက ခံစားမှုများအား ခန့်ထည့်
လိုသစွာမရှိသည့် ယောက်ျားနှင့် မထိုက်တန်ဆိုကာ နာကျ

တိတ်နှင့် သူမရင်ထဲ ခံစားနေရမှုတို့ကို မာန်လေးတင်းလျက်
ထုတ်အထုတ်ပင် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

ခန့်ထည့်နှင့် ပတ်သက်ကာ သူမရင်ထဲက ဝေဒနာခံစား
မှုတွေကို ဘယ်လိုပင် မောင်းထုတ်နေစေဦးတော့ ကသစ်နီ
ရင်ထဲနာကျင်စွာ ကြေကွဲထိခိုက်ခံစားရသည့် စိတ်ကတော့
ထွက်၍မသွားခဲ့ပါ။

ဘယ်လိုလုပ်၍လည်း ထွက်သွားနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ခန့်ထည့်
ဆိုတာက ကသစ်နီဘဝရဲ့ အချစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

ညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်သည့်အတွက် မနက်မိုးလင်းတော့ ကသစ်နီသည် အိပ်ရာကနေ တော်တော်နှင့် မထနိုင်ပါ။

မေးဖျားများပင် ရိုက်မတတ် အေးစိမ့်လွန်းသည့် ဆောင်းငွေ့များ ရိုက်ခတ်ထားသည့် ညချမ်းဝယ် မြေပြန့်ကသစ်နီတစ်ယောက် ဝှမ်းစောင်ထူထူနွေးနွေးကြီးထဲ သူ့ကိုယ်လေးတိုးဝင်ရင်း အချမ်းဒဏ်ကို အံ့တုအိပ်ပျော်သွားသည်မှာ အိပ်မက်များပင် မက်ခဲ့ပါသေးသည်။

သူမအိပ်မက်ထဲတွင် ဦးဇေရုတုလည်း ပါသေး၏။ ဦးဇေရုတုသည် သူမအား စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးအစုံနှင့် ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူ့အပြုံးများကြောင့် သူမရင်တွေ ခုန်ခဲ့ရသည်။

သိန်းစင်စာပေ

ပြန်တွေးမိတော့ ကသစ်နီတစ်ယောက် ပါးလေးတွေ့ပင်ထူပူရဲတောက်သွားရသည်။

ဦးဇေရုတုလို ခရီးသွားဟန်လွှဲ တွေ့ခဲ့ရသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကသစ်နီသည် သူမအိပ်မက်ထဲထိအောင် ထည့်မက်ခဲ့သဖြင့် သူမကိုယ်သူမလည်း ကသစ်နီ စိတ်ဆိုးရပါသည်။

ဦးဇေရုတုဆိုသည့် ဒီယောက်ျားသည် သူမအပေါ် ဒီလောက်ပဲ စိုးမိုးနေရာ ယူနိုင်လွန်းသည်တဲ့လား။

“ဒေါက်... ဒေါက်... မမလေး မမလေး”

“ဟင်...”

အပြင်မှ တံခါးခေါက်နေသည့်နံနံနံနံနံနံနံနံ အသံကြောင့် ကသစ်နီ အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“မမလေးနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်အောက်မှာ ရောက်နေပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ဧည့်သည်ဆို၍ ကသစ်နီ အံ့ဩသွားရသည်။

သိန်းစင်စာပေ

ဒီနေရာ ဒီဒေသသည် ကသစ်နီနှင့် ရင်းနှီးခြင်း မရှိ သည်အရပ်ဒေသ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကသစ်နီကို တွေ့ချင်ပါ သည်ဆိုသော ဧည့်သည်ဆိုအညွှတ်စကားကြောင့် ကသစ်နီ အံ့ဩသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူးမမလေး၊ ဧည့်သည်က မမလေးကိုပဲ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်” ဧည့်သည်သည် သူမကို တွေ့ချင်ပါသည်လို့ပဲ ပြောနေ သည်တဲ့လား။

ကသစ်နီတစ်ယောက် ဧည့်သည် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။

ဘယ်သူပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သူမဆီလာသည့် ဧည့်သည်ကို ကသစ်နီ ထွက်တွေ့ရမည်မို့

“ဧည့်သည်ကို ကော်ဖီတိုက်ပြီး ခဏထိုင်ခိုင်းထားလိုက် နော်၊ မမလေး အခုပဲ လာခဲ့မယ်”

နန်းဝိုးလေးကို မှာစရာရှိတာမှာပြီးနောက် ကသစ်နီ သည် အိပ်ရာကထလာသည့် သူမကိုယ်ကို သူမ အမြန်ဆုံး ဆေးသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။

အားလုံးပြီးသည်နှင့် ကသစ်နီသည် သူမကို တွေ့ချင်ပါ သည်ဆိုသော သူမကို စောင့်နေသည့် ဧည့်သည်ဆီ ရောက်လာ ခဲ့သည်။

ဧည့်သည်ဆို၍ ဘယ်သူများလည်းဆိုပြီး ရင်ဝယ် အတွေးစိတ်တွေနှင့် လာခဲ့ရသော ကသစ်နီတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်ချိန်မှာတော့ မျက်ဝန်းလေးပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားရသည်အထိ အံ့ဩသွားရသည်။

ဘုရားရေ...။

ကြည့်စမ်းပါဦး...

သူမ ဘယ်လိုမှ မထင်ထားခဲ့သည့်သူ ဦးစေရတုပါ လား။

ဦးစေရတုသည် အံ့ဩနေသော ကသစ်နီကို ခပ်လွန် လွန်လေး ပြုံးပြလေသည်။

“အို...”

သူ့အပြုံးများကိုမြင်တော့ ကသစ်နီမှာ ရင်ခုန်ခြင်းတွေ နှင့်အတူ ပို၍ အံ့ဩသွားရသည်။

သည်အပြုံးဟာ သူမညက အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့သည့်

အပြုံးတွေပါပဲလား။

“အဟွန်း မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတာ ရိုင်းသလဲ
ဖြစ်သွားပြီမဲ့တူတယ်”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုတ်တရက် အံ့သြသွားတာပဲ
ထိုင်ပါဦး ဦးရေရတု”

ထိုင်ရာမှထကာ သူမအား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်စကား
ဆိုနေသည့် ဦးရေရတုကို ကသစ်နီ အားနာစွာ ပြန်ထိုင်ခိုင်း
လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သားထိုင်မိသည်နှင့်

“ကသစ်လိပ်စာကို မမေးဘဲနဲ့ ကသစ်ဒီမှာရှိမှ
ဦးရေရတု ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဒါက ဘာခက်တာမှတ်လို့က
ကသစ် အန်ကယ်လေးအမည်ကို သိနေမှတော့ ကသစ်
ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာလည်း သိဖို့ မခက်တော့ပါဘူး”

“အဟင်း ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကသစ် ဒါကို မေ့နေတာ
အန်ကယ်လေး အပြင်သွားနေလို့ ဦးရေရတုနဲ့ မိတ်တော်
မဆက်ပေးရဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကသစ်၊ ကျုပ်နဲ့ မင်းအန်ကယ်လေး
နောက်လည်း ဆုံဦးမှာပါ”

“ရှင်”

ကသစ်နီ ဦးရေရတု၏စကားကို အံ့သြသွားရသည်။
အန်ကယ်လေးနှင့် နောက်လည်း ဆုံရဦးမှာပါတဲ့၊ ဒါ ဘာ
အဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။

တွေးရင်းမှ ကသစ်နီသည် နားလည်ရခက်သော
မျက်ဝန်းလေးနှင့် ဦးရေရတုကို ကြည့်လိုက်တော့ သူသည်
လည်း သူမကို ပြန်ကြည့်နေလေ၏။

အင်း... ဒီလူ အကြည့်ရုံပဲကတော့ တကယ်မလွယ်
ပါလားဟု ကသစ်နီ ရှက်စိတ်နှင့် တွေးဖြစ်လိုက်လေသည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်
ထွက်လာရင်း ကသစ်တို့အိမ်နားက အဖြတ်မှာ ကျုပ်ရင်ထဲ
ကသစ်ကို တွေ့ချင်စိတ် ဖြစ်လာတာနဲ့ ဝင်လာတာ”

“ဪ”

ကသစ်နီထံမှ အံ့သြဟန်စကားသံက ခပ်လွန်လွန်။
“ဟိုတစ်နေ့က ကျုပ် ကသစ်ကို နှုတ်မဆောင်ဖြစ်တာ

၆၀

မြသားသွပ်

ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ကသစ် တောင်ကြီးရဲ့ အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်သွား ပြီးနာ”

“ဟင့်အင်း သိပ်အေးတာပဲ”

ကသစ်နီစကားကြောင့် ဦးစေရတုသည် ခေါင်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ်လှန်ကာ သွားစွယ်ဖွေးဖွေးလေးများပေါ် သည်အထိ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်ပါတော့သည်။

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း...၊ မြေပြန်သူက ဒီတောင် ပေါ်အအေးဒဏ်ကို ခုချိန် မခံနိုင်သေးပေမယ့် နောက်တော့ လည်း သူ့အလိုလို ကျင့်သားရသွားမှာပါ”

“ဟင်”

သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည့် သူ့စကားက ဘာလိုလိုမို့ ကသစ်နီရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား ရသည်။

ဦးစေရတုကို သူမ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ သူနှင့် သူမ ကားပေါ်မှာ ခရီးအတူ စီးရင်း ခင်ခဲကြသည်ဆိုပေမယ့်

သိန်းမင်းစာစာ

ကသစ်နီသည် ဦးစေရတုကို အိမ်လည်လာဖို့အထိတော့ မမိတ်ခေါ်ခဲ့ပါ။

ဒါနဲ့တောင် ဦးစေရတုသည် ကသစ်နီတို့အိမ်နားက ဖြတ်သွားတာနှင့် သူမကို ဘာကြောင့်တွေ့ချင်၍ ဝင်နှုတ်ဆက် ရပါသည်လဲ။

ရှားညိုရောင် သက္ကလပ်ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ငါးရှဉ့်သွေး ရောင် ဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထားသည့် သူ့ပုံစံအား အခုလို ဆိုပြန်တော့လည်း ပို၍ နုပျိုနေသလိုလို။

“ဦးစေရတုက တောင်ကြီးသားလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဒီမှာပဲ အံနေများတော့ ဒီမြို့သားတစ်ဝိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ဦးစိုးနောင် ဘယ်သွား တာလဲ”

“အန်ကယ်လေးက မနက်စောစောဆို ဂေါ်ဖ်ရိုက်သွား တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးစေရတု”

“မေးကြည့်တာပါ။ ဒီနေရာလေးကကြည့်ရင် ရှမ်း တောင်တန်းကြီးကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသလို အေးအေးဆေး ဆေးလည်း ထိုင်လို့ကောင်းလို့ ဦးစိုးနောင် ပြန်အလာတော့”

သိန်းမင်းစာစာ

www.burmeseclassic.com

နှုတ်ဆက်ဖို့ စောင့်ရှင်းထိုင်မလားလို့ပါ”

“ဟင်”

ကသစ်နီမှာ သူ့သဘောနှင့်သူ ဆုံးဖြတ်ပြောနေသော ဦးစေရတုကိုကြည့်ကာ ရင်မှာ အံ့သြမှုတွေလာသာ ပိုနေရတော့ သည်။

ကြည့်စမ်း။

သူမ မဖိတ်ခေါ်ပါဘဲ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်က သူမအိမ်မှာ ဘာကြောင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်ချင်ရပါသည် လဲ။

“ကသစ် တောင်ကြီးကို ဘယ်နေရာတွေ သွားလည် ပြီးပြီလဲ”

“အခု လောလောဆယ်တော့ ကသစ်လည်း လျှောက် လည်ဖို့ သိပ်စိတ်ပေါ့သေးတာနဲ့ ဘယ်မှမသွားဖြစ်သေးဘူး နောက်မှပဲ”

“အဟွန်း နောက်မှ တောင်ကြီးမြို့အနဲ့ လျှောက်လည် မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်က”

သိန်းမင်းအောင်

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကော ဧည့်မြှောင်အနေနဲ့ လိုက်လို့ ရမဘူးလား”

“ဦးစေရတုက ဒီမြို့သားတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီဆို”

“ဒါဆို လမ်းပြအနေနဲ့ လိုက်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ကသစ် သွားဖို့လာဖို့ အန်ကယ်လေးက စီစဉ်ပေး မယ်နဲ့တူတယ်”

“အဟွန်း... (ကွန်း... ဦးစိုးနောင်က သဘောကောင် ဝါတယ်”

“ဟုတ်တယ်... အန်ကယ်လေးရော၊ ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ပါ သဘောကောင်းတယ်”

“ကသစ်ကကော”

“ကသစ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောမကောင်းဘူး လို့ ထင်တာပဲ”

ဦးစေရတုမှာ ကသစ်စကားကို နားထောင်ပြီး ပြုံး လိုက်သည်။

သူ့အပြုံးကိုမြင်တော့ ကသစ်သည်လည်း သူနှင့်အတူ လိုက်၍ ပြုံးမိသွားရသည်။

သိန်းမင်းအောင်

“စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကသစ်မိဘတွေက ရန်ကုန်ကပဲလား။”

“ကသစ်မှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး။”

“ဟင်...”

ဦးဇေရတု၏ အကြည့်စူးစူးတစ်ချက်က ကသစ်ကို မျက်နှာလှလှလေးထက် စူးစန့်ရောက်ရှိလာရသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေက ကသစ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကသစ်က အန်ကယ်လေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ငယ် လက်ဆီမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာလေ။”

“ဪ ဒါကြောင့်ကိုး။”

“ဘာဒါကြောင့်လဲ ဦးဇေရတု”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကသစ်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက တစ်မျိုးထူးပါတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ကသစ်က ဦးလေးနဲ့ အဒေါ် အလိုလိုကိစ္စထားရတဲ့သူ ဖြစ်နေတာကိုး။”

“ဟင် ဘာဆိုင်လို့လဲ”

မျက်ခုံးနက်နက်တန်းတန်းလေးကို ခပ်ရောင်ရောင်လေး ဝှေ့စွန့်လိုက်ရင်းမှ ကသစ်နီသည် ကလေးတစ်ယောက်လို

နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာဆိုင်လဲတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကသစ်ကို ဆွေလိုက်ကတည်းက ဒီချာတိတ် တော်တော်ဆိုးမယ်ကလေး ခွန်းတော့ ကျုပ် သိလိုက်တယ်။”

“ဟာ...ဦးဇေရတုနော်”

နုစဉ်းသား တွေ့စကလောက် စိမ်းမနေတော့သည်မို့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောရဆိုရ ရှိလာလေသည်။

“ကသစ်ဆိုးရင် ဦးဇေရတုက မခင်ချင်တော့ဘူးလား။”

“ဘယ်သူပြောလဲ၊ ဆိုးတဲ့ကလေးကိုပဲ ကျုပ်က ရှာပြီး ခင်ချင်နေတာဆိုရင်ကော”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း။”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း။”

နုစဉ်းသား မရည်ရွယ်ပါပဲ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ရယ်မိကြလေသည်။

“ဦးဇေရတုကြည့်ရတာ သိချင်းရေးဆရာနဲ့ မတူဘူးလား။”

“ဟုတ်လား ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ တူလဲဆိုတာ”

“အင်း...ကသစ် ပြောတော့မပြောစာတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်
သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဦးဇေရတုဟု သီချင်းရေးဆရာ
နည်းနည်းမှ မတူတာ အမှန်ပဲ”

သူမစကားကြောင့် သူ ရယ်ပြန်လေ၏။

သည်နောက် ကသစ်နီအား ခပ်စူးစူးလေးကြည့်လာပြန်

“ယုံပါဗျာ၊ ကျုပ်က သီချင်းရေးဆရာပါ၊ ဘာသီချင်း
ရေးတာလဲလို့တော့ မမေးနဲ့နော်၊ ကျုပ်ရေးတဲ့ သီချင်းတွေ
ဘဝသီချင်းတွေ၊ ကသစ်တို့လို ချာတိတ်တွေ သိမှာမဟုတ်
ဘူး”

ထိုစကားအရောက်မှာတော့ ဦးဇေရတု၏ စကား
တွေက တည်ငြိမ်လျက် လေးလေးနက်နက် ရှိသွားရသလို
မျက်နှာချောချောကြီးမှာလည်း ခံစားမှုကြောင့် ကြေကွဲသွား
ရသလို မှုန်မှိုင်းသွားရပြီး အကြည့်များကို အဝေးတစ်ဖက်
သို့ ပို့ထားလိုက်လေသည်။

ကသစ်နီမှာ ချက်ချင်းလို့ ပြောင်းလဲသွားရသလို
ဦးဇေရတုကို မယုံကြည်နိုင်သည့် အကြည့်လေးဖြင့် ကြည့်
မိလိုက်သည်။

သည်နောက် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သော ဦးဇေရတု
သည် ကသစ်နီရှိရာသို့ မျက်နှာလှည့်လာပြီး

“ကျောင်းပြီးပြီဆိုတော့ အခု ကသစ်နီ ဘာလုပ်လဲ”

“ဟင့်အင်း ကသစ် ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

“ဟောဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ်သင်ထားတဲ့ ပညာတွေ
နုမြောစရာပဲ”

“အင်း အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကသစ် ခေါင်းထဲ
အလုပ်ဆိုတာကြီး ထည့်မထားချင်သေးဘူး၊ တစ်ချိန်မှာတော့
ဦးဇေရတု ပြောသလို ကိုယ်သင်ထားတဲ့ ပညာတွေကို
နိုင်ငံတော်အတွက် ပြန်ပြီး အသုံးချနိုင်မှာပါ၊ ဦးဇေရတု
ကသစ်အကြောင်းကိုပဲ မေးနေတယ်၊ ဦးဇေရတုအကြောင်း
ကိုတော့ မပြောသေးပါလား”

“အဟွန်း... ကျုပ်အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားဖို့မှ
မကောင်းပဲ၊ ကသစ် ကျုပ်အကြောင်းကြားရင် စိတ်ညစ်
သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကသစ် နားထောင်ချင်တယ်ဆိုရင်
တော့ ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

“ပြောပါ”

www.burmeseclassic.com

“ကသစ် သိပြီးတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က သိချင်
ရေးဆရာ၊ နေတာက ဒီတောင်ကြီးမှာ၊ ပြီးစော့ ကျုပ်မှာ
မိသားစုမရှိဘူး၊ ကံ ကျုပ်အကြောင်းက ဘာ စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းလဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဦးဇေရတု ကြည့်ရတာ ကသစ်
ကို တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ထားသလိုပဲ၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာ
ကသစ်သိအောင် ပြောပြပါ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ကသစ်ရယ်၊ ကျုပ် မင်းကို ဘာ
မလျှို့ဝှက်ထားရပါလား၊ ဘာလဲ ကျုပ်ပုံစံက အဲလိုမို့
ဖြစ်နေလို့လား”

“မသိဘူး ဒါပေမဲ့ ဦးဇေရတုနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ကသစ်
စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာလည်း ကသစ်
မပြောပြတတ်ဘူး၊ ဦးဇေရတုကို သိအောင်တော့ ကသစ်
ပြောရဦးမယ်၊ ကသစ်ဟာ လိမ်ညာတာကို မုန်းတယ်ဆိုတာ
ရတယ်၊ မင်း ကျုပ်အပေါ် ဒီလောက် သံသယရှိနေရင် မ
အန်ကယ်လေး ပြန်လာရင် ကျုပ်အကြောင်း မေးကြည့်လိုက်

“ဟင်...အန်ကယ်လေးက ဦးဇေရတုအကြောင်း အယ်
လိုလုပ် သိမှာပဲ”

ကသစ်နိစကားကြောင့် ဦးဇေရတုသည် နှုတ်ခမ်းထောင့်
ခွန်းလေး ကွေးတက်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“သီတယ် ကသစ်ရဲ့ အန်ကယ်လေး ကျုပ်အကြောင်း
ကို ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သီတာမှ ခုမှ မဟုတ်ဘူး
အရင်ကတည်းက သီတာ”

“ဟင်”

ဦးဇေရတုအကြောင်းကို အန်ကယ်လေး သိနေပါသည်
ဆိုသော ဦးဇေရတု၏စကားကြောင့် ကသစ်နီ မအံ့သြဘဲ
မနေနိုင်တော့ပါ။

အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ ကသစ်နီသည် သူမရှေ့တွင်ရှိနေ
သည့် ဦးဇေရတုကို မျက်ဝန်းစူးစူးလှလှလေးနှင့် ကြည့်လိုက်
ရင်း

“အန်ကယ်လေးကို အနုပညာ မခံစားတတ်တဲ့ လူတစ်
ယောက်က ဦးဇေရတုကို အနုပညာသည်တစ်ယောက်နဲ့
သိနေတာ အံ့သြစရာပဲ”

“အေးဗျ ဘာအံ့သြစရာရှိလဲ၊ ကသစ်အန်ကယ်လေး
ကျွန်တို့သိတာ သိချင်းရေးဆရာ အနုပညာသည်တစ်ယောက်
အနေနဲ့မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့အနေနဲ့သိတာလဲ”

“ဒီမြို့ရဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ပေါ့”

“ရှင်”

“ဒါ ဒါဆို ဦးဇေရတုက ဆရာဝန်ကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြည့်စမ်း ဦးဇေရတု မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်
သိချင်းရေးဆရာပါဆိုပြီး ဘာလဲ ဦးဇေရတုစိတ်ထဲမှာ ကသစ်
ဟာ ဘာမှမသိတဲ့ ချာတိတ်မပဲ၊ ငါပြောတာ သူယုံမှာပါဆို
လူကို အရူးလုပ်တာလား”

ညာရက်လေခြင်းဆိုသည့် မခံချင်သည့် အတွေးစိတ်
ကြောင့် ကသစ်နီသည် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ဖိကိုက်ထု
လိုက်သည်။

ဦးဇေရတုမှာ ဒေါသတွေနှင့် သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးမာန်
ရှိနေသော သူ့ရှေ့က ချာတိတ်မကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်

ရကာ-

“ကသစ်ထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် ပြောရ
တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် ကသစ်ကို ညာ
ရတာလဲ၊ ကသစ် ဦးဇေရတုကို ပြောပြီးပြီလေ၊ လိမ်ညာ
တာကို မုန်းပါတယ်ဆိုတာ၊ တော်မြို့ ဦးဇေရတုနဲ့ ကသစ်
မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ် မပြုနိုင်တော့ဘူး”

ကသစ်နီမှာ ရင်ဝယ်ရှက်ဒေါသနှင့် ပြတ်သားစွာ
ဆုံးဖြတ်ပြီးထားသည့်နှယ် ပြောလိုက်တော့ ဦးဇေရတု ဣန္ဒြေ
မဆည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ကသစ်ကို ကျုပ် တောင်းပန်တယ်၊ တကယ်တော့
ကသစ်ကို ကျုပ် တမင်လိမ်ညာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

သိချင်းရေးဆရာဆိုတာကလည်း တကယ်ပဲ ကျုပ်
လုပ်တဲ့အလုပ်၊ ဒါပေမဲ့ သိချင်းရေးတဲ့အလုပ်ကိုတော့ ကျုပ်
ရံဖန်ရံခါမှပဲ လုပ်ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က ကိုယ်ကိုယ်
တိုယ် ဆရာဝန်ကြီးပါဆိုပြီး မိတ်ဆက်ရမှာကိုလည်း စိတ်မှာ
တစ်မျိုးဖြစ်ရလို့ပါ”

“ကသစ်က ဦးဇေရတုကို ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မဆင်ခဲဘူး”

“ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

“ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထက်စာရင် ဦးဇေရတု အသက်အရွယ်က ငယ်နေတာကိုး”

ကသစ်နီစကားကြောင့် နဂိုဖြူသော မျက်နှာမှာ ပန်သွေးရောင် တောက်သွားရပြီ

“ခုချိန်မှာ ကသစ်ကို တစ်ခုခုကျွေးဖို့ ဘာမှမရှိဘူးနော် ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ဧည့်သည်ဖြူနေလို့”

“ကသစ်က လူတစ်ယောက်ကို မြောက်ပြီးမပြောတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို မြောက်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး”

မျက်ဝန်းစူးစူးလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းမာမာ ပြောနေသည့် ကသစ်နီစကားတွေ ဦးဇေရတုအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ။

“ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးဇေရတုကို ကသစ် မိတ်ဆက်အဖြစ် ခင်မင်အသိအမှတ်ပြုဖို့ ပြန်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

သိန်းစိန်စာပေ

ထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲကသစ်”

“ဦးဇေရတုလို ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က ကသစ်လို ချာတိတ်မတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ သင့်ပါ့မလားဆိုတာ ကိုပေါ့”

“ဟာကွာ၊ ဘာဆိုလဲ၊ ကျုပ် မင်းကို ခင်တာ ဒီ ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်လေ၊ ကသစ်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ကို ဆရာဝန်ကြီးကစ်ယောက်လို မမြင်ဘဲ ကျုပ်နဲ့ကသစ် စသိခဲ့တုန်းကလို ကျုပ်ကို သိချင်းရေး ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ မိတ်ဆွေဖြစ် ခင်မင်ကြတာပေါ့၊ ဒါဆို ကသစ်စိတ်ထဲမှာလည်း မေါ့ပါးသွားလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်ပြောတာ ကသစ် သဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

သူ့စကားနှင့်သူ ဟုတ်နေသော ဦးဇေရတုကို ကသစ်နီသည် သဘောတူဆည်လည်း မပြော၊ သဘောမတူပါ ဟူ၍လည်း မပြောတော့ပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတုအပေါ် ခင်မင်သည့် ခင်မင်မှုကိုတော့ သူမအနေနှင့် ကွယ်

သိန်းစိန်စာပေ

လွယ်ဖြင့် မရုပ်သိမ်းချင်သည်မို့ ဒီအတိုင်းသာ နုတ်ဆိတ်နေ
လိုက် ပါတော့သည်။

အခန်း (၅)

“အန်ကယ်လေး”

“ပြောလေ ကသစ်၊ အန်ကယ်လေးကို သမီး ဘာပြော
စရာရှိလို့လဲ”

ညစာထမင်းစားသောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင်
အချို့ပွဲ ထိုင်မိသည်နှင့် ကသစ်နီသည် မနက်က ဦးဇေရတု
လာသွားသည့်အကြောင်းကို သတိရသွားရသည်။

“ဒိဗ္ဗိက ဆရာဝန်ကြီး ဦးဇေရတုဆိုတာကို အန်ကယ်
လေး သိလားဟင်”

မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အန်ကယ်လေးသည် တစ်ချက်
စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ ဦးဇေရုတု ဒီလစဉ်ကလေးလို့လား”
 အန်ကယ်လေး အမေးကြောင့် ကသစ်သည် မျက်လွှာ
 လေး အလိုလို ချသွားရတာ စိတ်မှာ မလုံမလဲဖြစ်သွားရပြီး
 “ဟုတ်တယ် အန်ကယ်လေး၊ ဦးဇေရုတု ဒီကိုလာသွား
 တယ်”

“သမီးနဲ့ တွေ့လိုက်လား”

“တွေ့လိုက်တယ် အန်ကယ်လေး၊ အန်ကယ်လေးနဲ့
 တွေ့ရအောင်နောက်မှ လာဦးမယ်လို့လည်း ပြောသွား
 ပါတယ်”

“သမီးနဲ့ရော သူ့ စကားတွေ ပြောဖြစ်သေးလား”

“ပြောဖြစ်ပါတယ်၊ သူနဲ့ကသစ် ကားပေါ်မှာ ကတည်း
 က သိလာခဲ့တာပါ”

“ဪ” ဆိုသည့်စကားမှလွဲပြီး အန်ကယ်လေးသည်
 ဦးဇေရုတုနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းကို မပြောပါတော့
 နှုတ်ဆိတ်သွားသော အန်ကယ်လေးကိုကြည့်ပြီး
 ကသစ်နီစိတ်ထဲ မချင်မရဲဖြစ်လာရသည်။

အမှန်က ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတုသည် ဘယ်လို

လူမျိုးလဲဆိုတာ အန်ကယ်လေးဆီမှ သိချင်နေရတာဖြစ်သည်။
 သို့သော်။

အန်ကယ်လေးဆီမှ ဦးဇေရုတုနှင့် ပတ်သက်သည့်
 အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမှ ထွက်ပေါ်မလာပါ။

ထိုအခါ စိတ်မှာ မချင်မရဲနှင့် ကြုံရပြန်သူမှာ ကသစ်နီ
 ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်လေး”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ အန်ကယ်လေးထံမှ အကြည့်များ
 သည် ကသစ်နီထံ စူးခနဲရောက်ရှိလာပြီး

“ကသစ်ကြည့်ရတာ ဦးဇေရုတုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
 အကြောင်း အန်ကယ်လေးဆီက သိချင်နေပုံရတယ်”

“အို”

ပွင့်လင်းလွန်းသည့် အန်ကယ်လေးစကားကြောင့်
 ကသစ်နီသည် အန်ကယ်လေးရှေ့တွင် မျက်နှာမထားတတ်
 အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း အန်ကယ်လေးသည် သူမရင်ထဲထိ
 အောင် ထိုးဖောက်မြင်နိုင်သူ တစ်ယောက်ပါလားဆိုသော

www.burmeseclassic.com

အသိနှင့် အန်ကယ်လေးကို အလိုစို လန့်လာရသည်။

အန်ကယ်လေးသည် ကသစ်နီရှက်သွားသည်ကို သိဟန်နှင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

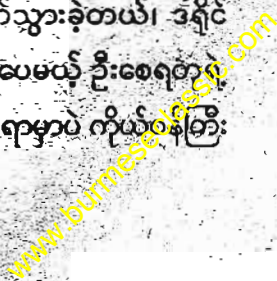
“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အန်ကယ်လေးသမီးနဲ့ အန်ကယ်လေးဆိုတာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှက်ရမယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ ဦးဇေရုတုက ဒီမြို့ရဲ့ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ကသစ်လည်း သိပြီးရောပေါ့၊ ဦးဇေရုတုက ဒီဇာတိ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီမြို့မှာ အနေကြတဲ့သူတစ်ယောက် အန်ကယ်လေးနဲ့ ဦးဇေရုတု သိကြတာ ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ဦးဇေရုတု မိန်းမဆုံးခင်ကတည်းကပေါ့”

“ရှင်...”

ရုတ်တရက်မှာတော့ ကမ္ဘာကြီးချာချာလည်သွားသည်လို ထင်ပါသည်။ ကသစ်နီသည် အံ့သြမှုတွေနှင့် အန်ကယ်လေးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အန်ကယ်လေး ဦးဇေရုတုနဲ့ စသိခဲ့တာ ရန်ကုန်မှာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက သူ့မိန်းမလည်း မဆုံးသေးဘူး၊ လင်မယား

နှစ်ယောက် ရှေ့သွားနောက်လိုက်လည်း တော်တော်ညှိကြတယ်၊ ဦးဇေရုတုက ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ချောမောခန့်ထည့်သလို သူ့မိန်းမ မသီတာကလည်း တော်တော်ချောတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပေါ့၊ နေနဲ့လူရွှေနဲ့မြဆိုတာ ဦးဇေရုတုတို့ကို ပြောတာနေမှာ၊ ဦးဇေရုတုကလည်း ဒေါက်တာ၊ သူ့မိန်းမကလည်း ဒေါက်တာဆိုတော့ ဂုဏ် ဂုဏ်ချင်းညီတဲ့ အပြင် နှစ်ယောက်လုံးက ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေရဲ့ တစ်ဦးစည်းသောသား၊ သမီးတွေမို့ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်လုံး သူတို့ရင်သွေးလေးကို အရမ်းမျှော်လင့်ခဲ့ကြတယ်။ မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်းလည်း မသီတာမှာ ဦးဇေရုတုရဲ့ ရင်သွေးလေး လွယ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ အလွန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ တစ်နေ့ မသီတာဟာ ဒရိုင်ဘာမောင်းတဲ့ကားနဲ့ ဈေးကို အလာမှာ မဆင်မခြင်မောင်းလာတဲ့ တစ်ဖက်က ကားနဲ့ ဝင်တိုက်မိပြီး ကားယားမှောက်သွားခဲ့တယ်၊ ဒရိုင်ဘာက ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်နဲ့ မသေပေမယ့် ဦးဇေရုတုရဲ့ ဇနီး ဒေါက်တာမသီတာကတော့ အဲဒီနေရာမှာပဲ ကိုယ်ဝန်ကြီး

နဲ့ ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ၊ ဦးစေရတုဟာ သူ့ဇနီးနဲ့ ရင်သွေးအတွက် တော်တော်ကြီးလည်း ခံစားရတယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ အလုပ်က ခွင့်ရက်ကြာယူပြီး သူ ဒီက ခဏပျောက်သွားလိုက်သေးတယ်၊ နောက်မှ သူ့ အလုပ်ခွင်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာခဲ့တာ။ ခုဆို သူ့ဝေဒနာတွေ အတွက်ဒီမြို့လေးမှာ ဖြေသိမ့်လို့ ရခဲ့ပြီနဲ့ တူပါတယ်ကွယ်၊ နှစ်တွေလည်း ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။”

ကသစ်နီရင်ထဲတွင် နင့်နေရပါတော့သည်။ ဦးစေရတု အဖြစ်ကိုလည်း ကသစ်နီ ကိုယ်ချင်းစာမိရ၏။

ဇနီးသည်နှင့် ရင်သွေးပေး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်က ဘယ်မှာလာ လွယ်လွယ်နှင့် ဖြေသိမ့်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ကွယ်...ကံကြမ္မာရယ် ရက်စက်လိုက်တာ။ ဘာကြောင့် များ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည့် ဦးစေရတုတို့ မိသားစုဘဝ လေးကို ဒီလောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက် ခွဲပစ်ရသည်တဲ့လဲ။

အချို့ကိုပင် ကသစ်နီ ဆက်၍စားချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။ ဘယ်လိုလုပ်၍လည်း စားနိုင်မှာတဲ့။

ဦးစေရတုသည် ဒါကြောင့် သူ့တွင် မိသားစုဘဝလေး

သိန်းစင်စော

မရှိတော့ပါ။ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း ကသစ်နီ အခုမှ နားလည်လာရသည်။

နားလည်လာရသည်နှင့်အမျှ ကသစ်နီသည် ဦးစေရတု အပေါ်ကိုလည်း သနားကြည်နာမှုများ တိုးနေရသည်။

သူ့ခမျာ ဇနီးနှင့်ရင်သွေးလေးအတွက် ဘယ်လောက် တောင် ခံစားလိုက်ရှာမလဲ။

ကသစ်နီ မတွေးဝံ့ပါ။

သိပ်ချစ်ပါသည်ဆိုသော ခန့်ထည် သူမအပြင် နောက် တစ်ယောက် ပြောင်းသွားသည်ကိုပင် ကသစ်နီရင်ထဲ ဒီလောက် ခံစားနေရလျှင် ဦးစေရတုလို ဇနီးနှင့် ရင်သွေး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ ဆိုဖွယ်မရှိ တော့ပါ။

ခန့်ထည်နှင့် ပတ်သက်ကာ သူမနလုံးသားတွေ နာကျင် ရပါသည်ဆိုတဲ့ကြားက ဦးစေရတုအတွက်ပ ခံစားရသော အခါ ကသစ်နီနလုံးသားနုနုမှာ ခံနိုင်ရည် မရှိနိုင်ပါတော့။

ရင်ထဲ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာကာ စိတ်မှာ ငိုချင် လာရသည်။ ဪ... မျက်ရည်လွယ်တတ်သည်က မိန်းမ

သိန်းစင်စော

သားတို့၏ သဘောသဘာဝပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညကတော့ ကသစ်နီသည် အိပ်ရာထဲ စောစောဝင် ဖြစ်ပြီး အန်ကယ်လေးဆီမှ သိခဲရသည့် ဦးဇေရတုအကြောင်း များကို တွေးရင်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့၏။

ဦးဇေရတု၏ ရုပ်ပုံလွှာကသာ ကသစ်နီမျက်ဝန်းထဲ စာဝဲလည်လည် ရှိနေရသည်။

“ဟင်း”

သက်မတစ်ချက်ကို ခက်ခဲစွာ ကသစ်နီ ချမိလိုက် သည်။

“ဦးဇေရတုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘာလို့ စိတ်မဝ ခီလောက် လှုပ်ရှားနေရတာပါလိမ့်။ ဦးဇေရတုကို ငါ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား၊ ဘုရားရေ ဟုတ်တယ် ငါ... ငါ... ဦးဇေရတုကို ချစ်နေမိပြီလား၊ ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး တကယ်ဆို ငါဟာ အချစ်ကို မတွေ့ဖူးသေးတဲ့ လူတစ်ယောက် လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့တောင် ဦးဇေရတုအပေါ် ငါ့ခံစားမှုတွေ၊ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဦးဇေရတုဆိုတာက ဇနီးနဲ့ရင်ဆိုင် လေးကို လွမ်းဆွတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဒီလို လူတစ်

ယောက်အပေါ် ငါ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားမိရင် ငါ့ပဲမှားမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခန့်ထည်နဲ့တုန်းကတောင် ငါ ဒီလောက် မခံစားခဲ့ ရတာ၊ ခုဘာဖြစ်လို့ ဦးဇေရတုနဲ့မှ ငါ ဒီလောက် ခံစားနေရ တာပါလိမ့်”

မျက်ဝန်းအစုံကို တင်းတင်းမှိတ်ထားရင်းမှ ကသစ်နီ သည် ဦးဇေရတုနှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေးများကို ရင်ထဲ ထဲနေ အတင်းပင် ဖယ်ထုတ်နေမိတော့သည်။

သို့သော်။

ဦးဇေရတု၏ မျက်နှာချောချောကြီးကတော့ဖြင့် ကသစ်နီ မျက်ဝန်းထဲက ထွက်ခွာမသွားပါ။

“ဦးဇေရတုရယ် ရှင် ဘာလို့များ ကသစ်ကို ဒီလောက် နှိပ်စက်နေရတာလဲ” ဆိုသည့် စကားဖြင့်သာ ကသစ်နီသည် ညည်းညူမိလိုက်တော့၏။

အခန်း (၆)

“သမီး... သမီးဒေါ်ဒေါ်ငယ်ဆီက ဖုန်းလာတယ် သူ သမီးကို လွမ်းလို့ ပြန်လာပါတော့တဲ့”

ဒေါ်မြနှင့် ဈေးလိုက်သွားသော ကသစ်နီတစ်ယောက် ဈေးမှ ပြန်ရောက်သည်ဆိုရင်ပဲ အန်ကယ်လေးသည် ကသစ် အား စာကြည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်ကာ ထိုစကားပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကသစ်နီမှာ သူမား ပြန်လာပါတော့ဆိုသည့် အန်ကယ် လေး၏ နောက်ဆုံးပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် မျက်နှာ ဝင်းဝင်းပပလေး ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားရပြီး

“ဟင့်အင်း... ကသစ် မပြန်သေးဘူး အန်ကယ်လေး ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကို ကသစ်လည်း လွမ်းပေမယ့်ကသစ် ရန်ကု

မှာထက် ဒီမှာနေရတာ ပိုပျော်တယ်”

“ကသစ် အန်ကယ်လေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေနှော်၊ သမီး မောင်ခန့်ထည်နဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား”

“ပြေပါတယ်”ဆိုသည့် စကားကိုတော့ ကသစ်နီ အန်ကယ်လေးအား ခပ်လေးလေးပြောလိုက်မိသည်။

အန်ကယ်လေးမှာ ကသစ်နီမျက်နှာကလို သေချာ အက်ခတ်ကာ

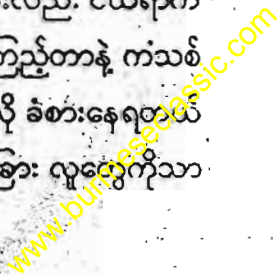
“မောင်ခန့်ထည်ကြောင့် သမီး စိတ်ညစ်ပြီး ဟိုမှာ မနေချင်တာ မဟုတ်လား”

“ရှင်”

အန်ကယ်လေး၏ မျက်ဝန်းများအောက်တွင် ကသစ်နီ သည့် သူမအဖြစ်ကို ရှေ့ဆက်မညာရဲ့သည်မို့...

“အန်ကယ်လေး ဘယ်လိုသိလဲ”

“လူပျိုကြီးဆိုပေမယ့် အန်ကယ်လေးလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတဲ့သူပါကွယ်၊ ကသစ်မျက်နှာကိုကြည့်တာနဲ့ ကသစ် ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူကြောင့် ဘာတွေဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ အန်ကယ်လေး သိတယ်၊ သမီးတခြား လူတွေကိုသာ

၈၆

ပြဿနာ

ညာချင်ညာလိုရမယ်၊ သမီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပခင်လို ရှိနေတဲ့ အန်ကယ်လေးကိုတော့ သမီး ညာလိုမရဘူးဆိုတာ သိထားပါ။”

“အန်ကယ်လေးရယ်”

ဘယ်သူကြောင့်ရယ်၊ သေချာမသိပေမယ့် ရင်ထဲတွင် တင်းထုပ်ကာ ခံစားနေရမှုများအတွက် ကသစ်နီရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာရကာ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်စတို ရစ်ဝဲလာ ရသည်။

ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စများကို ကသစ်နီသည် မျက်တောင်ရည်ကြီးများဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်ရင်းက

“အန်ကယ်လေး သူ့အကြောင်း မသိဘူးနော်၊ သူ ခန့်ထည်က သစ်အပေါ်မှာ မကောင်းဘူး”

“မောင်ခန့်ထည်ကို ကောင်းတယ်လို့လည်း အန်ကယ်လေး မပြောလိုက်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကိစ္စမတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြောလည်အောင် ညှိယူရတာဆိုတဲ့ သဘောကိုတော့ သမီး မမေ့နဲ့”

“မမေ့ပါဘူး အန်ကယ်လေး၊ ကသစ်နဲ့သူ့ကိစ္စ

သိန်းမင်းစာပေ

ညှိယူလိုရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခုကိစ္စက သူ ကသစ်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တဲ့ကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စကို ကသစ် ဘယ်လိုမှ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကသစ် ဒီကိုလာတယ်ဆိုတာကလည်း သူ့ကြောင့်ရယ်လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကသစ်ကိုယ်တိုင်က အန်ကယ်လေးကို သတိရတာရယ် ရေသစ်၊ မြေသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်မှာ နေချင်တာရယ် ကြောင့်ပါ”

နုလုံးသားဒဏ်ရာတွေနှင့် တူမချောကို ဦးစိုးနောင်သည် စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်ရင်းက

“အေးလေ အန်ကယ်လေးကတော့ သမီးတို့ လူငယ်တွေကိစ္စ ဘာမှဝင်မပြောလိုပါဘူး၊ ဘာပဲ ဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် အဓိကတော့ သမီး စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါပဲ၊ သမီး ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကတော့ သမီးကို လွမ်းလို့ ပြန်လာစေချင်ပေမယ့် သမီး စိတ်ချမ်းသာမယ့် နေရာမှာသာနေပါ၊ အန်ကယ်လေး သမီး ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

ပြောပြီး အန်ကယ်လေးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်

သိန်းမင်းစာပေ

သွားလေ၏။

ထုံးစံအတိုင်း ကသစ်နီသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရသည်။ ကသစ်နီသည် အခန်းထဲမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် မဲနယ်ပြာရောင် တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်ရင်း က ဦးဇေရတုကို သွား၍ သတိရနေမိသည်။

တံကယ်တော့ ကသစ်နီ ဦးဇေရတုကို သတိရခြင်းမှာ သူ၏ဂုဏ်ဖြစ်သည့် မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးဆိုတာထက် ဦးဇေရတုကို ကသစ်နီသည် သိချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့်သာ သတိရခြင်းဖြစ်သည်ကိုတော့ ကသစ်နီ သူမကိုယ်သူမသာ သိပါသည်။

ဦးဇေရတုကို သူမသည်အိမ်မှာ တစ်ခါပဲတွေ့ပြီး ကတည်းက နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပေ။

သူ့ကိုယ်တိုင်က သူမကို နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ မကြိုးစားသလို ကသစ်နီသည်လည်း ဦးဇေရတုနှင့်တွေ့ရန် မကြိုးစားမိပါ။

ဒါကလည်း သူနှင့် သူမကြား မမြင်နိုင်တဲ့ စည်းတစ်ခု ခြားထားသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တောင်တန်းပြာကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ကသစ်နီအတွေးတို့က ဦးဇေရတုထံကိုသာ ရောက်ရှိနေရသည်။

ဦးဇေရတု သူ့ရော ကသစ်နီဆိုတဲ့ ချာတိတ်မတစ်ယောက်ကို သတိမှရပါတော့ရဲ့လား မသိ။

အတွေးနှင့် ကသစ်နီသည် မချိပြုံးလေး ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

သည်နောက် ကသစ်နီသည် ပြတင်းတံခါးမှ ခွာကာ ဒေါ်မြနှင့်နန်းဝိုးလေးတို့ရှိသည့် မီးဖိုခန်းဆီသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်မြသည် ကသစ်နီကို မြင်သည်နှင့် ပါးအိုရဲရဲကြီး မို့တက်သားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“တူမကြီး... လာ...လာ...၊ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား”

“အဟင်း ပျင်းစယ်ရယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒါနဲ့ ကသစ် ဘာကုလုပ်ပေးရမလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ရတယ် တူမကြီး ရတယ်၊ တူမကြီးသာ ပျင်းနေရင် နန်းဝိုးလေးကို အဖော်ခေါ်ပြီး ဒီပတ်ဝန်းကျင်နားမှာ ဟိုဒီ

လျှောက်ကြည့်ပေါ့”

“အင်း... အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ် တယောက်တည်း မီးဖိုထဲ ဖြစ်ပါ့မလား။”

“ဖြစ်တယ် တူမကြီး ဖြစ်တယ်၊ နန်းဝိုးကိုသ တူမကြီး အဖော်ဖော်သွား၊ သူ ဒီနားတဝိုက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း သွားတတ်ပါတယ်”

ကသစ်နီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဟိုဒီအတွေးတွေနဲ့ စိတ်ရုပ်နေတာထက်စာလျှင် ဒေါ်မြပြောသလို နန်းဝိုးလေးက အဖော်ခေါ်ပြီး ဒီနားတစ်ဝိုက် လျှောက်ကြည့်တာကမှ တော်တော် မည်ဆိုသော အတွေးနှင့် နန်းဝိုးလေးကို အဖော်ပြုကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူမတို့ အိမ်မှ ထွက်လာချိန်တွင် အန်ကယ်လေးသည်လည်း အလုပ်သွားပြီမို့ အိမ်တွင်မရှိပါ။

ကသစ်နီသည် နန်းဝိုးလေးကို အဖော်ပြုရင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုငေးဒီငေးနှင့် လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

နန်းဝိုးလေးနှင့် နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်လာသည်မှာ အိမ်နှင့်ဝေးမှန်းမသိ ဝေးလာခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ထိ ကသစ်နီသည် အိမ်သို့ လှည့်ပြန်ရန် စိတ်မကူးမိသေး။ သွားရင်းလာရင်းက ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်ဆန်းနှင့်အတူ လေကောင်းလေသန့်များကို ရှုရှိုက်ရင်း ကသစ်နီနှင့် နန်းဝိုး နှစ်ဦးသား လျှောက်လာရာ တစ်နေရာ အရောက်မှာတော့

“ကျွါ”

“အမေ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း၊ ဝပ်လန်သွားလား ကသစ်”

“ဟင်”

“ဦးဇေရတု”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုငေးဒီကြည့်နှင့် လမ်းလျှောက်လာရာမှ လမ်းအချိုးကွေ့ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ သူမရှေ့မှနေ ပိတ်ရပ်လိုက်သည့် ကားတစ်စီးကြောင့် ကသစ်နီသည် ရင်ဘတ်ပေါ် လက်လေး ဖိတင်လိုက်မိရသည် အထိ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

ထိတ်လန့်စိတ်နှင့် ကသစ်နီမှာ ကားမောင်းသူတို့ ရန်တွေ့မည်အလုပ် အပြုလွန်လွန်ကြီးနှင့် သူမကို နှုတ်ဆက်

www.burmeseclassic.com

ဃ

မြားသွင်

လာသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ကသစ်နီတစ်ယောက် ရန်တွေ့မည်စကားများ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

ထိုသူမှာ တခြားသူတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ ကသစ်နီ စိတ်အာရုံကို အစဉ်စိုးမိုးနေသည့် ဦးဇေရတုပင် ဖြစ်တော့ သည်။

“ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်တော့ ကသစ် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမလားလို့ ကျုပ်က သေချာကြည့်နေတာ၊ နောက်မှ ကသစ်မှန်းသိတော့ ဝမ်းသာသွားပြီး ကားကို ရပ်လိုက်တာ ကသစ် သိပ်လန့်သွားလား။”

လန့်တာကို မလန့်ပါဟုလည်း မပြောချင်သည်မို့ ကသစ်သည် သူမအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်များကို လွှဲရင်း

“အင်း နည်းနည်းပါးပါးပါ”

“ဆောရီးကွာ၊ ကျုပ်က ကသစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးလေ၊ ကသစ်မှန်းသိတော့လည်း ဝမ်းသာသွားမိ တယ်၊ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး ကသစ်က လူကြီးလူကောင်း အဖော်ကိုခေါ်ပြီး ဘယ်သွားမလို့လဲဆိုတာ”

သိန်းမင်းစာပေ

ဦးဇေရတုသည် သူမဘေးတွင် ရှိနေသည့် နန်းဝိုးလေး ကိုကြည့်ရင်းက သဘောတကျနှင့် မေးလိုက်တော့ ကသစ်နီ သည် မျက်နှာလေး ရဲ့ပသွားရပြီး

“ဆာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက် တည်း နေရတာထက်စာရင် ဒီနားက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်ကြည့်မလားလို့ နန်းဝိုးလေးကို အဖော်ခေါ်လာတာ”

ကသစ်နီ စကားအဆုံးဝယ် ဦးဇေရတုသည် စိတ်မ ကောင်းဖြစ်သွားရသည့် မျက်နှာနှင့်

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဦးစိုးနောင်ကလည်း အလုပ်သွားနေ တာဆိုတော့ အိမ်ထဲမှာ ကသစ်တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပျင်းမှာပေါ့”

“ဦးဇေရတု အလုပ်မသွားဘူးလား။”

“သွားတယ်၊ ခုပဲ ဆေးရုံကနေ အိမ်ခဏာ ပြန်မလို့၊ ဒီလို လုပ်ပါလား၊ ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်မှာ၊ ကသစ်လည်း ကျုပ်အိမ်ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် လမ်းကြိုတုန်း တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား။”

ဦးဇေရတုကို ကသစ်သည် စဉ်းစားသလို တစ်ချက်

သိန်းမင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်သွားရပြီးနောက်

“ဦးဇေရုတုအိမ်က ဝေးလား၍င်”

“သိပ်မဝေးဘူး ရှေ့နားကို ကျုပ်အိမ်ရောက်ပြီ”

“ဪ”

ကသစ်နီမှာ အံ့သြသွားရသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦးတော့။

သူမကတော့ ဦးဇေရုတုအိမ်နှင့် သူမတို့အိမ် အဝေးကြီး
လို့ ထင်ထားသမျှ ခုတော့ ဘယ်မှာလာဟုတ်လို့လဲ။

လမ်းသုံးလေးလမ်း ကျော်လိုက်တာနှင့်ပင် ဦးဇေရုတု
အိမ်က ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဒါနဲ့တောင် ဦးဇေရုတုသည် သူမရှိရာကို ဘာကြောင့်
မရောက်လာရသည်တဲ့လဲ။

သေချာပါသည်။

ဦးဇေရုတုသည် ကသစ်နီ သူ့ကို ခင်မင်သလိုမျိုး
မခင်ဆိုတာ။ အတွေးနှင့် ကသစ် ရင်နာကျင်သွားရသည်။

သည်လူတစ်ယောက်သည်လည်း ကသစ်နီကို ဝေဒနာ
တွေ ပေးဖို့များ ထပ်မံဆုံတွေ့ ရသည်လား မသိပါ။

အသေချာဆုံးကတော့ ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတု၏
ရုမစိုက် ဥပေက္ခာပြုမှုများကြောင့် ရင်ထဲနှင့်နင့်သည်းသည်း
ပြီး ခံစားသွားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဦးဇေရုတု မောင်းသောကားပေါ်တွင် ကသစ်နီသည်
အိမ်လမ်းလုံး ဘာစကားမှမဆိုဘဲ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို
အင်းတင်းလေး ဖျေပိတ်ထားလျက် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါ
လာခဲ့သည်မှာ ဦးဇေရုတုအိမ်ရောက်သည်အထိပင် ဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ ကျယ်ဝန်းအေးချမ်းလှသည့်
မီးခိုးရောင်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်ရှေ့ ကားရပ်
သွားသည်နှင့် ဦးဇေရုတုသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကသစ်နီ
အား ကားတံခါး လာဖွင့်ပေးလေ၏။

ကသစ်နီသည် စကားမဆို ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်
လေသည်။

“လာ ကသစ်၊ အိမ်ထဲဝင်လိုက်ဦး”

သူ ခေါ်ပြန်တော့လည်း ကသစ်မှာ မငြင်းပါ။ သား
မွေးကော်စောများ ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသည့် ညှော်ခန်းအလယ်
သို့ အထက် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်ထိ ကသစ်ထံမှ ဘာစကားမှ ပြောမလာသေး
သည်ကို ဦးဇေရုတသည် သတိထားမိလိုက်ဟန်နှင့်

“ကသစ်ကြည့်ရတာ ကျုပ်အပေါ် တစ်ခုခု စိတ်ဆိုးနေ
သလိုပဲ၊ ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ် သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ”

“ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတ စကားကို တော်တော်နှင့်
မဖြေသေး။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုသာ ဖိကိုက်ထားလျက်
အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက်

“ကသစ်က ဦးဇေရုတအိမ်ကို အဝေးကြီး ထင်နေတာ
ခုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဦးဇေရုတအိမ်နဲ့ ကသစ်အိမ်က
ဝေးမှ မဝေးပဲဟာ”

“ဒါကို ကသစ် ကျုပ်အပေါ် စိတ်ဆိုးနေတာလား
“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ စိတ်ဆိုးရအောင် ဦးဇေရုတ
ကသစ်က ဘာကိုင်လို့လဲ”

ပါးစပ်ကသာ စိတ်မဆိုးပါဘူး ပြောနေပေမယ့် မျက်နှာ
လှလှလေးကတော့ မှုန်တည်တင်းမာနေသည့် ကသစ်နီကို
ကြည့်ပြီး ဦးဇေရုတသက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

“ဟင်း မှန်တာပြောရင် ကျုပ်လည်း ဒီရက်တွေမှာ

သိန်းမင်းစာပေ

ကသစ်ကို သတိရနေတာပါ။ သတိရလို့ ကသစ်ဆီကို
ကျုပ်လာဖို့လည်း စဉ်းစားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကသစ်
ကျုပ်အပေါ် တစ်မျိုးထင်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိတယ်”

ထိုစကားအရောက်ဝယ် ကသစ်သည် မခံချင်စိတ်နှင့်
ဒေါသဖြစ်သွားရပြီး

“နေပါဦး ကသစ် တစ်မျိုးထင်မှာကို စိုးရိမ်တာလား၊
ဦးဇေရုတကိုယ်တိုင် ကသစ်ကို မေ့နေတာလား”

“ကသစ်ဟာ ကျုပ်ဘဝအတွက် မေ့စရာ မိန်းကလေးမှ
မဟုတ်ဘဲ”

“အို”

သည်လို ကြုံပြန်တော့လည်း ကသစ်နီသည် ရှက်သွေး
ဖြာသွားကာ မျက်နှာလှလှလေးမှာ နှင်းဆီနီ ပန်းခင်းလေး
ဖြစ်သွားရသည်။

ဦးဇေရုတသည်ကတော့ ကသစ်နီ၏ ရှက်သွေးဖြာသော
မျက်နှာလေးကိုသာ ဝေးကြည့်နေ၏။

“ကသစ် အင်းလေးသွားလည်ရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ဟင်း...”

သိန်းမင်းစာပေ

ကသစ်မှာ အံ့ဩသွားရသည့် အံ့ဩစိတ်နှင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဇေရတုသည် သူမား ပြုံးကြည့်နေပြီ။

“အဟွန်း... ဟွန်း... ကသစ် အင်းလေးသွားတာ ကျုပ်သိလို့ အံ့ဩနေတာလား။”

“ကသစ် အင်းလေးသွားတာ ဦးဇေရတု ဘယ်လဲ သိနေလဲ။”

“သိဆို ကျုပ်အရိပ်က မင်းနောက်မှာ ရှိနေတာကိုး။”

“ဟင်...”

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ တော်တော်မှ ပျော်စရာလား။”

“ဘုရားပူးသွားတာ၊ အပျော်သွားတာမှ မဟုတ်ဘူး။”

“အဟွန်း... အင်းလေးအပြင် တခြား ဘယ်နေရာတွေ ရော ရောက်ပြီးပြီလဲ။”

“ဘယ်မှ မရောက်သေးဘူး၊ အန်ကယ်လေးက ရုံးအရက် လိုက်ပို့ပေးမယ် ပြောပေမယ့် ကသစ်ကိုယ်တိုင် ဘယ်မှ သွားချင်စိတ် မရှိသေးလို့။”

“အင်းလေး နောက်လည်း ရောက်မှာပဲဟာ။”

“ဦးဇေရတုကကော။”

သိန်းမင်းတင်

“ဗျာ”

“ဒီမြို့သားတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ဦးဇေရတုကကော ကသစ်ကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူးလားလို့ မေးတာ။”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကသစ်သွားချင်တဲ့ နေရာအနှံ့ကို ကျုပ် လိုက်ပို့ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပို့ဖြစ်လိမ့်မယ်တော့ မထင်ဘူး။”

“ရှင်”

ကသစ်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့က ဘာနှင့်မှ နှိုင်းပြလို မရနိုင်အောင် ကြေကွဲထိခိုက်သွားရသည်။

“လောကကြီးမှာ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ပိုပြီး ဦးစားပေးရတဲ့သဘော ကသစ်လည်းသိမှာပါ။”

ဟင်အင်း မသိပါဆိုသည့်စကားကို ကသစ်နီသည် စိတ်မှာ ခံငြင်းနေမိသည်က ဘာကြောင့်မှန်းလည်း သူမကိုယ်သူမ မသိတော့။

“ကသစ် ဟန်ဇာင်တတ်လား။”

ဟင်အင်း ဟန်ဆောင်တာကို ကသစ် မှန်းတယ်။

သိန်းမင်းတင်

www.burmeseclassic.com

“အဟွန်း ကျုပ်လည်း မုန်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တချို့ ကိစ္စတွေမှာ ဟန်မဆောင်လို့ မဖြစ်တာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ဟန်ဆောင်တာကို ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းတယ်ပြောပြော ခဏတာအချိန်လေးအတွင်းမှာ ဟန်ဆောင်လိုက်ရတာမျိုးတွေလည်း ကျုပ်ဘဝမှာ ရှိတယ်ဆိုရင် ကသလုံမလား”

“သူများကို လိမ်ညာဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟန်ဆောင်လိုက်တယ်ဆိုရင် တကယ်တမ်း ဘယ်သူနစ်နာမလဲဆိုတာ ဦးဇေရတု တွေးမိရဲ့လား”

ကသစ်နီအသံမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ခစားမှုကြောင့် တုန်ခါနေရသည်။

“ကသစ်ပြောသလို ကျုပ် တွေးခုံမိပါတယ်၊ တွေးလည် တွေးနေဆဲပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပင်မြင့်က ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဆွတ်ခူး ဆိုတာ မလွယ်လှပါဘူးလေ”

တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်ပါသည့် ဦးဇေရတု၏ အသံမှာလည်း ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် အက်ကွဲနေရသည်။

“ဒါတွေအားလုံးဟာ ဦးဇေရတုကိုယ်ကိုယ်ကို လိမ်ညာ

သိဒ္ဓါမင်္ဂလာ

နေတာ၊ ဖြစ်အောင် မကြိုးစားကြည့်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အားလျှော့တံစကားကို အံ့ရင်ပြောနေရတာလဲ။ ရှင်... ရှင်... ကသစ်ကို ဒီနည်းနဲ့ နှိပ်စက်နေတာလား”

“ဟောဗျာ ကသစ်နဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ၊ မင်း ကျုပ်ကို ဒီထက်ပိုပြီး ဝေဒနာတွေ မပေးပါနဲ့တော့ ကသစ်ရယ် ကျုပ်လေ ကျုပ်”

“မမလေး”

“ဟင်”

ဦးဇေရတုအိမ်မှထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ နောက်တက်သို့ပသွားသော နန်းဝိုးလေးမှာ ကသစ်နီတို့အနားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ သူမအားခေါ်လိုက်သဖြင့် ဦးဇေရတုရော ကသစ်နီပါ လန့်သွားရသည်။

“ဘာလဲ နန်းဝိုး”

“မမလေး ကြာဦးမယ်ဆို နန်းဝိုး ခြံထဲခဏဆင်း ရှင်လို့ပါ”

နန်းဝိုးစကားကြောင့် ကသစ်နီ၏ အကြည့်များ တစ်ဇေရတုထံ ရောက်ရှိသွားရပြီး...

သိဒ္ဓါမင်္ဂလာ

www.burmeseclassic.com

“မကြာတော့ပါဘူးကွယ်၊ မမတို့ ပြန်တော့မှာပါ။ ကသစ်တို့ ပြန်တော့မယ် ဦးဇေရတု ဒေါ်မြကလည်း ကသစ်တို့ ကြာလို့ မျှော်နေရောပေါ့။ ကသစ်တို့က ဒီနားခဝေ လမ်းလျှောက်ဆိုပြီး ထွက်လာတာ”

“ကျုပ် လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“နေပါစေ”

“ဘာလဲ ကျုပ် လိုက်ဖို့ပေးတာကို မကြိုက်လို့လား ကြည့်... ဒီလူတော့။”

ကသစ်နီမှာ သူ ဆေးရုံသွားရဦးမည်ဆိုသဖြင့် စေတနာနှင့် ပြောသည်ကို လက်မခံဘဲ သူမကိုပင် ပြန်၍ တစ်မိတ်ထင်နေသောကြောင့် ကသစ်နီသည် သူမစေတနာကို စော်ကဲရပျံ့မလားဆိုသည့်စိတ်နှင့် ဒေါသလေးများ ဖြစ်သွားရပြီး-

“မကြိုက်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ရှင် ပင်ပန်းမှစိုးလို့ ပြောနေတာ၊ စေတနာကို နည်းနည်းမှ နားမလည်ဘူး မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်”

ပြောလည်းပြော ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းလေး တော့သတ် ဘောက်သတ်နှင့် ထွက်သွားသော ကသစ်နီ၏စကား

အပြုအမူကြောင့် ဦးဇေရတုရင်ထဲ ကြည်နူးကျေနပ်ခြင်း ပီတိတွေနှင့် ပြည့်လျှာသွားရသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံသွားကြပေမယ့် နှစ်ဦးစလုံးသည် ရင်ထဲက ခံစားမှုကို မပေါ်လွင်တော့။

တစ်ယောက်အတွင်းစိတ်ကို တစ်ယောက် လှမ်းမြင်နေရပေမယ့်လည်း ဦးဇေရတုနှင့် ကသစ်နီသည် ထိုအခြေအနေကို ရောက်ခွင့်မပေးဘဲ နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထားလေ၏။

“ကသစ် ဘယ်တော့လောက် သွားချင်လဲ”

“ဘာကိုလဲ”

ရုတ်တရက် စကား အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်သော ဦးဇေရတုစကားကြောင့် ကသစ်နီ မျက်ခုံးလေးပင့်တက် သွားရကာ သူ့အား ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကသစ် သွားချင်တဲ့နေရာအနံ့ကို ကျုပ် လိုက်ဖို့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“နေပါစေတော့”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စေတနာမပါဘဲ ဝတ္တရားအရ လုပ်ဖို့ပေးတာမျိုး ကသစ် မလိုချင်ဘူး”

ဦးဇေရတုမှာ ဒီကလေးမ သူ့ကို ဂျစ်ကျနေပြီဆိုတာ သိလိုက်တာမို့...

“အဟွန်း... ဒါဖြင့် စေတနာရော ဝတ္တရားရော ပါမယ်ဆိုရင်ရော”

“အို...”

သူမအား ပြုံးကြည့်ကာ ဆိုလာသော ဦးဇေရတုအကြည့်ကို ကသစ်နီ ပြိုင်မကြည့်ရဲတော့ပါ။

အိုသော်။

ဒီလူကြီးကိုလည်း ကသစ်နီသည် အရှုံးမပေးချင်သည် မို့...

“စေတနာရော ဝတ္တရားပါ ပါတဲ့ ဦးဇေရတုကို ကသစ် ကျေးဇူးတင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကြီးကိုတော့ ကသစ် မုန်းတယ်”

“ဟာ... ကသစ် ကသစ်”

ဦးဇေရတု ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ကံသစ်သည်ကား လှည့် မကြည့်ပါလေတော့။

အကြောင်းမှာ...

ကသစ်နီသည် သူမခြံရှေ့ သူ့ကားလေးရပ်သွားသည် နှင့် သူ့အား ထိုစကားများပြောကာ အိမ်ထဲသို့ တရိုက်ထိုး ပြေးဝင်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

ဦးဇေရတနှင့် မတွေ့ရသည့် ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကသစ်နီရင်ထံ လစ်ဟာနေသလိုလို၊ မနေတတ်သလိုလိုနှင့် တစ်မျိုးမှ ဘယ်လို တစ်မျိုးကြီးမှန်းမသိ ခံစားနေရသည်။

ထိုခံစားမှုသည် ဘာနှင့်မှ မတူပေ။

ချစ်ဦးသူ ခန့်ထည်နှင့်တုန်းကလည်း ကသစ်နီ ဒီလိုမျိုး မခံစားခဲ့ရပါ။

အခန်း (၇)

ယခုရက်ဖိုင်းမှာ ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတကို စိတ်မှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိရနေပေမယ့် ဆူရိုရာကို သွားတွေ ဖို့တော့ သူမ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။

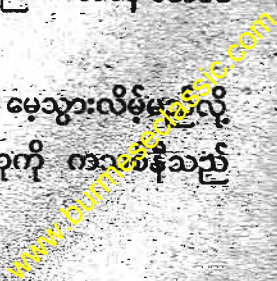
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် ရင်ထဲ နှစ်ယောက်သား နားလည်နေသည့် ခံစားချက်တွေ ဦးဇေရတနှင့် ကသစ်နီတို့သည် မျက်လုံးချင်းသာမက အသည်း နှလုံးချင်းလည်း စကားများစွာ ပြောထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့စဉ်က သူ့အား မုန်းတယ်ဟု ပြောပေမယ့် ဇာကယ် သူမရင်ထဲက စကားကတော့ မုန်းပါသည်ဆိုသောစကားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖင်ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ ကသစ်နီ သူမကိုယ်သူမသာ သိပါသည်။

ခန့်ထည်နှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ကသစ်နီသည် ခန့်ထည်ကို မတွေ့လျှင်လည်း နေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ယခု သူမ အား စိတ်လှုပ်ရှားစေသည့် ဦးဇေရတကိုတွေ့ ကသစ်နီ မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်မိ။

မျက်နှာများသော ခန့်ထည်လိုလူမျိုးကို ကသစ်နီ ချစ်ခဲ့မိသလို ဦးဇေရတလို သူမထက် အသက်များစွာကြီးသည့် သေဆုံးသွားသော ဇနီးသည်အပေါ် ယခုထက်တိုင် သစ္စာရှိစွာ ချစ်နေဆဲဖြစ်သော လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ကသစ်နီ စိတ်ဝင် စားနေမိပြန်သည်။

ဦးဇေရတကို မတွေ့ဘဲနေလျှင် မေ့သွားလိမ့်မည်လို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် သူမထင်သလို ဦးဇေရတကို ကသစ်နီသည်

မေ့၍မရခဲ့ပါ။

ကသစ်နီသည် သူမကိုယ်သူမလည်း အံ့ဩနေရသည်။ တကယ်ဆို သူမသည် ခုချိန် ချစ်ဦးသူ ခန့်ထည်ကို သတိရနေရာမှာ ဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တမ်း ကသစ်နီ သတိရနေသည် ခန့်ထည်မဟုတ်ဘဲ ဦးဇေရတုဖြစ်နေသောအခါ ကသစ်နီသည် သူမနှလုံးသားကို သူမများစွာ ကြောက်ရွံ့လာရသည်။

အသိစိတ်က မဖြစ်နိုင်ပါဟု တားနေပေမယ့် မသိစိတ်ကတော့ ဦးဇေရတုကိုသာ သူမ သတိရနေမိတော့သည်။

သူမသတိရပေမယ့် ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတုနှင့်တွေ့ဖို့ကတော့ မကြိုးစားမိပေ။

သူမဘက်က မကြိုးစားပေမယ့် ကြိုးစားတဲ့သူကတော့ ဖြင့် သူမအနှင့်တွေ့ရအောင် ကြံနေလေ၏။

ထိုသူကား ဦးဇေရတုမင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတုနှင့် မတွေ့ရသည့် ရက်တစ်ပတ်တင်းတင်းပြည့်သည့် တစ်ညနေတွင် ဦးဇေရတုသည် အလုပ်မှပြန်လာသော အန်ကယ်လေးနှင့်အတူ အိမ်သို့ပါလာ

ခဲ့သည်။

ခြံထဲသို့ ကသစ်နီဆင်းနေခိုက်မို့ အန်ကယ်လေးကို ကသစ်နီသည် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ကသစ်နီ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သိတယ်ဆို ဒီမှာ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောနေတယ်”

ကသစ်နီမှာ သူမအား ပြုံးကြည့်နေသည့် ဦးဇေရတုကို မျက်လွှာလေးပင့်လျက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လေး ကသစ်တို့ ကားအတူစီးရင်း သိခဲ့တာပါ။ ထိုင်ပါဦးရှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဇင်ဗျာ”

ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီစကားကို ပြုံးစိစိနှင့် ပြန်ပြောလိုက်တော့ ကသစ်နီမှာ မျက်စောင်းလှလှလေးတစ်ချက် အန်ကယ်လေးအလစ်တွင် ဦးဇေရတုထံသို့ ရောက်ရှိသွားရသည်။

“လာဗျာ ဦးဇေရတု၊ ထိုင်ပါဦး ရောက်တုန်း အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

“အဟွန်း... ရတယ် ဦးစိုးနောင်၊ ကျွန်တော့်ကို အားနာ

www.burmeseclassic.com

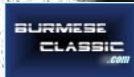
စရာမလိုပါဘူး”

“ဒါဆို ထိုင်ဦးဗျား၊ ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ကသစ်နဲ့ စကားပြောကြဦးပေါ့”

အန်ကယ်လေးမှာ ဦးဇေရုတုကို အားနာနာနှင့်ပတ်ကသစ်နှင့်ထားခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်တက်၍ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။

ညွှန်ခန်းထဲတွင် ဦးဇေရုတုနှင့် ကသစ်နီနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်နှင့်။

“ကသစ်ကို တွေ့ချင်လို့ ဦးစိုးနောင်နဲ့ လမ်းကြိုသလို လှည့်ပြီး လိုက်လာတာ”

“ဒုက္ခရှာလို့ရင်”

“ကသစ်က ကျုပ်အတွက် ဒုက္ခဆိုရင်လည်း အဲဒီဒုက္ခက ကျုပ်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံစားချင်တာဆိုရင်ရော”

“ထို...”

မျက်ဝန်းစူးစူးတောက်တောက်ကြီးနှင့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည့် သူ့ စကားက ဘာလို့လို့မို့ ထသစ်နီမျက်နှာလေး

ရဲသွားရသည့်။

“ကသစ် ဘယ်မှ မသွားဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဇေရုတု”

“ဪ... ကသစ်သွားရင် လိုက်ဖို့ပေးမယ် ဒကာက အသင့်ရှိနေလို့ပါ”

“အဲဒီလူက...”

“အဟွန်း ကျွဲဖိပ်ပေါ့၊ တကယ်ပြောတာကသစ်က သွားမယ်ဆိုပြေး၊ တျုပ်ဘက်က လိုက်ဖို့ပေးဖို့ရာ အသစ်ပဲ”

ဦးဇေရုတု ကသစ်ကို ဘာလို့ လိုက်ဖို့ပေးချင်တာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကသစ်သည် ဦးဇေရုတုကို မမေးတော့ပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဇေရုတု၊ ကသစ် သွားမယ့်

ရက်ကျရင် ဦးဇေရုတုကို ပြောပါမယ်”

“ဒါနဲ့ ကသစ် ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

“ခုလောလောဆယ်တော့ ပြန်ဖြစ်သေးမယ် မထင်ဘူး”

“ရန်ကုန်ရောက်လို့ ကသစ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့ရင် ကျုပ်ကို မေ့သွားမယ်နဲ့တူတယ်”

“မမေ့ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အဟွန်း ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ခမေပါဘူး ပြောပြော တစ်ယောက်သောသူနဲ့တွေ့ရင်တော့ ကသစ် ကျုပ်ကို မေ့မှာ သေချာပါတယ်”

“ဦးဇေရုတုနော် ဘယ်က တစ်ယောက်သောသူလဲ”

“ကသစ်မှာ မရှိဘူးပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်ပြောတဲ့ တစ်ယောက်သောသူလေ”

ကသစ်နီ မျက်ဝန်းထဲ ခန့်ထည်ရုပ်သွင်ပေါ်လာရလေ မယ့် သစ္စာဖောက်ရက်သူအဖြစ် နာကြည့်ရအည်မို့ ကသစ်က သည် ခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး”

“ကသစ် ညွှာတယ်”

“ရှင်”

“ကသစ်ရဲ့ ထူးခြားမှုက ဘာလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“မျက်လုံးပဲ၊ ကသစ်မျက်လုံးတွေက ကသစ်ရင်ထဲဝင် ခံစားမှုတွေကို ဘယ်လိုမှ မဖုံးကွယ်နိုင်တာပဲ”

ကသစ်နီသည် ပါးနပ်လွန်းသော ဦးဇေရုတုကို ဝန်မခံ လို့မရတော့သည်မို့

“ထားပါတော့လေ၊ ဦးဇေရုတုပြောသလို ရှိတယ်လို့ပဲ”

“ကသစ်စကားက တစ်မျိုးပါလား၊ ရှိတယ်ဆိုလည်း ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုလည်း မရှိဘူးပေါ့”

“ကသစ် ဒီကိုမလာခင်မှာ သူ ကသစ်ဘဝထဲက မရိတော့ဘူး”

“ဪ...”

ကသစ်သည် ခန့်ထည်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဦးဇေရုတု အား ဒီထက်ပိုပြီး ရင်မဖွင့်ချင်သည်မို့ စကားကို ဖြတ်လိုက် လေသည်။

“ကဲပါ ဦးဇေရုတုကို ကသစ် စိတ်ညစ်အောင် တာတွေ

ပြောမိတရယ်၊ မသိဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့က ကသစ်ကို အိမ်ပြန်လိုက် ပို့ပေးတဲ့အတွက် ဦးဇေရုတုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တာထက် အဲဒီနေ့ကစကား ကသစ်ကို

ကျုပ် ခံမချင်နေတာ”

“ဘာစကားပါလိမ့်”

www.burmeseclassic.com

ကသစ်နီသည် သူမစကားကို သူမ မမှတ်မိတော့သလို မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် စဉ်းစားသလို ငြိမ်သွားရသည်။

ဒါကိုပင် ဦးဇေရတု လူချောကြီးမှာ အသည်းယားသွားဟန်နှင့် ကသစ်အား စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီလား

“မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေ”

“ဟင်...”

“ကျုပ်ကို မုန်းစားယုံဆိုတာ တကယ်လား ကသစ်”

“ရှင်...”

သူမ အင်မတန်သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ပါသည်ဆိုသော ဦးဇေရတု၏ စူးရှတောက်ပသည့် မျက်ဝန်းထဲတွင် သူမနားလည်ရခက်သည့် အကြည့်များကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ကသစ်ရင်တွေ ဆောင့်ခုန်သွားရသည်။

“ဖြေလေ ကသစ်၊ ကျုပ်ကို ကသစ် တကယ် မုန်းသလားဆိုတာ”

“အို...”

စူးရှတောက်ပ စိုလက်နေသည့်ဦးဇေရတု အကြည့်များ

သိန်းမင်းတေး

ကို ကသစ်သည် ပြိုင်မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ နှုတ်မှနေ တအိုအိုနှင့် သာဖြစ်လျက် ရှက်သွေးတွေ ဖြာနေရတော့သည်။

သို့သော်...

ရင်ထဲမှာတော့ ဦးဇေရတုကို ကသစ် မမုန်းပါဆိုသည့် စကားကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေမိသည်။

သူမေးတာ မဖြေဘဲ ခေါင်းလေးငုံ့ ငြိမ်သက်နေသော ကသစ်ကိုကြည့်ပြီး ဦးဇေရတုသည် ဓာတ်စုံတစ်ရာကို နားလည် သွားဟန်နှင့် နာကျင်သွားရပြီး...

ကျုပ်သိပါပြီ ကသစ်၊ ကသစ် ကျုပ်ကို” ဦးဇေရတုကို ကသစ် မမုန်းပါဘူး”

“ဗျာ...”

“ကသစ် ကသစ် တကယ်ပြောတာနော်”

“ဘာလဲ ညာပြောတယ်ထင်လို့လား”

“အဟွန်း... ဟွန်း... မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ကျုပ် ပျော်သွားလို့ပါ”

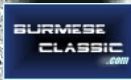
“ဘာကြောင့်... ပျော်တာလဲ”

“ကသစ် ကျုပ်ကို မမုန်းဘူးဆိုလို့ပေါ့”

သိန်းမင်းတေး

“အို...”

သည်တစ်ခါတော့ ကသစ်သည် ဦးဇေရုတု၏ စိုဏ်း
လက်ဖြာနေသော အကြည့်စူးစူးတို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ပင်အင်အား
မရှိတော့သည်မို့ သူ့အနားကပင် ရှောင်ထွက်မည်အထက်
အန်ကယ်လေးသည်လည်း အဝတ်အစားလဲပြီး ရောက်လာ
သောအခါ ကသစ်နီမှာ အခွင့်အရေးရသွားကာ ဦးဇေရုတု
လှစ်လှစ်ပါအောင် ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၈)

“ကသစ် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်”

“ဟင်”

ကသစ်စကားကြောင့် ဦးဇေရုတု မျက်နှာပျက်သွား
သည်ကို သူ့မ ထုတ်ထားမိလိုက်လေသည်။

“တကယ်လား၊ ကသစ် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ
တကယ်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးဇေရုတု၊ ကသစ်ကို ဒေါ်ဒေါ်ငယ်
ကလည်း ပြန်ခေါ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ကသစ် ဒီကိုရောက်တာ
လည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါပဲလား”

“ရှင်”

www.burmeseclassic.com

“ကသစ် ရန်ကုန်ကို ပြန်ချင်တဲ့အကြောင်းရင်းဟာ ဒါပဲလားလို့ မေးတာ”

ကသစ်သည် သူ့စကားကို ဖြန်မဖြေပါ။ တောင်တန်း ပြာကြီးများရှိရာ အဝေးတစ်နေရာသို့ ဧေးကြည့်နေသော ဦးဇော်ရတုကိုသာ အသေအချာ ကြည့်နေမိသည်။

သည့်နေ့ ဦးဇော်ရတုသည် ကသစ်နီအား သူ့ကိုယ်တိုင် ပင်းတယသို့လိုက်ဖို့ပြီး အပြန်တွင် ကသစ်နီသည် ထိုစကားကို ဦးဇော်ရတုအား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ရပ်ကာ တောင်ပေါ်ရ ဆီးမြင်နေရသည့် မိုင်းပြာစိမ်းညိုနေသော တောင်စဉ်တော် တန်းအသွယ်သွယ်နှင့် သာယာလွမ်းမောဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် ရှမ်းတောင်တန်းကြီးများ၏ သဘာဝရှုခင်းအလှကို ကြည့်မိ ပေမဲ့ သူတို့နှစ်ဦးရင်မှာတော့ မရွှင်ပျနိုင်ပါ။

ခွဲရတော့မည်ဟူသော အသိနှင့် ရင်မှာ နာကျင်နေမိ သည်ကလည်း ဦးဇော်ရတုနှင့် ကသစ်နီတို့ နှစ်ဦးလုံးပင် ဖြစ်သည်။

“ကသစ် ကျုပ်ကို ကျောခိုင်းသွားတာတော့ မဟုတ်

ပါဘူးနော်”

“ရှင်”

သူမအား ရိုဝေဆွတ်ကျင်နေရသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ကာ ဆိုလိုက်သည့် ဦးဇော်ရတုစကားက ကသစ်နီကို နားလည်ရ ခက်သွားစေရသည်။

“ဦးဇော်ရတု ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

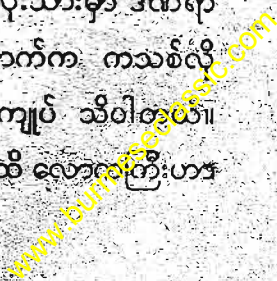
“အဟွန်း... အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူက အနီးရ ခက်တယ်တဲ့၊ ကျုပ် ကသစ်ကို သံယောဇဉ်တွေယံနေတယ် ဆိုတာ ကသစ် သိမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်များ ကျုပ်ကို ကသစ် ကျောခိုင်းသွားတာလားလို့ပါ”

“ဘာဆိုလဲ”

“တကယ်ပဲ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလား သကစ”

“ဟို... ကသစ်ပြောတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျုပ်လို နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကသစ်လို့ မိန်းကလေးနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ ကသစ်နဲ့ မတွေ့ခင်အထိ လောကကြီးဟာ

ကျုပ်အတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ မျှော်လင့်ချက်တွေ
 တုန်ခါနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ကျုပ် ခံစားခဲ့ရတယ်။
 ဒီခံစားမှုတွေဟာ ကသစ်ကို တွေ့ လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ဘဝ
 ထဲက ယောက်ျားကွယ်သွားခဲ့ရတယ်။ ကျုပ် ဝန်ခံပါဝင်ကသစ်
 တကယ်တော့ မင်းဟာ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ သေဆုံးနေတဲ့
 ကျုပ်ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက် အလင်းရောင်တစ်ခုဆိုရင်မမှား
 ပါဘူး။ ကျုပ်ဘဝကို မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ပြန်ပြီး အသက်ဝင်
 လာအောင် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကသစ်ကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပြီး
 အမှတ်ရနေမိမှာပါ။ တကယ်ပါ ကသစ်၊ မင်းကို ကျုပ်
 ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ဦးဇေရုတ်သည် ကသစ်နီ မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်
 ကြည့်လာပေမယ့် ကသစ်နီကတော့ဖြင့် ဦးဇေရုတ်ကို မကြည့်
 ပါ။ ကြည့်နိုင်စွမ်းလည်း သူမတွင် မရှိ။

နှလုံးသားချင်း နားလည်နေပါလျက်နှင့် အသိတရားနှင့်
 ကိုယ်စီ ထိန်းချုပ်ထားရသည့်အဖြစ်က နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ကို
 နှင့်သည်းကြေကွဲနာကျင်ထိခိုက်စေရပါသည်။

ကသစ်နီသည် သူမခံစားချက်များကို ထည့်မတွေးပေး

သည် ဦးဇေရုတ်ကို နာကျင်သွားရသလို ပြည့်အိုင်လကသည့်
 တံခန်းမှ မျက်နှာစုံများကို မဝယ်ရှားမိတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်း
 သေးကိုသာ ဖိကိုက်လျက် ခံစားမှုတွေ လှိုင်းထန်နေရသော
 မကြည့်ဖြင့် ဦးဇေရုတ် မျက်နှာချောချောကြီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး

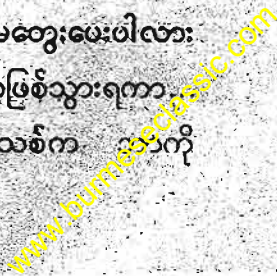
“ဦးဇေရုတ် ရင်ထဲမှာ ကသစ်ကို ပြောစရာရှိတာတွေ
 အကုန်ပဲလား။”

ကသစ်အား မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်ကို မျက်တောင်
 ခတ် ဇေးစိုက်ကြည့်နေသော ဦးဇေရုတ်မှာ ကသစ်စကား
 ကြောင့် အံ့ကို တင်းခနဲ စေ့ကြိတ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရင်ထဲမှာ စကားတွေ
 နေသေးပေမယ့် ကျုပ် မပြောပါရစေနဲ့တော့။ အဲဒါကို
 ကသစ် နားလည်ပေးပါ။”

ကသစ်ရင်မှာ မွန်းကြပ်သွားရသည်။ ဦးဇေရုတ်သည်
 သူ့ခံစားချက်ကိုသာ သူ ကြည့်တတ်သည့်လူ။ ကသစ်ရင်ထဲ
 စွဲခံစားမှုတွေကို နည်းနည်းလေးမှ ထည့်မတွေးပေးပါလား
 ဟိုသည့် အတွေးနှင့် ရင်မှာ နာကျင်ဒေါသဖြစ်သွားရကာ

“နားလည်ပေးပါဟုတ်လား၊ ကသစ်က သူ့ကို

နားလည်ပေးရမှာလဲ။ ဘာလဲ ဦးဇေရတုရဲ့ ထောက်ထားရမယ့် ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာကိုလား။”

“ကသစ် မင်း ဘာလို့ ကျုပ်အပေါ် အဲလို ထင်ရတာလဲ ကျုပ်ပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာအတွက် ကြောင့် ပြောနေတဲ့ စကားတွေ မဟုတ်ဘူး။ အဓိကက မင်းပဲ။ မင်းအတွက် ကျုပ်နှလုံးသားကို ကျုပ်ပြန်နင်းပြီး ပြောနေရတာ။ ကသစ်နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ ခက်ပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်ပြောသမျှ စကားတွေဟာ ကသစ်အပေါ် တန်ဖိုးထားပြီး ကျုပ်နှလုံးသွေးနဲ့ ရင်းပြောနေရတဲ့ စကားတွေ ဆိုတာတော့ ကသစ် သိထားပါ။”

ဦးဇေရတုစကားတွေက ဘာကို ဆိုလိုမှန်း ကသစ် နားက သိသလို ရှိပေမယ့် သူ့ကို သူမ ဘာမှ ပြန်မမေးမိတော့

ထို့အတူ ကသစ်နီသည် သူ့စကားများကို နားမလည်မိပါ ဟူ၍လည်း မပြောချင်တော့။

ကိုယ်စီ အသိတရားတွေနှင့် ထိန်းချုပ်ထားသည့် အနေအထားမှာ ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတုအား စိတ်ချမ်းသာ

စေချင်သည်မို့

“ကံကြမ္မာကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပါဘူး ဦးဇေရတု။ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မဆုံနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ထား ပေမယ့် ဆုံဖို့အခွင့်အရေး တစ်ချိန်မှာရှိရင်လည်း ရှိလာနိုင် တာပဲ။ နောက်ပြီး ဦးဇေရတုမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိလာပြီ ဆို။ အဲဒီမျှော်လင့်ချက်တွေကို ဦးဇေရတု ဘာလို့ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခဲ့မလဲ”

“ကသစ်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ကသစ် ဖြောသလို ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မှန်တာကြောင့်ရင် ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသား ကံကြမ္မာကို ကျုပ် ပြန်မယုံရဲတော့ဘူး။ ကသစ်လည်း ဦးစိုး နောင်ဆီက ကျုပ်အကြောင်း သိသင့်သလောက် သိနေပြီးရော ပေါ့။ ကျုပ်ဘဝမှာ ကျုပ်ဇနီးကို ဆုံးရှုံးခဲ့တဲ့ အချိန်ကစလို့ ကျုပ်နှလုံးသားတွေဟာလည်း သေဆုံးခဲ့ရသလိုပါပဲ။ မထင် မှတ်ဘဲဘဝဟာ သိပ်ကို အထီးကျန်ဆန် နာကျင်သွားခဲ့ ရတယ်။ အထီးကျန်နာကျင်ကြောင့်နေရတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ပဲ ကျုပ်နှစ်များစွာကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နှလုံးသား ကို ပြန်ပြီးသက်ဝင်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့တဲ့အချိန်

မှာတော့ ကျုပ်သူ့အကြောင်းတွေကိုပဲ နေ့နေ့ညည တွေးတော စဉ်းစားပြီး သူ့မျက်နှာ သူ့အရိပ်လေးကိုပဲ တွေ့ရမြင်ရဖို့ ကြိုးစားနေမိတယ်။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရတွေ့ရဖို့ ကြိုးစားမိတာ တစ်ခါတစ်ခါ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဆရာဝန်ကြီး ဆိုတဲ့ဂုဏ်ကို မေ့သွားရတဲ့အထိပဲ။ အဟွန်း ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အဖြစ်က ကြုံသာကြုံရ မဆုံရတဲ့ ဘဝမျိုးပါ။”

“အို... ဘာဖြစ်လို့ မဆုံနိုင်ရမှာလဲ၊ ဦးဇေရတုဘက်က ဆုံနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

“တကယ်လား ကသစ်၊ ကျုပ်ဘက်က ကြိုးစားရင် တကယ်ပဲ ဆုံနိုင်မှာလား”

“အို...”

အလျှော့ပေးလွယ်သူရယ်လို့ မချင်မရဲ စိတ်အတွေးနှင့် ကသစ်သည် ဦးဇေရတုကိုကြည့်ကာ အားမလို အားမရပြော လိုက်မိပြီးမှ ချက်ချင်းပင် မှားသွားပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရ ပေမယ့် သူမ စကားပြင်ချိန် မရတော့ပါ။

ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီအား မျှော်လင့်ချက်များစွာ ပြောနေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်ကာဆိုလာယော့ ကသစ်နီ

ရှက်စိတ်နှင့် မဖြေတတ်တော့ပါ။

ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ နှုတ်ခမ်းကိုသာ ဖိကိုက် ထားလိုက်သည်။

ဦးဇေရတုမှာ ငြိမ်သွားရသည့် ကသစ်နီကို ကြည့်ကာ မချင်မရဲကြီး ဖြစ်လာရသည်မို့...

“ကျုပ်နဲ့ စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား ကသစ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကသစ် ဘာပြောရမှာလဲ”

“ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ကသစ် ကျုပ်ကို သတိရနေ မယ့် အကြောင်းမျိုးကိုပေါ့”

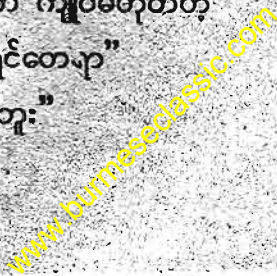
“သတိရနေမှာပါ”

“ဘယ်သူ့ကိုလည်း”

“ဦးဇေရတုကိုပေါ့”

“အဟွန်း... အခုလို ပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကသစ်ရဲ့ စိတ်တွေက ကျုပ်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ဆီမှာ ရောက်နေခဲ့ရင်တော့”

“ကသစ်ဘဝမှာ သူ မရှိတော့ပါဘူး”

“သေချာလို့လား”

“အသေအရည်တဲပဲ”

“ကျုပ်ဘဝမှာလည်း အတိတ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး အနာဂတ်ကိုပဲ မျှော်လင့်နေမိတယ်၊ ကျွန်ရဲ့ အနာဂတ်က ရှိလာနိုင်ပါဦးမလား ကသစ်”

သူသည် ဒီစကားကို ရိုးရိုးမမေး၊ ကသစ်မျက်နှာလေး အား လက်ဖြာစိုရွန်းနေရသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ကာ မေးလိုက်တော့ ကသစ် ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံသွားရသည်။

“ကသစ်ကို ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ ဦးဇေရတု” ဟု ကသစ်မှာ

ရှက်စိတ်နှင့် တားနေမိသ်။

“ဖြေလေ ကသစ်”

“မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဖြေတတ်လို့”

ဦးဇေရတုမှာ ကသစ်အဖြေကြောင့် ပြုံးသွားရသည် ထူးထူးခြားခြား သူ့အပြုံးတွေသည် ဒီနေ့မှ ပို၍ သက်ဝင်စေ သလိုလို။

“အဟွန်း... ဟွန်း... ကသစ်ကတော့ ကျုပ်ကို ခက် အောင်လုပ်ပြီ၊ ကျုပ် အဖြေကို ဖြေနိုင်မယ့်သူဆိုလို့ ကသစ် တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာ”

“ကသစ်ကို ဦးဇေရတု ဘာလို့ အဲလို မေးရတာလဲ”

“ဟင်”

ကသစ်၏ မထင်မှတ်သည့် အမေးကြောင့် ဦးဇေရတု ရုတ်တရက် မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွားရသည်။

ဒါကိုပင် ကသစ်နီသည် သူ့အဖြေကို စိတ်မှာ မသိ ဟန်ပြုနေလိုက်ပြီး...

“ဖြေလေ ဦးဇေရတု၊ ကသစ်ကို ဘာကြောင့် အဲလို မေးရတာလဲဆိုတာ”

ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီအား စူးစူးကြီး ကြည့် လာလေ၏။

သည်နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်ကာ...

“ကျုပ်ပြောရင် ကသစ် စိတ်ဆိုးမှာလား”

“ဟင်အင်း”

“ကသစ်က ကျုပ်ဘဝရဲ့ အနာဂတ်ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“အို...”

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတုကို ရှေ့ဆက်မမေးရဲတော့
လောက်အောင် ရင်မှာ ရှက်ရွံ့မှုတွေနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး
ထူပူသွားကာ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်စိတ် အခုန်မြန်သွားရသည်
မှာ သူမအား ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေပါသော ဦးဇေရုတုကြားသွား
မှာကို စိုးရိမ်သွားရသည်။

ခန့်ထည့်နဲ့တုန်းကတောင် ဒီလောက် ရင်ခုန်သံတွေ
မမြန်ခဲ့သော ကသစ်နီတစ်ယောက်၊ ယခု ဦးဇေရုတုနှင့်ကျ
ဘာကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေ ဒီလောက်မြန်ဆန်နေရသည်ကို
လည်း ကသစ် မသိပါလေတော့။

အခန်း (၉)

တကယ်တမ်း ကသစ်နီ ရန်ကုန်ပြန်မည်ဆိုသောအခါ
ရင်ထဲထိခိုက်နာကျင်ရဆုံးသူမှာ ကသစ်နီပင် ဖြစ်နေရလေ
သည်။

ကသစ်နီအား ဒီမြေမှ ပြန်ရန်ခက်အောင် တုပ်နှောင်
ထားသူက ဦးဇေရုတုဆိုသည့် သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ချောင်းပင်
ဖြစ်သည်။

သူမအား ချစ်ပါသည်ဟု ကိုတိကျကျပြောဆိုခြင်း
ရှိတဲ့ ချစ်နှောင့်လွန်းသည့် သံယောဇဉ်စကားဖြင့် ကသစ်နီ
အား သူ၏ အကြင်နာရပ်ဝန်းက ရုန်းမထွက်နိုင်အောင်

www.burmeseclassic.com

၁၃၀

ခြံသားသွင်

ဖြားဖောင်းထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဒါကို ကသစ်နီ မသိမဟုတ် သိပါသည်။ သိပါလျက်မှ ရုန်းရခက်နေရသူကလည်း သူမပင်ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ...

သူမသည်လည်း ဦးဇေရတုအပေါ် မမြင်နိုင်သည့် သံဃာတော်ကြီးတစ်ချောင်း တွယ်နေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကသစ်နီ ဖြန့်မည့်ရက်တွင် ဦးဇေရတု ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာချောချောကြီးသည်လည်း စိတ်ဝယ်ထိမှ ခံစားရမှုတို့ဖြင့် မှုန်မှိုင်းနေရသည်။

အန်ကယ်လေးသည် အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးသည်ကား ဦးဇေရတုကိုပင် ကောင်းကောင်းစဉ်မခံနိုင်တော့ အလုပ်ကို ချက်ချင်းသွားရလေ၏။

ကျန်ရစ်သူမှာ ဦးဇေရတုနှင့် ကသစ်တို့ဖြစ်သည်။ ခွဲရတော့မည်ဟူသော အသိကြောင့်လား မသိပါ။ ဦးဇေရသည် ကသစ်နီအား တွေ့တွေ့ကြီး ဝေးစိုက်ကြည့်နေပြီ။

“ရန်ကုန်ရောက်ရင်း ကသစ်ဆီ ကျွတ် လာလည်ရမလား”

သိန်းစင်စာပေ

“ဦးဇေရတု တကယ်ပြောတာလား”

“ဘာကိုလဲ ကသစ်”

“ကသစ်ဆီ လာလည်မယ်ဆိုတာ”

“အဟွန်း... ဒါ ညာစရာမှ မဟုတ်ပါဗျာ”

“ကသစ် မျှော်နေပါ့မယ်”

“ကသစ်ရယ်”

ဦးဇေရတုသည် ကသစ်အား နောက်ထပ်ပြောစရာ နှိုတော့သလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလျက် ကသစ်ကိုသာ ဝေးစိုက်ကြည့်နေသည်မို့ ကသစ်သည် သူ့ရှေ့တွင် အနေခက်သာရသည်။

“ဦးဇေရတု”

“ဗျာ”

“ကသစ်ကို ဘာလို့ ကြည့်နေတာလဲ”

“ကသစ်ပြန်သွားရင် ကျုပ်ကို သတိရနေမှာကို တွေးနေတာပါ”

“ကသစ်လည်း ဦးဇေရတုကို သတိရနေမှာပါ”

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကသစ်ကို ကြိုနေမယ့်သူ ရှိနေ”

သိန်းစင်စာပေ

မှာပေါ့နော်”

သူ့စကားက ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း ကသစ်နားလည်လိုက်သည့်မို့...

“ကသစ် ပြောပြီးပြီလေ။ သူနဲ့ကသစ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးခဲ့ပါပြီဆိုတာ”

“အဟွန်း... ဒါက ခင်ဗျားဘဏ်ကိုး၊ ဟိုတစ်ဘက်က ခင်ဗျားပြီးသလို ပြီးဦးမှပေါ့ ဒေါ်ကသစ်ရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကသစ်ကတော့ ခန့်ထည်ကို လုံးခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ခန့်ထည်တဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူနဲ့ကသစ် ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

“ခန့်ထည်နဲ့ ကသစ်အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားမကောင်းပါဘူး၊ မြီချင်းကပ် ငယ်သူငယ်ချင်း ဘဝက ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့တာ”

“ဒါဆို ငယ်ကျွမ်းတွေပေါ့”

“ထိန်းထားသည့်ကြားက ဦးဇေရတုစကားသံထဲတို့”

သဝန်တိုမှုများ ပါသွားရသည်ကို ဦးဇေရတုမှာ သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်ပေမယ့် ကသစ်နိကတော့ဖြင့် သိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကသစ်နိသည် ဦးဇေရတု မျက်နှာချောချောကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဦးဇေရတု ကသစ်အပေါ် သဝန်တိုနေတာလား”

“အဟွန်း... အဲလို သဝန်တိုခွင့်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေမိတာ”

“သစ္စာမရှိတဲ့လူ လိမ်ညာတတ်တဲ့လူမျိုးကို ကသစ် ခန့်တယ်၊ ခန့်ထည်ကို ကသစ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာဟာ ကသစ်အပေါ် လိမ်ညာလှည့်စားပြီး သစ္စာဖောက်သွားလို့ပဲ”

“ဘာလဲ ခန့်ထည်က တခြားမိန်းကလေးနဲ့ တွဲနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကသစ် သူ့အပေါ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ”

“အခု ခန့်ထည်က သူ့အမှားတွေကို သူ့သိပြီး ကသစ်ကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်မယ်ဆိုရင်တော့ရာ”

“သူနဲ့ကသစ်ကြားမှာ အကဲကြောင်းရှိပြီးပြီမို့ ဘယ်လိုပဲ”

www.burmeseclassic.com

ပြန်ဆက်ဆက် အကောင်းပကတိ အတိုင်းတော့ ရှိလာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ကျုပ် မထင်ခဲ့ဘူးသိလား။”

“ဘာကိုလဲ ဦးဇေရတု...”

“ကသစ်ကို သိပ်လှတဲ့ ချာတိတ်မတစ်ယောက် အက်ကြောင်းနဲ့ နှလုံးသားဒဏ်ရာ ရှိနေမယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

“ဒါ ဘာဆန်းလဲ ဦးဇေရတုရယ်...။ အချစ်နဲ့ မကင်းလှတိုင်း အနည်းနဲ့အများတော့ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရှိမှာပါပဲ။”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်နဲ့ ကားပေါ်မှာ ဆုံတုန်းက ကသစ်နှလုံးသားဒဏ်ရာ ခံစားနေချိန်ပေါ့။”

“အသေအချာပါပဲ။ နှလုံးသားဒဏ်ရာ ခံစားရတာဆိုတာထက် ကသစ်ရင်ထဲမှာ ခန့်ထည်အပေါ် ခွင့်မလွှဲနိုင်တဲ့စိတ်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ ခုတော့လည်း ကသစ်စိတ်ကို ကသစ် ဖြေသာသွားပါပြီ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကသစ်ဘဝမှာ ခန့်ထည်ဆိုတာ မရှိတော့လောက်အောင် ကသစ်နှလုံးသားတွေက သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်နိုင်လို့”

သိန်းစင်စော

ကသစ်သည် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တင်းတင်းစေ့စေ့ တထိုစကားမျှကို ပြတ်သားစွာ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို စိမ်းလဲ့နေသော သူမ၏ မျှဝန်းတောက်တောက်လေးကို ကြည့်တာနှင့် ဦးဇေရတု သိလိုက်သည့်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကသစ် ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျွန်ုပ်ကို မမေ့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတော့ ပေးရမယ်”

ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို မေ့ကာ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ဇာသစ်အား ကတိတွေတောင်းနေသော ဦးဇေရတုကို ကြည့်ပြီး ကသစ် ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလို့မရတော့သည်မို့ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ရယ်လိုက်ရင်း...

“ဦးဇေရတုက ခုလိုဆိုတော့လည်း ကလေးကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်လား ကျုပ်ရဲ့ အပြုအမူတွေက ကလေးဆန်သွားပြီလား။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ကျုပ်က ဝင်ဗျားလေးဆီက ကတိစကား ကြားချင်နေတဲ့သူပဲ”

“စိတ်ပါ ဦးဇေရတုရယ်၊ ကသစ် ဦးဇေရတုကို မေ့မသွားပါဘူး။ မေ့ချင်းမေ့ ဦးဇေရတုကသာ ကသစ်ကို

သိန်းစင်စော

www.burmeseclassic.com

မေ့သွားမှာမို့”

“ကျုပ်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့တတ်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကသစ်ကိုပေါ့”

“ဦးဇေရတုရယ်”

သူ့စကားတွေက ကသစ်ရင်ကို ထိရဲသွားစေရသည်ကို ဦးဇေရတု သိမည်မဟုတ်ပါ။

ကသစ်သည် ဦးဇေရတုကို နှုတ်ဆက်ခွဲခွာလာရပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့ဖြင့် အလာတုန်းကနှင့် မတူတော့သည့် ခံစားမှုတွေနှင့် ဦးဇေရတုအား ရင်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိရနေမိတော့သည်။

* * *

“ကသစ် ကိုယ့်ကို ဘာလို့ နှုတ်ဆက်ဘိ ခရီးထွက်သွားရတာလဲ”

“နှုတ်ဆက်ဖို့ကော လိုသေးလို့လား ခန့်ထည်”

ကသစ်နီ၏ အေးစက်စက်စကားကြောင့် ခန့်ထည်သည် ပျက်သွားရသည့် မျက်နှာကို ပြင်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ့်အပေါ် ကသစ် စိတ်ကောက်နေတာလား”

“ဟင်္ဂ်အင်း...”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကသစ်မှာ သူ့အပေါ် အေးစက်စက် ဆက်ဆံနေလေလေ ခန့်ထည်မှာ မနေတတ်အောင် ဖြစ်ရလေနှင့် ကသစ်ရှေ့တွင် ခန့်ထည်သည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေရသည်။

“တောင်ကြီးကို သွားခဲ့တာ ပျော်ရဲ့လား”

“ဒီနေရာကလွဲရင် ကျန်တဲ့နေရာတွေအားလုံး ကသစ်အတွက် ပျော်စရာတွေပါပဲ”

“ကသစ်ကြည့်ရတာ ကိုယ့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု အထင်လွဲနေပုံရတယ်”

“အထင်လွဲတယ်ဟုတ်လား၊ အဟင်း...ဟင်း... အထင်လွဲစရာ ကသစ်အပေါ် ခန့်ထည်ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

ကသစ်သည် ခန့်ထည်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်ပြီး ပြောပေမယ့် ခန့်ထည်ကတော့ ကသစ်နီအကြည့်များကို ခိုင်ဆိုင်မကြည့်ပါပေ။

အကြည့်များကို လွှဲထားရင်းက...

“ကိုယ်က သဘောမြောတာပေါ့၊ ကသစ်ကို ကြည့်ရတာ
တောင်ကြီးက ပြန်လာပြီးကတည်းက အရင်ကနဲ့ မတူတော့
တာအမှန်ပဲ”

ခန့်ထည်ထင်လို့ပါ။ ကသစ်က အရင်ကလည်း ဒီပုံ
ခုလည်း ဒီပုံပေါ့ပဲ။ အဲ... ပြောင်းလဲချင်ပြောင်းလဲ”

“ဘာလဲ... ကသစ်က ကိုယ့်ကို ပြောမလို့လား”

ကသစ်မှ ဘာစကားမှ မဆိုရသေး၊ သူ့ကိုယ်သူ မလဲ
မလဲ ဝင်ပြောလိုက်သည့် ခန့်ထည်ကြောင့် ကသစ်သို့
ပူပူရောင်တောက်နေသည့် သွားလေးများပေါ်အောင် ရ
လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခန့်ထည်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သိနေသားပါပဲလား”

“ကသစ် ဘာကိုပြောချင်တာလဲ၊ ကြည့်ပြာနဲ့ ကို
ကိုလား”

“ကြည့်ပြာတဲ့လား”

“ကသစ်...”

“ဒီမှာခန့်ထည်၊ ကသစ် ခန့်ထည်ကို ရှင်းရှင်းပဲ

မယ်၊ ကသစ် လိမ်တာညာစတာကို မုန်းသလို သစ္စာမရှိတဲ့
လူတို့လည်း သိပ်မုန်းတယ်။ ခန့်ထည် ကသစ်အပေါ် သစ္စာ
ဖောက်နေတာ ကသစ် မသိဘူးထင်နေလား။”

ကသစ်သည် မျှသိပ်ထားရာသမ္ပု ဆက်ပြီး ဟန်မအောင်
နိုင်တော့။ သူမရင်ထဲမှာ ခန့်ထည်နှင့်ပသ်ကံပြီး တအံ့နွေးနွေး
ခံစားရသမျှတို့ကို ခန့်ထည်အား ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ဖြေရှင်းချင်သည်မို့ ခန့်ထည်က သူမအခုလိုလက်ခံ
တွေ့ဆုံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကသစ်နီမှာ-ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မြောလာပြီဆိုတော့
ခန့်ထည်လည်း မနေသာတော့ပါ။

တကယ်တမ်း အပြစ်ရှိသူသည် သူသာဖြစ်သည်မို့
မျက်နှာပျက်နေရပြီး...

“ကြည့်ပြာနဲ့ကိုယ်ဟာ”

“ဘာလဲ၊ ဘာမှမဆိုပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ချင်း ရိုးရိုးမိတ်
ဆွေပါလို့ပဲပြောဦးမလို့လား”

ခက်ထန်နေသော ကသစ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်တာ
နှင့် သူမ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ဒေါသတွေ ဖြစ်နေရမှန်း

ခန့်ထည်သည် ငယ်ပေါင်းမို့ သိလိုက်သည်။

“ကြည့်ပြာနဲ့ ကိုယ့်ကို ကသစ် အထင်မလွဲပါနဲ့ ကွာ
ကိုယ်တို့ချင်းက ခင်ရုံသက်သက်ဆိုတာ ကသစ် ယုံစမ်းပါ။
ကိုယ်တကယ်ချစ်တာ ကသစ်ကိုပါ”

ယုံစမ်းပါတဲ့ ကသစ်သည် သူ့စကား ဘာကို ယုံစွာ
ယုံရမည်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ရော စဉ်းစားမိရဲ့လား မသိပါ။

ခန့်ထည်သည် ကသစ်ကို လျှော့တွက်ထားပုံရပါသည်။
ဒါကြောင့်သာ သူသည် ဒီစကားကို လွယ်လွယ်နှင့် ပြော
ချင်းဖြစ်မည်။

ကသစ်မှာ သွားများကို နေကြိတ်လိုက်ရင်း...

“ကသစ် အပွင့်လင်းဆုံးပဲ ပြောတော့မယ် ခန့်ထည်
ခန့်ထည်ဘာသာ ခန့်ထည်ကြည့်ပြာနဲ့ ရှိသားပါတယ်။
မမိုးသားပါဘူးပြောပြော ကသစ် စိတ်မဝင်စားဘူး အဲဒါ
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကသစ်နည်းသားဆဲမှာ ခန့်ထည်
ဆိုတာ မရှိတော့လို့ပဲ”

“ကသစ်”

“ဆောရီးပဲခန့်ထည်၊ ကသစ် ခရီးပန်းထားလို့ နားချင်

နေပြီ၊ ကသစ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောပြီး ကသစ်သည် ခန့်ထည်ကို လှည့်မကြည့်တော့
ဘဲ ကျောခိုင်းခဲ့လေသည်။

သို့အတွက် ကသစ်ရင်ထဲ ဂပ်ထွေးခဲ့ရသမျှ ရှင်းသွား
ရသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ခုမှပင် ကသစ်ရင်ထဲ ခန့်ထည်ပတ်သက်ခဲ့ရသမျှ
တစ်စုံတစ်ရာ အကျဉ်းအကျပ်ထဲက လွတ်မြောက်သွားရသလို
မျိုး စိတ်ရောလှူပါ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားရ၏။

လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသွားရသောစိတ်နှင့်အတူ ကသစ်နီ
မျက်ဝန်းထဲ မေ့ပျောက်၍ မရသည့် အရိပ်တစ်ခုက ဝင်လာရ
သည်။

ထိုသူမှာ ဦးဇေရတုပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့အတွက် ကသစ်နီရင်ထဲ အခဲရခက်ရသည့်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

သူပဲ ကသစ်နီကို ကတိတွေတောင်းကာ မေ့မသွားရန် ပြောခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း မေ့သွားသူက ဦးဇေရတုဆိုသည့် သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ကသစ်နီမှာ ဦးဇေရတုကို သတိရသောကြောင့် သူ့ထံ သူမကပင် စ၍ ဆက်သွယ် ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား စဉ်းစား လိုက်ပေမယ့် သူမကို မေ့ထားသည့် သူ့ကိုလည်း မကျေနပ် ရသည်မို့ ကသစ်နီ သူ့ထံ ဖုန်းဆက်ရန် ကြံလိုက်တိုင်း ထိုအတွေးနှင့် ပျက်ခဲ့ရသည့်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင် ဖြစ် သည်။

တကယ်ဆို ဦးဇေရတုသည် သူမ ဖုန်းနံပါတ်ကို မသိလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒါနဲ့တောင် သူမအပေါ် နေစိမ့်လွန်း သော ဦးဇေရတုကို စိတ်မှာ နာကြည်းသလို ရှိရသည်မို့ ကသစ်နီသည် မုန်းမုန်းနှင့် သူ့ကို မေ့ပစ်ရန် ကြိုးစားပေမယ့် မေ့၍မရသောအခါ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ထဲ ဝေဒနာတွေ တိုးရပြန်၏။

အခန်း (၁၀)

ခန့်ထည့်နှင့်သူမ ပြတ်ပြတ်သားသား လမ်းခွဲ ကတည်းက ကသစ်နီတစ်ယောက် ရင်မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆာ လျက် တစ်ခါတစ်ရံ ဦးဇေရတုကို အထူးသတိရမိသည့်အခါ ကလွဲပြီး ကသစ်နီရင်ထဲ ပို၍ပင် ပျော်ရွှင်နေရသည်။

ကသစ်နီသည် အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်ရန် သူမအတွက် လိုအပ်မည့် သင်တန်းများကိုလည်း တက်နေလေ၏။

ဘာလိုလို့နှင့် ကသစ်နီ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာ နှစ်ကျော် သုံးလန်းပါးရှိနေပေမယ့် သူမအား မဖွေပါဘူးဆိုသည့် ဦးဇေရတုကတော့ ကသစ်ထံ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မြူလ ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

သည့်လိုနှင့်ပင် ကသစ်နီသည် သူ့ကို သတိရသည့်စိတ်ဖြင့်
ဈာန်ကို တခြားအလုပ်တွေနှင့် အစားထိုးကာ မေ့နိုင်အောင်
ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

ကသစ်နီအဖြစ်က လူကြားရင်ဖြင့် ရယ်ချင်စရာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူနှင့် ရှမ်းခွဲထားတာ မကြာသေးပေမယ့်
ကသစ်နီသည် ထိုချစ်သူကို သူမအနေနှင့် လုံးဝ သတိမရသ
သူမနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်သည့် သူမထက် ဂုဏ်ရောအသက်ပေး
များစွာကြီးသည့် ဦးစေရတုကို သတိရနေမိခြင်းကတော့
အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်သည်။

ကသစ်နီတစ်ယောက် သူမကို ဦးစေရတု ဆက်သွယ်
လာလိမ့်မည်ဆိုသော စိတ်အတွေးအထင်နှင့်ပင် အချိန်တွေ
ကုန်မုန်းမသိ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။

အခုဆိုလျှင် ကသစ်နီတစ်ယောက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင်
အလုပ်ဝင်လုပ်နေပြီဖြစ်သည်။

အချိန်တွေ ရက်တွေ ကုန်ဆုံးလာရပေမယ့် ကသစ်နီ
ကတော့ ဦးစေရတုကို နာကျင်စိတ်နှင့် မေ့၍ မရနိုင်ခဲ့သေးပါ။
သည်လူတစ်ယောက်ကို မေ့လိုက်၊ နာကြည်းလိုက်တော့

ည့်ဟု စဉ်းစားလိုက်တိုင်းလည်း သူမနှလုံးသားနေရာက မခဲ
ရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွားရပြီဖြစ်သည်။

ဒီလိုနှင့် မထင်မှတ်သည့် တစ်နေ့မှာတော့ ကသစ်နီထံ
ဧရတု ဖုန်းဆက်လာလေ၏။

ကသစ်နီသည် ဦးစေရတုနှင့် ပတ်သက်သမျှ သိယော
ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားချိန်မှာမှ
ထံက ဖုန်းဝင်လာသောအခါ ကသစ်နီ ဟန်မဆောင်နိုင်
တော့ပါ။

ဗိုဇိုအတူ မကျေနပ်စိတ်နှင့် သူ့အပေါ် တင်းထားသည့်
စိတ်များလည်း အရည်ပျော်သွားရပြီး ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်
ကပ်မိသည်။

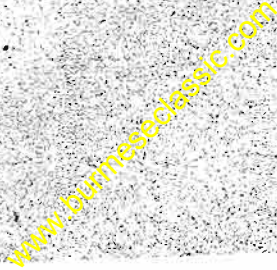
“ဟဲလို”

ဝမ်းနည်းသောစိတ်ကြောင့် ကသစ်နီသည် တုန်ခါနေ
တာသူမအသံကို ဓနည်းသတိထားကာ ဖြောလိုက်ရသည်။

“ကသစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ် ဧရတုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မငိုမိအောင် ထိန်း၍ပြောနေရသော ကသစ်နီအသံမှာ တကယ်ကို တိုးတိုးလေးဖြစ်သည်။

“အသံတစ်မျိုးဖြစ်နေပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလား ကသစ်”

“ကောင်းပါတယ် ဦးဇေရတု၊ ကသစ်ဆီ ဘာလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ”

“ဗျာ”

“ဦးဇေရတု ကသစ်ဆီ ဘာလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲလို့ မေးနေတာ”

“ကသစ် ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး စိတ်ဆိုးနေလား”

“ဒါတော့ ဦးဇေရတု စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“အဟွန်း... ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ် ကသစ်ရယ် တကယ်တော့ ကျုပ်လည်း ကသစ်ဆီ ဖုန်းဆက်ချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီကြားထဲ ကျုပ် နေမကောင်းဖြစ်လိုက်သေးတယ်”

“ဟင်... ဦးဇေရတု နေမကောင်းဖြစ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ် ကသစ်ဆီ ဖုန်း

ဆက်ဖြစ်တာ၊ ကသစ်ကို ကျုပ် တစ်နေ့မှ မမေ့ပါဘူး”

“ဦးဇေရတုအပေါ် စိတ်ဆိုးခဲ့သမျှ သူ့စကားကြားသည်နှင့် ကသစ်နီ ချက်ချင်းပင် စိတ်ဆိုးပြေသွားခဲ့ရုံမက နေမကောင်းဖြစ်ပါသည်ဆိုသော ဦးဇေရတုအတွက်ပင် သူ့မစိတ်ပူသွားရသည်မို့”

“ခုရော ဦးဇေရတု နေကောင်းသွားပြီလားဟင်”

“အင်း... ခုတော့ ကောင်းသွားပြီပဲ ဆိုပါတော့”

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ဦးဇေရတု”

“အဟွန်း ကလေးလို ပြောရရင်တော့ ကျုပ်လည်း လွမ်းဖျား ဖျားတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့”

“ရှင်”

“ကသစ် ပြန်သွားပြီးကတည်းက ကျုပ် ကသစ်ကို တစ်ရက်မှ မေ့လို့မရခဲ့ဘူးလေ”

“အို”

“ကျုပ် တကယ်ပြောတာ၊ ကသစ်ကို ကျုပ် သိပ်လွမ်းနေတယ်”

“ဦးဇေရတုရယ်”

ဦးဇေရတုသည် သူမနုလုံးသားကို စကားလုံးတွေနှင့် တစ်စချင်းဖွဲ့ခြင်းနေလေ၏။

“ဦးဇေရတု ရန်ကုန်မလာတော့ဘူးလား။”

“ကျုပ် လာခဲ့ရမလား။”

“ဦးဇေရတု ဒီလူကြီး တော်တော်လည်း ခက်သည့်လူပဲလား။”

သူ့ကို ကသစ်က လာခဲ့ပါလို့ ပြောရမည်တဲ့အား သို့သော် သူမ မပြောဘဲနဲ့လည်း သူ သိမှာမဟုတ်သည့် ကသစ်နီသည်ရှက်သည့်စိတ်လေးကို ရင်မှာဝှက်ရင်း

“လာခဲ့ပေါ့” ဟုဆိုကာ ဖုန်းလေးကို ရှက်ရှက်နုနု ချလိုက်မိတော့သည်။

* * *

ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဦးဇေရတုတစ်ယောက် ကသစ်ထံ မထင်မှတ်သောတစ်နေ့တွင် တကယ်ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဒေါ်ဒေါ်ငယ်သည် ကသစ်ကို တောင်ကြီးက ဧည့်သည်

သီရိမင်းစာပေ

ရောက်နေသည်ဟု ပြောခဲ့စဉ်က ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

အန်ကယ်လေး လူကြုံလွတ်လိုက်သည့် ဧည့်သည်ဟုပဲ ထင်ထားခဲ့လေသည်။

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ကသစ်နီ၏အကြည့်များက အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းတွင် သူမအား ကျောပေးထိုင်နေသောလူကို မြင်ရသောအခါ ရင်မှာ ဖျတ်ခနဲလူးသွားရကာ ထိုလူ ဘယ်သူဆိုတာကိုလည်း ကသစ်နီ နှလုံးသားက သူ့အလိုလို ချက်ချင်းပင် မှတ်မိသွားရသည်။

“ဦးဇေရတု”

ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသည့် ကသစ်နီထံမှ ခေါ်သံကြောင့် ဦးဇေရတု အကြည့်များက သူမထံ ရောက်ရှိလာရသည်။

“ကသစ် ကသစ်ရယ်”

“ဦးဇေရတုရယ်”

ဦးဇေရတုအား သူမ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာလာရစဉ်ကနှင့် တခြားစီ လူကအနည်းငယ် ပိန်သွားကာ နေမကောင်းထားရှုထင်၊ ခရီးပန်းတာနှင့် ပေါင်းကာ မျက်နှာမှာ နှမ်းနယ်သျှက်

သီရိမင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

သူမ တောင်ကြီးမှာ တွေ့ခဲ့စဉ်ကထက် ဦးဇေရတုသည် ပို၍ ရင့်ရော်နေရသည်။

“ဦးဇေရတု နေမကောင်းသေးဘူးလားဟင်”

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါစာယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖျားနဲ့

နည်း ကျန်ချင်သေးတယ်”

“ဒီလောက်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကသစ်ကို ကျုပ် ချွဲပြီးပြီလေ”

“မနောက်ပါနဲ့၊ ကသစ် တကယ်မေးနေတာ”

“ကသစ်ကို သံတီရလို့ အိပ်မပျော်တိုင်း ကျုပ် ခြံဆင်းဆင်းပြီး ထိုင်မိတာကစဖြစ်တာ၊ အဆုတ်အအေးမိတယ် ဆိုပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့ ကသစ်ကို မပြောရတော့လဲ”

“ကသစ် စိတ်မပူစေချင်လို့ပါ”

“ရှင်ဖျားတယ်ဆိုတော့ ကသစ် ရှင်အတွက် အလောက် စိုးရိမ်သွားလဲဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား ဦးဇေရတု”

“ကသစ် ကျုပ်အတွက် ဘာကြောင့် စိုးရိမ်ရတာ”

“ဦးဇေရတုစကားကြောင့် ကသစ်သည် သူမအကြောင်း

များကို ဦးဇေရတုနှင့် ဆုံအောင်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ရှင် တီကယ်ပဲ မသိဘူးလား ဦးဇေရတု”

ကသစ်အသံမှာ စိတ်လှုပ်ရှားရှက်ရွံ့မှုတို့ကြောင့် လှိုက်ဖြာနေရသည်။

ဦးဇေရတုသည် သူမထံမှ အကြည့်နှင့်စကားများကို မသိဟန်ပြုလိုက်ပြီး...

“အခု ကသစ် အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆို”

“ဦးဇေရတု ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ဆီက သိပြီးပြီနဲ့ တူတယ်”

“အဟွန်း...ဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကသစ်ကရော ကျုပ်ဆီ ဘာလို့ဖုန်းမဆက်ရတာလဲ ဘာလဲ၊ သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကသစ်လူက ခွင့်မပြုဘူးတဲ့လား”

ဦးဇေရတု စကားက ခန့်ထည်ကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း ကသစ်နီ သိလိုက်သည်မို့...

“ခန့်ထည် လက်ထပ်သွားပြီ ဦးဇေရတု”

“ဘယ်လို ခန့်ထည်က လက်ထပ်သွားပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြည့်ပြန်လေ”

“ကသစ် သိပ်ခံစားရမှာပေါ့”

“ဟင်အင်း၊ ကသစ်စိတ်မှာ လွတ်လပ်သွားတာ အကျဉ်းအကျပ် တစ်ခုတည်းက လွတ်မြောက်သွားသလိုပဲ ပျော်ရွှင်သွားတာ”

“ဒါဟာ အမှန်ဆိုရင်တော့ ကသစ်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းသာရမှာပေါ့”

“အသေအချာ အမှန်ကန်ဆုံးပါပဲ၊ ခု ဦးဇေရုတု ဒီလို လာတာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့လား၊ အလည်သက်သက်ပဲလား”

“အင်း... ဘုရားလည်းဖူးရင်း လိပ်ဥလည်းတူးရ ဆိုပါတော့”

“ဘာလဲ လိပ်ဥတူးရမယ့်သူ တွေနေပြီလား”

“တွေ့တာက ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလ လောက်က ဆောင်းမနက်ခင်းမှာ ကားအတူစီးရင်းတွေ့ခဲ့တာ”

“အဲဒီမိန်းကလေးကရော ဦးဇေရုတု စိတ်ဝင်စားနေတာကို သိနေပြီလား”

“ကျုပ်တို့ မျက်လုံးချင်းတော့ စကားပြောပြီးပါပြီ”

“ဦးဇေရုတုဘက်က ချစ်စာယ်လို့ရော ပြောပြီပြီလား”

“အင်း... ခုတော့ ဖွင့်ပြောတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လို့”

“ပြီ”

“ဪ...”

“ဒါနဲ့ ကသစ် အလုပ်သွားမှာ မဟုတ်လား”

“သွားမယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဖွား... ကသစ် အလုပ်သွားမယ်ဆို ကျုပ်က ကသစ်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာ လုပ်ပါရစေလို့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဒရိုင်ဘာလုပ်ချင်ရင်တော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လခတော့ ရမဟာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကသစ်မျှော်နှာကို မြင်ရရင် ကျုပ်အတွက် ဘာမှမလိုဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

ကသစ်နှင့် ဦးဇေရုတုမှာ တိုက်ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရပ်ထားသည့် ကားရှိရာကို လာခဲ့သည်။

“လာ ကသစ်”

နက်ပြာရောင်လက်လက် တောက်နေသည့် နောက်ဆုံးပေါ် အကွဲရာနံပါတ်နှင့် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း ဦးဇေရုတု ပြောလိုက်သည်။

ပုလဲရောင် ရောက်နေသော အဖြူခဲပေါ်တွင် အနက်စင်
လေးများပါသော ရုပ်လက်ရည်ကို ဘောင်းဘီအနက်နု
တွဲဝတ်ထားသည့် ဦးစေတုပုံစံက မသိပါက သူ့ကို ဆရာတစ်
ကြီးတစ်ယောက်ဟု ဘယ်သူမှ မထင်ရအောင် သူ့ဂုဏ်ထက်
သူ့ရုပ်ရည်က နုပျိုနေရသည်။

“ကသစ် ကျွမ်းကို ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ကသစ်မှာ သူမအကြည့် သူခိုးလေး လူမိသွားရသည့်
မို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲခေါင်းခတ်သွားကာ...

“ဟင်အင်း ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး” ဆိုလျက် ကားထဲ
ထိုင်လိုက်လေသည်။

လေအလျင်နှုန်းနှယ် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ကားလေ
ထက်ဝယ် ဦးစေတုနှင့် ကသစ်နီတို့ နှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုမိပါ။

ရင်ထဲတွင် စကားပြောခြင်းထက် ပို၍ ထိရောက်
သည့် အတွေးများဖြင့်ရှိနေကာ နှစ်ဦးလုံး ငြိမ်သက်နေသည့်
အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရာမှ ပထမဦးဆုံး
စကားစလာသူက ဦးစေတုပုင် ဖြစ်သည်။

သိန်းမင်းတေ

“ကသစ် တိတ်လှချည်လား”
“ဦးစေတုတုကော”

“အဟွန်း ကျုပ် အခု စကားပြောပြီလေ၊ ကသစ်လည်း
ပြောပါဦး...”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ဘာမှ မပြောချင်ဘူးလား”

“ပြောချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်က စပြောရမှန်း
မသိဘူး”

“ဒါဆို စဉ်းစားရင်း ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ပေါ့၊
ကသစ်လည်း ပန်သွားတယ်၊ တောင်ကြီးမှာတွေ့တုန်းကလို
ကသစ် မဝတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးစေတုလို ကသစ် မပျားပေမယ့်
တစ်ယောက်သောသူကို သတိရနေမိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ် သိခွင့် မရှိဘူးလား”

“ဟင်အင်း... ကသစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြဘူးလို့
စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

သိန်းမင်းတေ

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကသစ်တောင် ညာတတ်နေပြီနော်”

“မညာရဘူးလား၊ ဦးဇေရတုပဲ ကသစ်ကို တစ်ခါက ပြောခဲ့တယ်လေ၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်စိတ်မှာ မပါပေမယ့် မဖြစ်မနေ သူများအကျိုးလည်း ယုတ်မသွားစေတဲ့ လိမ်ညာ မျိုးနဲ့ ညာလိုက်ရတာမျိုးလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ”

“ကျုပ်နဲ့မတွေ့တဲ့အချိန်တွင်းမှာ ကသစ်တောင် စကားတွေ သိပ်တတ်လာပြီပဲ”

“စကားတွေ တတ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝနဲ့ယှဉ်ပြိုင် အသိက သင်ပေးလာတဲ့ ပညာတွေကို ပိုသိလာတာ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကသစ်ချစ်တဲ့သူရော မုန်းတဲ့သူပါ မေ့ပယ်လိုက်ချင်တယ်”

“အဟွန်း၊ မုန်းတဲ့လူကို မေ့ပစ်လို့ရပေမယ့် ချစ်တဲ့လူကိုတော့ မေ့ပစ်လို့ လွယ်ပါ့မား၊”

“မလွယ်ပေမယ့် ရအောင်တော့ မေ့ပစ်ရမှာပဲ၊ နက်ရှိုင်းလေးနက်လွန်းတဲ့ နှလုံးသားခံစားမှုကို ကသစ် မခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ ကသစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခါတစ်ခါ ပြန်သနား

သိရင်တော့

မိတယ်၊ ငါ ဘာဖြစ်လို့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ ချစ်မိသွားတာပါလိမ့်လို့ပေါ့”

“ကသစ်”

“ကသစ်ရယ်”

“အို”

ကားကို မောင်းနေရင်းမှ ရုတ်ခြည်းလမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ အရှိန်နှင့် ထိုးရပ်ပစ်ကာ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ကသစ်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ထဲ သိမ်းကျုံးဆွဲပွေ့ဖက်လိုက်သော ဦးဇေရတုကြောင့် ကသစ် မျက်လုံးဖြူလေးနှင့် ရင်ခုန်ရှက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

ထို့နောက် ကသစ်သည် ဦးဇေရတု ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး

“ဦးဇေရတု ကသစ်ကို လွှတ်ပါ”

“ကျုပ် ကသစ်ကို ချစ်တယ်”

“ကသစ် သိဇာယိ”

“ဟင်”

“ကျုပ် ချစ်နေတာကို ကသစ် တကယ်သိနေတာလား”

သိရင်တော့

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်တုန်းကလည်း ကသစ်”

“ဦးဇေရတု ကသစ်ရှိရာကို ပထမဦးဆုံး ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကတည်းကပေါ့”

“ကသစ်ရယ်”

သူ့ချစ်နေတာတွေကို သိပါသည် ပြောပြန်တော့လည်း ကသစ်မှာ မသက်သာလှပါ။

အချစ်ဦးဖြစ်သည့် ခန့်စည်နှစ်တောင် မနမ်းရှိုက်ဖူးသည့် သူမပါးပြင်ကို ဦးဇေရတု အချစ်လူဆိုးကြီးကတော့ ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်နမ်းရှိုက်နေလေတော့သည်။

“ကသစ် အသက်ရှူကြပ်တယ်”

“ဆောရီး ကသစ်ရယ်၊ ကျုပ်လေ ကျုပ် ကသစ်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလို့က်ရမှာကို ကြောက်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဦးဇေရတု”

“ကသစ်နဲ့ ကျုပ်ဘဝက”

“တော်ပါတော့ရှင်”

သူ့စကား ရှေ့မဆက်လာနိုင်အောင် ကသစ်သည်

ဦးဇေရတု ပါးစပ်ကို သူမပါးပြင်လေးနှင့် ဖိကပ်ထားလိုက်ပြီ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ကသစ်မကြားချင်ဘူး၊ ကသစ်ကို ဦးဇေရတု တကယ်ချစ်ရင် အဆုံးရှုံးမခံနဲ့ပေါ့”

“ချစ်တယ် သိပ်ချစ်တယ်၊ ဖြစ်နဲ့” ကျုပ်ချစ်တာတွေကို ကသစ်သိအောင် ရင်ခွဲပြလိုက်ချင်တယ်ဆိုတာ ကသစ် ယုံပါ”

“ယုံပါတယ် ဦးဇေရတုရယ်၊ ကသစ် ယုံပါတယ် ရှင်”

ပြောပြီး ကသစ်သည် ဦးဇေရတု ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ သူမကိုယ်လေးကို တိုးဝင်လိုက်သည်။

“ကသစ်”

“ရှင်”

“ကသစ် ကျုပ်ကို ချစ်ရဲ့လား”

“လူတစ်ယောက်လုံး ဦးဇေရတုရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီပဲ၊ ကသစ်ချစ်တာကို မေးဖို့ လိုသေးလို့လား”

“အဟဲ့နဲ့... မေးဖို့မလိုပေမယ့် ကသစ်ဆီက ချစ်ဖို့ တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ကျုပ်ရင်ခုန်စွာနဲ့ ကြားခင်သေး”

www.burmeseclassic.com

တာပေါ့၊ ကဲ... ဖြေပါဦး၊ ကျုပ်ကို ကသစ်ချစ်လားဆိုတာ”

“ချစ်တယ် ဦးဇေရတု ယုံချင်မှယုံ၊ ခန့်ထည်နဲ့တုန်းက တောင် အခုလို ဦးဇေရတု ချစ်မိသလိုမျိုး မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ခုမှ ဦးဇေရတုနဲ့ကျမှ ကသစ်ရင်ထဲ ဒီခံစားမှုနဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာ၊ ဦးဇေရတုက ကသစ်အတွက် အချစ်ဦး မဟုတ်ပေမယ့် ကသစ်ဘဝရဲ့ အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဟား... ကသစ် ကသစ်ရယ်ဗျာ”

ကသစ်ထံမှ ချစ်အဖြေစကားတို့သည် ဦးဇေရတုနဲ့လုံး သားကို ဘယ်လောက်ထိ ဘဝင်ခိုက်သွားရသလဲ၊ မသိပါ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကသစ်နီကိုယ်လုံးလေးကို လုံးဝ ထွက်ခွင့် မပြုတော့ဘဲ သူမကိုယ်လေးကိုသာ စောင်းတင်းကျပ် ကျပ် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ထားလိုက်သည်။

“ချစ်တယ်ကသစ်ရယ်”

“ကသစ်လည်း ချစ်ပါတယ်”

“အယ်သူ့ကို ချစ်တာပဲ”

“ဟောဒီက ကျုပ်ကြီးကို”

“အဟွန်း... ဟွန်း”

သိန်းမင်းတေး

“ချစ်ရယ်”

ချစ်သူရည်းစား ထားခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် ခန့်ထည်နဲ့ လည်းချစ်သူသဘာဝ ရင်ရင်းနှီးနှီး မနေခဲ့သည်မို့ ယခုလို ဦးဇေရတု၏ အထွေးအပွေ့ အယုအယများကြားတွင် ကသစ် မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တုန်ယင်နေရသည်။

ထို့အတူ...

ဦးဇေရတုအား ချစ်ပေမယ့်လည်း ရှက်စိတ်တို့ကြောင့် ရင်ခွန်သံတွေသည် မူမမှန်နိုင်ဘဲ ကသောင်းကနင်းကြီးဖြစ် နေရသည်။

“ကသစ်”

“ဟင်”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မခွဲကြကြေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“တစ်သက်လုံးနော်”

“တစ်သက်လုံးပါ”

“ကသစ်ရယ်”

အတန်ကြာမှ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ယင်နေရသော

သိန်းမင်းတေး

အသံဖြင့် ဦးဇေရတုသည် ဇာိုးရိုက်စွာပြောရင်းမှ ကသစ်ကိုယ်
လေးကို အသာအယားလွတ်ပေးကာ ကားမောင်းထွက်လာ
ခဲ့သည်။

မမျှော်လင့်ပဲ ပွင့်လင်းသည့် ချစ်သူဘဝကို ရောက်ရှိသွား
ခဲ့သည့် ဦးဇေရတုနှင့် ကသစ်တို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ
ကိုလည်းတစ်ယောက် ရဲရဲမကြည့်ရဲတော့ဘဲ ရင်ခုန်သံတွေထွက်
နှစ်ဦးလုံး မြန်နေရတော့သည်။

ဓာခန်း (၁၁)

ကသစ်နီတစ်ယောက် လူက အိပ်ရာထဲတွင် ရှိနေရပေ
မယ့် အိပ်၍ကား မပျော်ပါပေ။

သူမအတွေးထဲတွင် ဦးဇေရတုကသာ စိုးရိမ်နေရာယူနေ
ရသည်။

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတုနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပွင့်လင်းစွာ
ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်းလည်း သူမ
ကိုယ်သူမ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

ဦးဇေရတုလို လူတစ်ယောက်ကို ကသစ်နီ နှင့်သည်းစွာ
ချစ်မိသွားလိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့ပါ။

ခန့်ထည်ကို သူမချစ်ခဲ့စဉ်တုန်းကတော့ ခန့်ထည်နှင့်

ပတ်သက်သမျှ သူမ ဘာတစ်ခုကိုမှ လေးလေးနက်နက်
မစဉ်းစားခဲ့သလောက် ယခု ဦးဇေရုတ်ကို ချစ်ရသည်အခါ
မှာတော့ လေးနက်ခြင်း၊ နက်ရှိုင်းခြင်း၊ ချစ်ခြင်းများစွာ
ပါဝင်နေရသည်။

ပယ်သူငယ်ချင်းအဝမှနေ ချစ်သူဘဝကို ရောက်ခဲ့
မယ့် ကသစ်နီသည် ခန့်ထည်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့သလား
မှချစ်ခဲ့သလားဆိုတာလည်း သူမ သေချာစွာ မသိခဲ့။

သေချာသည်ကတော့ ကသစ်နီသည် ချစ်ခြင်း
အဓိပ္ပာယ်ကို သေချာစွာ နားမလည်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခု နားလည်တတ်သည့် အချိန်မှာတော့ ကသစ်
သည် ဦးဇေရုတ်အပေါ် ချစ်ခြင်းနှင့် ခန့်ထည်အား ချစ်ခဲ့ခြင်း
တို့ကို ခွဲခြားနားလည် သိခဲ့ရပြီဖြစ်၏။

ခန့်ထည်ကို ချစ်ခဲ့ခြင်းက သူ့အပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်၏ ရှိရင်းစွာ သံယောဇဉ်ဖြင့် ခန့်ထည်အချစ်ကို
လွယ်ကူစွာ လက်ခံခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဦးဇေရုတ်ကို ချစ်ရသည့် သူမအချစ်မှာတော့ ကသစ်
သည် ဦးဇေရုတ်အပေါ် အားကိုးတွယ်တာ ယုံကြည်လေးနက်

မှုတွေနှင့် နှလုံးသားမှာ နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတ်ကို ရင်မှာ တစ်ခါမှ မမြစ်
ပေါ်ခဲ့ဖူးသည့် အချစ်ဖြင့် သိပ်ချစ်မိရသလို ဦးဇေရုတ်သည်
လည်း သူမကို သိပ်ချစ်မှန်း ကသစ်နီသိပါ၏။

သိ၍လည်း ကသစ်နီရင်မှာ ဦးဇေရုတ်၏ ချစ်ခြင်းများ
အတွက် ကြည်နူးရလေသည်။

ဦးဇေရုတ်ကို ကသစ်နီသည် ဒီလောက်ချစ်တတ်လိမ့်
မည်မှန်း မထင်ခဲ့ပါ။

ရူကြီးဆန်သော အပြုအမူတွေနှင့် ချစ်စကားလှလှ
လေးတွေကို ဆိုတတ်သော ဦးဇေရုတ်သည် ကသစ်နီနှလုံး
သားတွင် စူးနစ်စွာ စိုက်ဝင်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ဦးဇေရုတ်ရယ်”

ကသစ်နီသည် သူမကိုယ်လေးကို ဘယ်ညာလွန်လူးရင်း
က ချစ်သူ ကိုလူချော ဦးဇေရုတ်၏ နာမည်ကိုသာ ခပ်တိုးတိုး
ညည်းခေါ်မိလိုက်သည်။

သည်နေ့က မျက်ဝန်းလေးအစုံကို မှိတ်လိုက်သည်။
ဆိုည အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ဦးဇေရုတ်သည် ကသစ်နီအား

www.burmeseclassic.com

ချစ်စကားတွေဆိုလျက် ကြင်နာယုယမှု ချစ်အနမ်းတွေကို ရင်ခုန်စွာ ပေးနေမိတော့သည်။

* * *

ချစ်အဖြေပေးပြီးကတည်းက ဦးဇေရုတုသည် ကသစ် ရှိရာသို့ ပေါ်မလာပါတော့။

တစ်ရက် နှစ်ရက် ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို သုံးရက်မြောက် ဖြစ်သည်။

ကသစ်နီရှိရာသို့ လှူလည်းမလာ၊ ဖုန်းလည်းမဆက်နဲ့ ဦးဇေရုတု သူမအနားမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေသောအခါ ကသစ်နီတစ်ယောက် မနေ့တတ်အောင် ဖြစ်ရပါတော့သည်။

ဦးဇေရုတု သူ သူမရှိရာသို့ ဘာကြောင့်မလာရတာ ပါလိမ့်၊ လူမလာနိုင်သည်ထား။ ကသစ်နီသို့ သူ အနည်းဆုံး ဖုန်းတော့ဆက်ဖို့ ကောင်းပါသည်။

ယခုတော့ ဦးဇေရုတုလုပ်နေပုံက ကသစ်နီက ချစ် အဖြေကိုယူပြီး ကသစ်ကို ဥမေက္ခာပြုသွားသည့်အဖြစ်။

ကသစ်နီ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တင်းတင်းစေ့က သွားများကို စေ့ကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း လုပ်ရက်လိုက်တာ ဦးဇေရုတုရယ်ဆို သည့် စကားကိုလည်း စိတ်မှာ ပေါက်ကွဲစွာ ပြောနေမိတော့ သည်။

ချစ်ရတာက တစ်ရက်၊ လွမ်းရတာက တစ်ရာဆိုသလို ဦးဇေရုတုနှင့် တစ်ရက်လေးသာချစ်ခဲ့ပြီး သူမကို နောက်ပြန် လှည့်မကြည့် ထားသွားခဲ့သည်ကတော့ ဦးဇေရုတုရက်စက် လွန်းပါသည်။

ထိုရက်အတွင်းမှာ ကသစ်နီသည်လည်း ငိုရလွန်း သဖြင့် မျက်ရည်များပင် မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။

ဦးဇေရုတု ဘာကြောင့် သူမဆီ မလာရသည်လဲ။ သူ တောင်ကြီးကို ရုတ်တရက် ပြန်သွားရ၍လားဆိုသည့်အတွေး နှင့် ကသစ်ရင်မှာ နာကျင်သွားရပြန်သည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းကိုစွန့်ပစ် တောင်ကြီးကို ပြန်သွားပါ စေဦးတော့ အနည်းဆုံး သူမကိုတော့ ဦးဇေရုတု နှုတ်ဆက် သွားသင့်ပါသည်။

ယခုတော့ သူ အပြုအမူတွေက သူမအပေါ် စိမ်းစိမ်း ကားကားနှင့် ဒွေးအေးစွာ ရက်စက်လွန်းသည့်အဖြစ်။

ရှင်မှာနာကျင်ရသော အတွေးစိတ်နှင့် ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတုကို သတိရတမ်းတနေဆဲမှာပင် သူမ မျှော်လင့်နေသော ဦးဇေရုတုက ကသစ်နီရှေ့ ပေါ်လာပြန်၏။

သည်တစ်ခါ သူ့ကိုမြင်ရခြင်းသည် ယခင်ကထက် သူ့အသွင်က ပို၍ ညှိုးနွမ်းကာ လူ့ဇာတိလည်း ဆီဆီသာသာ ပိန်သွားရပြန်သည်။

“ကျုပ် ထပ်ဖျားလိုက်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကသစ်နီ ဆီ မရောက်ဖြစ်တာ”

ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။

ဦးဇေရုတုပုံစံ လူမမာတစ်ယောက်၏ ဟန်၊ ကောင်းကောင်း ကျန်းမာသေးသည့်ပုံ မဟုတ်။

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတုနှင့် ဆုံရတိုင်း အဖြစ်မဆိုရက် နိုင်အောင် ရှိရပြန်၏။

ဦးဇေရုတုသည် ကောင်းကောင်းမကျန်းမာသေးသည့်မို့ ကသစ်နီကို သူ့အိမ် လိုက်စေချင်ပုံ ရလေသည်။

လိုက်လည်း လိုက်စေချင်ပါသည်။

“လိုက်မယ် မဟုတ်လား ကသစ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ကျုပ်အိမ်ကိုလေ၊ ခု ကျုပ်က ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ကသစ်နီသည် တစ်ချက်တွေ့ပေ သွားရသည်။

“ဘာလဲ မလိုက်ချင်တူးလား”

“မလိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဇေရုတု နေမကောင်း ဘုန်း ကသစ်လိုက်ရင် အနှောင့်အယှက်ပြုဖစ်မလားလို့ပါ”

“အနှောင့်အယှက် မဖြစ်တဲ့အမြင် ကသစ်က ကျုပ် ဆတွက် အားဖြစ်စေရတယ်ဆိုရင်ရော”

သည်စကားနှင့်ပင် ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတုအိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

ဦးဇေရုတုသည် လူနှင့်မလိုက်အောင် ကားမောင်းကြမ်း သူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ကသစ် သူမောင်းသည့်ကားကို စီးကြည့်တော့မှ သိရသည်။

“ကြောက်နေလား ကသစ်”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ”

“ကျုပ်မောင်းတဲ့ကားကို စီးပြီးတော့လေ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်းတဲ့လူတောင် မောင်းရဲသေးတာ၊ စီးတဲ့လူ
ဘာလို့ ကြောက်နေမလဲ”

“ဘာလဲ ကသစ်က ကျုပ်နဲ့ဆို ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ရင်ဆို
ရဲတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“အသေအချာပဲ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း ကသစ်ရယ်”

ကားမောင်းရင်းက အဖျားရှိန်ရှိနေသည့် ဦးဇေရုတ်
လက်နွေးနွေးတစ်ဖက်က ကသစ်နီလက်လေးကို လာရောသ
အုပ်မိုး ဆုပ်ကိုင်လေသည်။

ဦးဇေရုတ်၏ အနွေးဓာတ်က ကသစ်ဆီသို့ ကူးစက်
သွားကာ

“ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ကိုယ် သေချာဂရုစိုက်မှပေါ့”

“အဲဒါ ကသစ် ကျုပ်အိနားမှာ မရှိလို့”

“ဦးဇေရုတ်နော် ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျ၊ ကသစ်သာ ကျုပ်အနားရှိနေရ

ခုလို ကျုပ် ဖျားနာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပိုရန်ကောဟူသည့် အကြည့်နှင့် ကသစ်နီသည်
ဦးဇေရုတ်ကို မျက်စောင်းထိုးတော့...

“အေးဗျ... ဒီစကား ကျုပ်တကယ်ပြောနေတာ၊ ကသစ်
သာ ကျုပ်အနားရှိရင် ကျုပ်ကို ဂရုစိုက်နေမှာ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ကျုပ် ခုလို ဘယ်ဖျားနာတော့မလဲ”

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ဦးဇေရုတ်စကားက မှန်နေ
သလိုမို့ ကသစ်နီသည် သူ့ကို သနားသွားရပြန်၏။

ဦးဇေရုတ် ပြောတာလည်း မှန်ပါသည်။ ကသစ်နီသည်
သူ့အနားရှိနေပါက ဦးဇေရုတ် ယခုလိုမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပါ။

သိပ်ချစ်ကြပြီမို့လည်း ထစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ကာယုယုမှုတွေနှင့် တစ်ယောက်လိုအပ်ချက်ကို တစ်
ယောက်ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း ချစ်ခြင်းတွေနှင့် ဖေးကူလှည့်မှာ
ကတော့ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

“ဦးဇေရုတ်ဘေးမှာ ကသစ်ရှိနေချင်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကလည်း ကသစ်ကို ရှိနေစေချင်တယ်”

၁၇၂

မြဲသားသွင်

“ဒါပေမဲ့”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ် ကသစ်၊ ကသစ်နဲ့ကျုပ် ဘဝပေါင်းဆုံဖို့ဆိုတာ”

“ကသစ်ပြောတာ”

“ကျုပ်ပြောတာလည်း ကသစ် နားထောင်ပါဦးလေ၊ ကျုပ်ဘဝက ဘယ်လိုပဲပြောပြော အမည်းစက်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လူ ဓာတ်ယောက်၊ ကသစ်က ဘာအစွန်းအထင်းမှ မရှိတဲ့ သန့်စင်လွန်းတဲ့ အဖြူရောင်ပန်းလေး၊ ဒီပန်းလေးကို ကျုပ် ဆွတ်ခူးဖို့ဆိုတာ”

“ဦးဇေရတုမှာ သတ္တိမရှိဘူးလား”

“ဟင်”

“ကသစ်ကိုချစ်ရင် ဦးဇေရတု ဘာမဆီ ရင်ဆိုင်ရဲရ မှာပေါ့”

“အဟွန်း... ကသစ်က ကျုပ်ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူး ထင်နေလို့လား”

“ဒါဆို”

“ကျုပ်တွေးနေတာအားလုံးဟာ ကသစ်အတွက်ပါ”

www.burmeseclassic.com

“ကျုပ်လို ဘဝမှာ အမည်းစက်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို ကသစ်ဖက်ထစ်လိုက်ရင် ကျုပ်ကြောင့် ကသစ်ထိခိုက် သွားမှာကိုလည်း ကျုပ် မလိုလားဘူး ကသစ်”

“ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့ပြီလေ”

“ကသစ်”

“ကသစ် ဦးဇေရတုကို သိပ်ချစ်နေမိပြီလေ၊ အဲဒါကိုရော ဦးဇေရတု မတွေ့မိတော့ဘူးလား”

“ကသစ် ကျုပ် ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲဗျာ”

ရင်ဝယ်မချို့တော့သည့်နှယ် ဦးဇေရတုသည် အကြည့် များကို ရှေ့သို့ပို့လျက် အဲကိုတင်းတင်းစေ့ကြိုတ်ထားသည် မှာ မေးကြောကြီးများပင် ထောင်ကားနေရတော့သည်။

ဦးဇေရတုနည်းတူ ကသစ်နီသည်လည်း ရင်တွဲမှာနေရ ပါ၏။

ချစ်ပြီးမှတော့ တာပဖြစ်ဖြစ် ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတု နှင့် မခွဲချင်တော့ပါ။

မပြစ်နိုင်ပါဆိုပေမယ့်လည်း ကသစ်နီနောက်မဆုတ် နိုင်တော့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတုကို ခြံစိန်နင်းသည်းမှုများဖြင့် သိပ်ချစ်နေရပြီဆိုတာကိုတော့ သူမကိုယ်သာ သူ့သိပါသည်။

ရှင်စယ် ဝေဒနာတွေနှင့် မွန်းကြပ်စွာ ဦးဇေရုတုမော့လာသည့်ကားက ရန်ကုန်မြို့ရှိ လူကုထံများနေသောနေရာကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကြွေပြားများအပြည့် ကပ်ထားသော အနောက်တိုက်ဆန်ဆန် ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကျယ်ကြီးစွာ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကသစ်နီဝင်ရောက်ကာ ခမ်းနားလှပလွန်းသည့် တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ကသစ်နီသည် တိုက်ကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသည့် ဆိုရင်ပဲ ရုတ်တရက်တော့ သူမသည် ဟော်နန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားသည့်အလား စိတ်မှာ ထင်မှတ်သွားရသည်။

ထိုသို့ ထင်မှတ်ရလောက်အောင်လည်း တစ်တိုက်လုံး ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ တကယ့်ကို ဟောနန်းကြီးတမျှ ကြီး

ထိန်းပင်းစာပေ

ကျယ် ခမ်းနားထည်ဝါ ပွန်းနေရသည်ပဲလေ။

“ထိုင် ကသစ်”

“ဒါ ဘယ်သူ အိမ်လဲ”

“အဟွန်း ကသစ်က ဘယ်သူ အိမ် ထင်လို့လဲ”

“ကသစ် အကောင်းမေးနေတာ”

“ကျုပ်ကလည်း အကောင်းပြောနေတာပါပဲ”

“ဦးဇေရုတုနော်”

“ကသစ်နော်”

“တော်ပြီ ကသစ် ပြန်တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကသစ်နီသည် ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်တော့ ဦးဇေရုတု အမြန်ပင် ကသစ်နီလက်လေးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“ဟိတ်... ဒါက ဘယ်လဲ၊ စိတ်ဆိုးတာလည်း မြန်လိုက်တာ”

“ဖယ်... လွတ်၊ ကသစ်ကို မထိနဲ့”

“မထီလိုရမလား”

“ရှင်နော်...”

ထိန်းပင်းစာပေ

“ဦးဇေရတု မဟုတ်တော့ဘူးလား။”

“ကသစ် တဏှယ်စိတ်ဆိုးလားပြီနော်”

“စိတ်ဆိုးရင် ဟောဒီလို ချောမှာပေါ့။”

“အို”

ထကယ်မင် ပြောသည့်အတိုင်း ကသစ်ကိုယ်လေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဆွဲပွေ့မချီလိုက်တာမို့ ကသစ်မှာ မျက်လုံးလေးပြူသွားရသည်။

“ဟာ... ဦးဇေရတုနော် လွတ် လွတ် အလုပ်တာလဲ”

“ချောမလို့စေ”

“မချောနဲ့ လွတ်”

“အပွန်း ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးဦးမှာလား။”

“ဘယ်သူက စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်နေတာလဲ”

“ဘယ်သူမှလည်း ခင်ဗျားလေးကို စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်ရပါလားဗျာ”

“ဒါဆို ကသစ်မေးတာ ဖြေ”

“ဖြေမယ်၊ ခုတော့ ရောက်လက်စနဲ့ ကသစ်ကို ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ကျုပ် လိုက်ဖြေမယ်”

“ဟင်အင်း ကသစ်”

“မငြင်းနဲ့နော် ငြင်းလည်းရမှာမဟုတ်ဘူး”

မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်ပင် ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီထားလျက် အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီကိုယ်လေးကို ချပေးလိုက်ပြီး ကသစ်နီအား အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ဦးဇေရတု လိုက်ပြနေ၏။

“ဒါက ကျုပ်အခန်းလေ”

တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံး၊ စာကြည့်စားပွဲတစ်ခုနှင့် ရိုးရှင်းစွာ ရှိနေသော ဦးဇေရတုအိပ်ခန်းကို ကသစ်နီ စာကြည့်လေးတစ်ချက် ဖုတ်ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေရသည်။

ကြည့်စမ်း။

ဆရာဝန်ကြီးဆိုသည့် ဂုဏ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် ဦးဇေရတု၏ အိပ်ခန်းက ဒီလောက်ပဲ ရိုးရှင်းနေရသည်တုလား။

www.burmeseclassic.com

“ဦးဇေရုတုသည် ကသစ်နီ ဘာတွေ့နေသည်ဟု နားလည်ရုံနှင့်

“ကျုပ်က ကျုပ်အခန်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ ရိုးရှင်းတကယ်ပဲ ကြိုက်တယ်။ ဘာလဲ ကသစ် ကျုပ်အခန်းကိုကြည့်အံ့ဩနေတာလား။”

“အံ့ဩတယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက် အကြိုက်တစ်မျိုးဆီဆိုတာတော့ နားလည်လိုက်တယ်။”

“အဟွန်း... ဒါက ခု ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနေပေးအချိန်မို့ပါ။ နောက်တော့ ကသစ်သဘောပေါ့။”

“ဦးဇေရုတုနော်”

ကသစ်မှာ မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ရှက်လန့်တကြားထဲ အော်လိုက်သည်။

“ဇောဗျာ ကျုပ်ပြောတာ ဘာရက်စရာလို့လဲ။ နောက်ဆို ကသစ်နဲ့ကျုပ် အတူနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဦးဇေရုတုနော် မပြောနဲ့ဆို”

တကယ်လည်း ကသစ်နီသည် ရင်တွေ့ခန့်လျှင် ရှက်ရွံ့စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေရကာ တစ်စုံတရာကိုလည်းစိုးရိမ်

သလို ရှိလာရသည်။

ဒါကို ဦးဇေရုတုသည် ရိပ်မိဟန်နှင့် ခပ်လွန့်လွန့်ဖြိုးလျက်က ကသစ်နီကို မကြည့်ပါပဲ

“ကသစ် ကြည့်ရတာ ကျုပ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာကို ကြောက်နေတာနဲ့ တူတယ်”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကသစ်နီ မခံချင်ဖြစ်သွားကာ “မကြောက်ပါဘူးနော်”

“တကယ်လား”

“တကယ်”

“ဒါဆို ကြောက်အောင်လုပ်လိုက်မှနဲ့တူတယ်”

“ဟင်းနော် ဦးဇေရုတု”

“အဟွန်း မကြောက်ဘူးဆို”

“အို... မကြောက်ပေမယ့်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ကသစ်ရယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ကြည်စင်တောက်ပသော မျက်

နက်ဝန်းလေးနှင့် သူ့အား ကြည့်နေသောကသစ်ကို ဦးဇေရုတ်သည် ချစ်မြတ်နိုးစိတ်နှင့် ကကေးတစ်ယောက်လို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့လိုက်ပြီး ကသစ်နီမျက်နှာလေးကို မမြင်မတွေ့ပူးတစ်ယောက်ပမာ လေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သည်နောက် ကသစ်နဖူးလေးကို ညှင်သာစွာ ငှက်လိုက်ပြီးလေ

“မင်းဟာ သေဆုံးနေတဲ့ ကျုပ်ဘဝကို ပြန်ရှင်လအောင် အလင်းရောင်တွေပေးတဲ့ ကယ်တစ်ရှင်ပါပဲ”

“ဦးဇေရုတ် ပြောတာကို ကသစ် နားမလည်ဘူး”

“နားလည်ချင်လား”

“ထင်တာပဲ”

“ကျွတ် မင်းတော့ကွား၊ စိတ်ထဲလိုက်ရဲ့၊ နားလည်ချင်နားမလည်ချင်ဘူးဆိုတာ သေချာတဲ့တစ်ခုတော့ ပြောဦးမှပေါ့”

“အင်း... နားလည်ချင်တယ်”

“ပြီးရင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ကျုပ်ကို”

သိန်းစင်စာပေ

“ကျုပ်ကိုတော့ စိတ်ဆိုးမယ်၊ ဟောဒီရူကြီးကိုတော့ စိတ်မဆိုးဘူး”

ဦးဇေရုတ် ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် ထောက်ကာ ချစ်စဖွယ်ဆိုလိုက်သည့် ကသစ်နီစကားနှင့် ကလေးဆန်သည့် ဟန်လေးကြောင့် ဦးဇေရုတ်ရင်မှာ သိမ်ခနဲခုန်သွားရပြီး

“အေးဗျ ဒီကောင်မလေး စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် မပြောတော့ဘူး”

“အလကားစတာ ပြောပါ”

“ဒါဆို ထိုင်”

ဦးဇေရုတ်သည် သူ့အခန်းထဲရှိ ဓုတင်စွန်းတစ်ဖက်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်းက ကသစ်နီကိုလည်း သူ့အနား ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

ကသစ်နီမှာ သူ့ထိုင်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဦးဇေရုတ်ဘေးဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ဦးဇေရုတ်သည် ကသစ်နီလက်လေးအား တင်းတင်းလေး ဆုပ်ထွေးလာကာ

“ကသစ်နဲ့ မတွေ့ခင်အထိတော့ ကျုပ်ဘဝမှာ သိတာဟာ ကျုပ်ဘဝရဲ့ အချစ်ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ပဲပေါ့”

“သိတာဆိုတာ”

သိန်းစင်စာပေ

“အဟွန်း... ကျုပ်ရဲ့ ဆုံးသွားတဲ့ ဇနီးနာမည်လေး
“ဪ”

ကသစ်ထံမှ ‘ဪ’ ဆိုသည့်အသံသည် အသက်မပျံ
တော့မှန်း ကသစ် သူမကိုယ်သူမ သိလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ သီတာဟာ လူငယ်သဘာဝ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ချစ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တဲ့သူတွေလေ။ နှစ်ဖက်မိသား
တွေကလည်း သဘောတူကြည့်ဖြူ။ ကျုပ်နဲ့ သီတာကလည်း
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခွဲနိုင်အောင် သိပ်ချစ်ကြတော့
ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်
တုန်းက အပျော်ဆုံးလူကို ပြပါဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ သီတာပဲပေါ့။
ကျောင်းပြီး လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး
အလုပ်ဝင်လုပ်ကြတယ်။ လက်ထပ်ပြီး သုံးလေးနှစ်ယောက်
ကျုပ်တို့ ကလေးမယူဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ကြတယ်။
အဲ သီတာနဲ့ ကျုပ် ကလေးယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိက်တာက
မြေးချီချင်နေတဲ့ နှစ်ဖက်အဘိုးအဘွားတွေကို သနားတဲ့စိတ်
အပြင် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကလည်း ကလေးကို လိုချင်
လာကြပြီလေ။ နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို တောင်တ

www.burmeseclassic.com

လာပြီ။ အဲလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ ကလေးယူဖြစ်ကြတယ်ဆိုပါတော့
သီတာမှာ ကျုပ်ရင်သွေးလေးကို လွယ်ထားရပြီလို့ သိတဲ့
အချိန်က ကျုပ်တို့ မိသားစုရဲ့ အပျော်ရွှင်ရဆုံး အချိန်ပဲပေါ့။
ဒါပေမယ့် အဲဒီအပျော်ဟာ ကျုပ်အတွက် ကြာရှည်မခံခဲ့ပါဘူး။
တစ်နေ့မှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ သီတာဟာ ဈေးဝယ်ထွက်ဖို့
ဒရိုင်ဘာမောင်းတဲ့ကားနဲ့ အလာမှာ တစ်ဖက်က မဆင်မခြင်
မောင်းလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကားနဲ့ တိုက်မိပြီး သီတာဟာ
အဲဒီနေရာမှာပဲ ဆုံးသွားတဲ့တယ်လေ။ ကျုပ် ကြားကြားချင်း
အရူးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ
ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲလို့လည်း ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြန်မေးနေမိ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း
ကျုပ် သိနေတယ်။ ကသစ် စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ။ အဲဒီအချိန်
တုန်းက ကျုပ် မရူးဘဲ ခံနိုင်မလားဆိုတာ၊ ဇနီးသည်ကို
ဆုံးရှုံးရတဲ့အပြင် မမြင်လိုက်ရသေးတဲ့ ရင်သွေးလေးကိုပါ
လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ ဒီဝေဒနာတွေ မခံစားနိုင်တဲ့ကျုပ်
ဟာ အလုပ်ကနေ ခဏပျောက်သွားခဲ့ရတယ်။ လူသူအရောက်
အပေါက်နည်းတဲ့ တောင်တန်းပြာကြီးတွေရဲ့ တစ်နေရာမှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျုပ်ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ကျုပ်ဖြေသိမ့်ခဲ့ရတယ်။ ဒဏ်ရန် ဝေဒနာတွေ နေသားကျပြီးဆိုမှ ကျုပ် အလုပ်ခွင်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရာထူးနဲ့ တောင်ကြီးကို ပြောင်းထားတယ်။ အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပေမဲ့ သိတာရင် သွေးစေးကို ကျုပ် မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ဘဝထဲ ရှင်လျက်နဲ့ သေလှူတစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဘဝကို အလင်းရောင်တွေပေးပြီး ပြန်ရှင်လာစေတာက ကားပေါ်မှာ အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကသစ်နီဆိုတဲ့ မင်းလေးပါပဲ။

ပြောပြီး ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီမျက်နှာလေးကို အကဲခတ်သလို စိုက်ကြည့်လာ၏။

ကသစ်နီသည် သူ့ကို ကြည့်လည်းမကြည့်ဘဲမျက်လွှာလေးချကာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

သူမ ထိုသို့ ငြိမ်သက်နေပြန်တော့လည်း ဦးဇေရတုသည် အားမလိုအားမရကြီးနယ် မချင့်မရဲကြီး ဖြစ်လာရပြီး

“ကသစ်”

ကသစ်သည် မထူးပါလေ။

ထိုအခါ စိတ်မှာ ပို၍လှုပ်ရှားသွားရသူက ဦးဇေရတုပင် ပြစ်သည်။

“ကသစ် ကျုပ် ခေါ်နေတယ်လေ”

“အို”

သူခေါ်နေတာကို မထူးရပါ့မလားဆိုသည့် မချင့်မရဲ စိတ်ဖြင့် ဦးဇေရတု ကသစ်နီမျက်နှာလေးကို သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်စေလိုက်တော့သည်။

“ကသစ် ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“ဟင့်အင်း စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“တကယ်လား”

“ကသစ် ဘာလို့ ညာရမှာလဲ”

“ကျုပ်ကို ခုလို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ကသစ်။ သိတာကို မမေ့နိုင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရင်မှာ ခံစားရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကို ကသစ် ကျုပ်အပေါ် နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကသစ် မိန်းမသမီးပီ နားလည်ပေးနိုင်ဖို့ တော်တော်ခက်ပါတယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့

www.burmeseclassic.com

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ ဇာတ်ကားမိန်းမကို သတိရနေတတ်တာမျိုး ဘယ်မိန်းကလေးက ခွင့်လွှတ်ကြည့် ဖြူစွာနဲ့ နားလည်ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကသစ်လည်း မိန်းမဘာ တစ်ယောက်မို့ ဒီလို စိတ်ထားမျိုးထားဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှ ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကသစ် ဦးဇေရုတုကို ချစ်တယ်။ အဲဒီ အချစ်စိတ်တစ်ခုကပဲ အရာအားလုံးကို ကြည့်ဖြူစွာနဲ့ ဦးဇေရုတုကို ကသစ်နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့တာပါ။

“ကသစ် ကသစ်ရယ်”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သူ့အပေါ် နားလည်သိတတ် ပေးသော ကသစ်နီကို ဦးဇေရုတုသည် မြတ်နိုးခြင်းများစွာ ကြည့်နာမှုတို့နှင့် သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ ထွေးဖက် ထားလိုက်မိပါတော့သည်။

ဓာတ်နိဒါန်း (၁၁)

ဦးဇေရုတု ပြန်လွှားပြီးနောက် ကသစ်နီနှင့် ဒေါ်ဒေါ် ငယ်သည် မထင်မှတ်ဘဲ အကြီးအကျယ် စကားများရပါတော့ သည်။

အကြောင်းမှာ ဦးဇေရုတုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကသစ်နီနှင့် ဦးဇေရုတု မေတ္တာမျှနေသည့်အကြောင်းကို ဒေါ်ဒေါ်ငယ်သည် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို သိသွားသည့် မသိပါ။

ဦးဇေရုတုနှင့် သူမကို ခါးခါးသီးသီးပင် သဘောမတူ သည့်အကြောင်း ပြောလာသောအခါ ကသစ်နီသည်လည်း ရင်မှာ နာကျင်ရပါတော့သည်။

နာကျင်စိတ်နှင့် ကသစ်နီသည် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကို တစ်ခါ မှ ပြန်မပြောရူးသည့် စကားများဖြင့် ပြန်ပြောမိပါတော့သည်။

ခြံသာလွင်

ဒေါ်ဒေါ်ငယ်သည် သူ့ကို ပြန်ပြောရပါမလားဆိုကာ ဒေါ်သတို့ အကြီးအကျယ် ဖြစ်နေရတော့၏။

“ဒေါ်ဒေါ် ရှင်းရှင်းပဲ ဖြေခံမယ် ကသစ်၊ ညည်းက ဦးဇေရတုနဲ့ ရုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ညည်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ရမယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ငယ်စကားက ကသစ်နဲ့လုံးသားကို တုန်လှုပ် သွားစေရသည်။

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ဒေါ်ဒေါ်ငယ်၊ ကသစ် ဦးဇေရ တုကို ချစ်စာယ်၊ ကသစ်တို့ချစ်ခြင်းကို ဒေါ်ဒေါ်မခွဲပါနဲ့”

“ဘာဘေ ညည်းက ဦးဇေရတုကို ချစ်စာယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိကသစ်၊ ညည်းအချစ်ကို မတွေ့ဘူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဇေရတုလိုလူအပေါ် ညည်းဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေစရာမလိုဘူး”

“ဦးဇေရတုက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ စာသစ်ကို ဦးဇေရတုနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဘာလို့ သဘောမတူရတာလဲ”

“အေး... ညည်းဒီလို မေးလာတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း

www.burmeseclassic.com

ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တူမ အချို့ရွယ် နုနုငယ်ငယ်လေးကို ဦးဇေရတုလို ဓုဆိုးဖို့ အသက်အရွယ်ကြီး တဲ့လူနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“မဆိုင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ အချစ်မှာ ဖျိုတယ် အိုတယ်၊ အသက်အရွယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ကသစ်ကတော့ ဦးဇေရတုတို့ ချစ်တယ်၊ ဦးဇေရတုကလွဲပြီး ကသစ်ဘဝမှာ နောက်ထပ် ချစ်ရမယ်သူဆိုတာ ရှိလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

ကသစ်စကားကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်သည် မျက်နှာကြီး နီရဲသွားရပြီး...

“မောင်ခန့်ထည့်တုန်းကလည်း ကသစ် ချစ်ခဲတာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကသစ်ခန့်ထည့်ကို ချစ်ခဲတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အချိန်ကြာလေ ကသစ်ကိုယ် ကသစ် ပိုဆီလာရလေပဲ၊ ကသစ် ခန့်ထည့်ကို ချစ်ခဲတယ် ထင်ခဲ့တာ၊ တကယ်တော့ အချစ်နဲ့ ဖယ်သံယောဇဉ်ဆိုတာကို ကသစ် သေချာမခွဲခြားတတ်ခဲ့တာပါ”

“အိုအေ ဘာမဲပြောပြော ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ ညည်းအို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဦးစေရတုနဲ့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ညည်းပဲ
ဇာတ်လမ်းကို ဒီနေရာမှာပဲ အပြန်ဆုံး အဆုံးသတ်လိုက်တာ
ခါစ ဒေါ်ဒေါ် ပြောမယ်”

ဦးစေရတုနှင့်ပတ်သက်ကာ ဓါးခါးသီးသီးငြင်းနေလေ
ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကို ကသစ်သည်လည်း နောက်မဆုတ်နိုင်သလို
အကြည့်လေးနှင့် ပြန်ကြည့်ရင်းက...

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်၊ ကသစ် ဦးစေရတု
ဒေါ်ဒေါ် ပြောသလို မဖြတ်နိုင်ဖူး”

“ဘာ ဘာပြောတယ် ကသစ်၊ ညည်း ညည်း ငါ့
ဒီနည်းနဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး ပြန်ကျေးဇူးဆပ်နေတာပေါ့
ဟုတ်လား”

“ကသစ် ဦးစေရတုကို တကယ်ချစ်မိသွားတာပါ”

“တော်စမ်း ငါ မပြောချင်ဘူး ကသစ်၊ ငါကတော့
ငါတူမ ဖျိုဖျိုရွယ်ရွယ် စိန်းကလေးဆိုပြီး တန်ဖိုးထား ဂုဏ်
ဖြင့်လိုက်ရတာ၊ ညည်းကတော့ ကြိုက်စရာလူ ရှားလို့
မှဆိုဖို့ အသက်ကြီးတဲ့လူကိုမှ သွားချစ်ရတယ်လို့အေ”

“ဦးစေရတုမှာ အဲဒီအပြစ်ကလွဲရင် ကသစ်ကို သူ

သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ချစ်တယ်ဟုတ်လား၊ အဲဒီချစ်တာကြီးကို ညည်းက
ဘဝလိုထင်နေလားကသစ်၊ ဒီမှာ ငါတစ်ခါတည်း ပြောလိုက်
မယ်၊ ညည်း ဒီနေ့ကစပြီး ဦးစေရတုကို တွေ့ဖို့ အဆက်
အသွယ်လုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့၊ ညည်းကို ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့
သားနဲ့အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးမယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ငယ် စကားသည် ကသစ်နည်းသားကို အပ်ဖျား
နှင့် ထိုးလိုက်သလို နာကျင်သွားစေရသည်။

“မယူဘူး ကသစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူနိုင်ဘူးဒေါ်ဒေါ်၊
ကသစ် ဦးစေရတုကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မယူနိုင်ဘူး”

“ဒါက ညည်းစိတ်ကူးယဉ်နေတာကသစ်၊ ညည်း
သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်၊ ဦးစေရတုနဲ့ ညည်းဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ”

“အဟင် ဒါက ဒေါ်ဒေါ်အထင်ကိုး၊ ကသစ်ဘဝမှာ
တော့ ဦးစေရတုမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ကသစ် ဒီစကား ညည်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“အေးလေ၊ ဒေါ်ဒေါ် ခုပြောနေတဲ့ စကားတွေ

အားထိုးက ညည်းဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် ဆိုတာကို တော့ ကသစ် သိမှာပါ။”

သိပါသည်။ သိ၍လည်း ခက်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ကသစ်ဆိုတာက ဒေါ်ဒေါ်ငယ် လက်ပေါ်မှာတင် တသက်လုံး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ မိန်းကလေး။

ဒေါ်ဒေါ်ငယ်သည် ကသစ်ကို ချစ်လွန်း၍ အိမ်ထောင် မပြုဘဲ နေခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှာကတည်းက မိဘခွဲသွားသော ကသစ်ကို ဒေါ်ဒေါ်ငယ်နှင့် အန်ကယ်လေးကသာ ကိုယ်စီ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

သည့်ကျေးဇူးတရားတွေကို ကသစ်နီ သိပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ငယ်နှင့် အန်ကယ်လေးအပေါ် ထိုကျေးဇူးတွေအတွက် ကသစ်သည်လည်း ဆပ်လို့ကုန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်...

ကျေးဇူးတရားကို အချစ်နှင့်တော့ ကသစ်ရော့တွေ မပစ်ချင်ပါ။ ကသစ်ဘဝတွင် ဦးစေ့ရတုကလွဲလို့ တခြား ဘယ်သူမှ မရှိပါ။

ကသစ် ချစ်ပါသည်ဆိုသောလူကို ခွဲကာ သူမ မချစ် မနှစ်သက်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေး မည်ဆိုသောအဖြစ်က ကသစ်ရင်ကိုခွဲ၍ အသည်းကို မီးကင် ခံရသည့်အဖြစ်မျိုး။

သည့်အဖြစ်ကို ကသစ်နလုံးသားက ဘယ်လိုမှ လက် မခံနိုင်သောအခါ...

“ဒေါ်ဒေါ်ငယ် ကသစ်ကို စိတ်ဆိုးချင်လည်း စိတ်ဆိုး ပါ။ ကသစ်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ။ ဦးစေ့ရတုကလွဲပြီး ကသစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ။”

“ကသစ် ညည်း”

ဒေါ်ဒေါ်ငယ်သည် ကသစ်၏မှ မထင်မှတ်သည့် စကားကြောင့် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ထိခိုက်သွားရှာသည် မသိ။ စကားများပင် ရှေ့ဆက်မလာနိုင်တော့အောင် ဖြစ်သွား ရသည်ကိုမြင်တော့ ကသစ်သည် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ညည်း... ညည်း ဒါ စာကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား။ ကသစ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့... ကသစ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်”

“ကောင်းပါတယ်အေ၊ ကောင်းပါတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ညည်း ငါ့ရင်ကို ခြေစုံကန်သွားတာပါပဲလား၊ ကောင်းပြီလေ၊ ညည်းသဘော ညည်းဆန္ဒနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုမှဟော့ ငါ ပြောနေတဲ့ အပိုပဲပေါ့၊ ဒီအကြောင်းတွေ ညည်းအန်ကယ်လေးရော သိပြီးပြီလား ကသစ်”

“ကသစ် အန်ကယ်လေးကို ဒီည ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြမှာပါ”

“ဪ... ညည်းက ဒီထိတောင် စိစဉ်ထားပြီးပြီကိုး၊ အေးလေ ညည်းက အားကိုးစရာလူကို တွေ့ထားပြီကိုး၊ လုပ်ပေါ့၊ ညည်း ထည့်မတွက်နဲ့ပေါ့အေ”

အဖျားခတ် တုန်ခါသွားသည့် ရှိုက်သံကြီးနှင့် ပြောကာ သူမအနားမှ လှည့်ထွက်သွားသော ဒေါ်ဒေါ်ငယ် နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ကသစ်နီရင်ထဲ ထိခိုက်ကြေကွဲသွားရသည်။

သူမအိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်ကာ ဒေါ်ဒေါ်ငယ်သည် သူမအပေါ် စေတနာထားလွန်းတာ သိပေမယ့်လည်း

သိန်းစိန်စာပေ

သိန်းစိန်စာပေ

တကယ်တမ်းမှာတော့ သူမနှလုံးသားကို ဦးရေရတု လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားရပြီး မေဖုတ်ပါလား။

□

www.burmeseclassic.com

အန်ကယ်လေး စကားတွေက ပြတ်သားလွန်း၏။ သူမ အိမ်ထောင်ရေးကို သူမဘာသာ လွတ်လပ်စွာဖန်တီးခွင့် ပေးထားသလို ကိုယ်ဖန်တီးသည့် အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း ကိုယ်သာ တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း လိုရင်းနှင့်တို့ရှင်း ပြောသွားခဲ့လေ၏။

အခန်း (၁၂)

အန်ကယ်လေးကို ကသစ်နီသည် ဖုန်းနှင့်ပင် သူမ ဦးစေရတုအကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ အန်ကယ်လေး သည် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကဲ့သို့ ကသစ်နီအပေါ် ဦးစေရတုမှာ ပတ်သက်ကာ ခါးခါးသီးသီးဟန်မရှိဘဲ။

“သမီးက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုမှတော့ အန်ကယ်လေး ဘောမှ မပြောချင်တော့ဘူး၊ သမီးလည်း အရွယ်ရောက်ပြီပဲ၊ စဦးစားပေါ့၊ ဦးစေရတုမှာ သမီး ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ပြောသလို ပြောစရာရှိတာကလွဲပြီး ကျန်တာတော့ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ ပြောစရာရှိတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီး သေချာစဉ်းစား ရမှာက ဦးစေရတုကို သမီး တကယ်ချစ်မချစ်ဆိုတာပဲ”

သိန်းဝင်းစာပေ

ကသစ်နီသည် အန်ကယ်လေးနှင့် စကားများစွာပြောပြီး နောက် သူမကိုယ်သူမ စဦးစားရလေတော့သည်။

သူမသည် တကယ်ပင် ဦးစေရတုကို ချစ်ခဲ့သည်လား ဆိုတာ အဖြေကတော့ ရှင်းပါသည်။ ကသစ်နီသည် ဦးစေ ရတုကို စားစားသွားသွား မေ့၍မရနိုင်အောင် ဦးစေရတုသည် သူမနှလုံးသားထဲ ရှိနေရပြီဖြစ်သည်။

ဒါကို အချစ်လိုဆိုပါ ရင်ကသစ်နီသည် ဦးစေရတုကို သိပ်ချစ်နေမိရပြီဖြစ်သည်။

ဦးစေရတုကို ချစ်သည့်အချစ်မျိုးနှင့် ကသစ်နီသည် ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဦးစေရတုသည် သူမဘဝ သူမနှလုံးသားမို့ ရှေ့လျှောက် သူမဘဝ၏ အနာဂတ်လက်တွဲဖော်သည်လည်း ဦးစေရတုမှ

သိန်းဝင်းစာပေ

လွှဲလို့ ဘယ်သူမှ ဖြစ်လိမ့်မည် မတုတ်ဆိုတာ ကသစ်နီ သူမ ကိုယ်သူမ သေချာနေရတော့သည်။

တကယ်တော့ ကသစ်နီသည် သူမ၏ အိမ်ထောင်ရေး ကို ဒေါ်ဒေါ်ငယ်တို့ ကြည်ဖြူလှိုလှားမှုမတွေ့နဲ့လည်း တည် ထောင်ချင်ပါသည်။

သို့သော် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်သည် ဦးစေရတုနှင့် ပတ်သက် လို့ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ခဲ့ရသည်မို့ သူမသည် ဘာမှ မပြော ရဲအောင် ရှိနေရသည်။

သူမက မပြောရဲလောက် ဦးစေရတုသည်ကတော့ သူမ လုံးဝမထင်မှတ်စွာ အန်ကယ်လေးဆီမှ သိခဲ့ရ၍ထင် ရန်ကုန်သို့ သူကိုယ်တိုင် ဆင်းလာကာ ကသစ်အား ဒေါ်ဒေါ် ငယ်ထံ လူကြီးလူကောင်းပီသစွာ လာ၍ တောင်းရမ်းလေ လေ၏။

အစမှာတော့ ကသစ်နီသည်လည်း အံ့ဩရပါ၏။ ဦးစေရတုသည် ခုလောက်ကြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် သူမကို ထာတောင်းရမ်းလိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့ပါ။

အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ ကသစ်နီရင်တွေလည်းခုန်နေ ရပါ

သည်။

မညာတမ်း မရှက်စား၊ ဝန်ခံရလျှင် ကသစ်နီသည် လည်း ဦးစေရတုကို မခွဲနိုင်အောင် အကြွင်းမဲ့ ချစ်မိနေရ ပါ၏။

သို့ပေမယ့် အခုလို လူကြီးမိဘတွေနှင့် ကောက်ကာ ငင်ကာ ပြုန်းစားကြီးလ အလျှင်စလို အမြန်လက်ထပ်ရမည့် အဖြစ်ကိုတော့ ကသစ်နီ နည်းနည်းလေးမှ မတွေ့ခဲ့ပါ။

အန်ကယ်လေးသည် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကို ဘယ်လို နားချ လိုက်သည် မသိပါ။

တကယ်တမ်း ဦးစေရတုသည် လူကြီးမိဘစုံရာနှင့် ကသစ်နီကို လာတောင်းရမ်းသောအခါ ခါးခါးသီးသီး ငြင်း မလွှတ်ဘဲ လူကြီးလူကောင်းပီသစွာ ကသစ်နီသဘောထားကို မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ခံခဲ့သည်ကား ကသစ်နီကို စိတ်ချမ်းသာ စေချင်သည့် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်၏ စေတနာဆိုတာ ကသစ်နီ နားလည် လိုက်သည်။

ထိုအတွက် ကသစ်နီသည် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကို စိတ်နှာ ကြိုတ်၍ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးတော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

ထို့အတူ သူမအပေါ် ထားရှိသည့် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်၏ စေတနာနှင့် မေတ္တာကိုလည်း ပို၍ သိနားလည်လာသည်။

ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီကို တစ်ခါတည်း လက်ထပ် သွားချင်ပေမယ့် ကသစ်နီသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မည့် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကိုလည်း မခွင့်နိုင်သေးသည်မို့ ဦးဇေရတုကို စေ့စပ်ထား ရန်သာ ပြောခဲ့သည်။

ဦးဇေရတုသည် သူမဆန္ဒကို မလိုက်လျော့ချင်ပေမယ့် လည်း နောက်ဆုံးတော့ ကသစ်နီကို ချစ်သည့်စိတ်နှင့် သူမ စိတ်ချမ်းသာအောင် သူမဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးခဲ့သည်။

ခွင့်နှင့်လာသော ဦးဇေရတု မပြန်ခင်တစ်ရက်မှာ ကသစ်နီနှင့် စေ့စပ်ခဲ့လေ၏။

စေ့စပ်ပြီး ဦးဇေရတုနှင့် ကသစ်နီ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ကြသည်နှင့်

“ကျုပ်ဆန္ဒ သဘောအတိုင်းဆို ကသစ်ကို ကျုပ် တစ်ခါတည်း လက်ထပ်သွားချင်တာ”

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတုမျက်နှာချောချောကြီးကို မော့ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကသစ်လည်း ဦးဇေရတုလိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကသစ် ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ကိုလည်း မခွင့်နိုင်ဘူး”

“ဪ ခင်ဗျားလေးက ကျုပ်ကိုတော့ ခွင့်နိုင်တယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ဦးဇေရတုကိုလည်း ကသစ် မခွင့်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ များ ကသစ်ရယ်”

မချင်မရဲနှင့်ဆိုရင်း ဦးဇေရတုသည် ကသစ်ကိုယ်လေး ကို ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်တော့ ကသစ်နဲ့ နည်းနည်းမှ မရွဲ ချင်တော့ဘူး၊ မင်းလေးကို ဟောဒီလို ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲ ရာသက်လုံး တွေးပွေ့ချင်တော့တာပါပဲ”

“ဦးဇေရတုရယ်”

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတု ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်ပါ တော့သည်။

“ကသစ်”

“ရှင်”

“ကျုပ် ဒီကနေ ပြန်တောင် မပြန်ချင်တော့ဘူးသိလား”

“ကသစ်လည်း ဦးဇေရတုနဲ့ မရွဲချင်ပါဘူး”

“ကသစ် ကျုပ်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ”

“ဖြစ်မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ကသစ်နဲ့ ဦးဇေရတုက”

“အဟွန်း ကျုပ်တို့က စေ့စပ်ထားပြီးပြီလေ”

“စေ့စပ်တာ လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ တော်ကြာ

“တော်ကြာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင်... မသိဘူးကွာ”

ကသစ်နီသည် သူမစကားနှင့်သူမ ပြန်ရှက်သွားကာ ဦးဇေရတု ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ မျက်နှာလှလှလေး ဖွက်ထား လိုက်သည်။

ဦးဇေရတုမှ ချစ်သူလေး အရှက်သည်းသွားပုံကို ကြည့် လျက် သဘောကျသွားရပြီး...

“ကြည့်စမ်း ကောင်မလေး ရှက်တတ်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရောလား၊ မင်းလေး ဒီပုံနဲ့ ရှက်နေလို့တော့ မဖြေ ဘူးနော်”

“ဟာ... ဦးဇေရတုနော်၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

သူ့အား ရှက်ရှက်နှင့်စာမြန်းမြန်း ထုရိုက်လာသူလေး ကို ဦးဇေရတုသည် ချစ်ခြင်းနှင့်အတူ ကြည့်မျှော့စွာ တင်းတင်း လေး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရင်းက ကသစ်နီ ပါးဖြင့်ထက် အနမ်းပန်းလေးများ ကျနေကာ

“သိပ်ချစ်တယ် ကသစ်ရယ်၊ မင်းနဲ့ဝေးတဲ့ဒဏ်ကို ကျုပ် ခံနိုင်ရည် ရှိပါ့မလား ကသိဘူး”

“ကသစ်လည်း ဦးဇေရတုလိုပါပဲ”

“အမြန်ဆုံးနီးချင်ပြီ”

“ဦးဇေရတုရယ်”

“ကျုပ်ပြန်ရင် ကသစ် ကျုပ်ကို လွမ်းနေမှာလား”

“လွမ်းနေမှာပေါ့”

“ဦးဇေရတုကော”

“အဟွန်း ကျုပ်လား၊ ကျုပ်က ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ”

“ကသစ် သိလား”

“ဘာလဲဟင်”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကားပေါ်မှ စတွေ့ကား အချိန်

ကိုလေ”

“အင်း မှတ်မိနေသလိုပဲ”

“မင်းလေးနော် နမ်းပစ်လို့ကံ့ရ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် တွေ့စအချိန်ကို စင်ပျားလေး မှတ်မထားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း... မမှတ်မိဘဲ နေမလား၊ ဦးဇေရတု စိတ်ကို သိချင်လို့”

“ဘယ်လို ကျုပ်စိတ်ကို သိချင်လို့ ဟုတ်လား”

“အင်း...”

ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် ကသစ်နီသည် ခေါင်းလေး ညှိတ်ပြုလိုက်သည်။

“ဦးဇေရတု ကသစ်ကို တန်ဖိုးထား မထားပေါ့/”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း၊ ဒါဆိုရင်တော့ မပူနဲ့ ကျုပ်ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထားရဆုံးက မင်းပါပဲ၊ ကသစ်ရယ်”

“ချစ်တတ်လွန်းသည့် ဦးဇေရကြောင့် ကသစ်ရင်မှာ ချမ်းမမြို့ကြည့်နူးသွားရသည်။

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော် ဦးဇေရတု”

“စိတ်မချရင် ကသစ်ပါ ကျုပ်နဲ့အတူ တစ်ခါတည်း

သိန်းစင်စာလေ

လိုက်ခဲ့လေ”

“လိုက်ချင်တာပေါ့လို့၊ ဒါပေမဲ့”

“လာပြန်ပြီလား၊ ဒီ ဒါပေမဲ့က”

ရှုတည်တည် မျက်နှာထားကြီးနှင့် ကလေးဆိုးကြီးနယ် မကျေနပ်သလို ဆိုနေသော ဦးဇေရတုကိုကြည့်ပြီး ကသစ်နီ ရယ်ချင်သွားရသည်။

ရယ်ချင်စိတ်နှင့်အတူ ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတုကို ချောရတော့မည်ဆိုသော အတွေးဖြင့် သူ့မေးဖျားကို ကသစ်နီ သည် ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်ပြီး

“ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကသစ်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာ လား”

ဦးဇေရတုမှာ မဖြေပါ၊ ရှုတည်တည်ကြီးနှင့် နှုတ်ဆိတ် နေတော့

“ဦးဇေရတုနော် လူကြီးဖြစ်ပြီး စိတ်ဆိုးစရာလား”

“လူကြီးလည်း စိတ်နဲ့ပဲဗျာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ပြန်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

သိန်းစင်စာလေ

“အဲဒီ စိတ်နဲ့ဆိုတဲ့ လူကြီးကို ကြောက်လို့ပေါ့”

“မင်းကွာ”

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ကာ မချင်မရဲဟန်ကြီးနှင့် ကသစ်နီအား ကြိမ်းလိုက်တော့ ကသစ်နီမှာ လေယာလေး ထုတ်ပြကာ...

“အတူနေရင်တော့ လူကို အဲလို ကြိမ်းမှာပဲလား”

“သိမျှင်ရင် အတူနေကြည့်ပေါ့”

“ဦးစေရတု သိပ်နစ်နာနေပါဦးမယ်”

“နစ်နာပါစေ၊ ကျုပ် ချစ်သူအတွက်ပဲဟာ”

“ဦးစေရတုက လိပ်ပဲ”

“ဒါဆို ကိုယ့်တက်ကိုယ်ယက်ရမယ်”

“အမေ့”

ရှာဖွေရက် ပူနွေးပြင်းရှသော အနမ်းတို့တွေက ကသစ်နီပါးမြင်ထက်မှနေ လည်တိုင်နုနုဆီသို့ ရောက်လာရသည်။

“တော်ပြီကွယ်”

“အင်း”

“ဦးစေရတု”

“ပြောလေ”

“ကသစ် ဦးစေရတုကို ချစ်တယ်”

ဦးစေရတု ရင်ခွင်က ခေါင်းမှိုလျက် ကသစ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် သိတယ်”

“ဘယ်အချိန်ကတည်းက သိတာလဲ”

“ကားပေါ်မှာ ကျုပ် အိပ်နေတယ်ထင်ပြီး ဒီကောင်မလေး ကျုပ်မျက်နှာကို ခိုးခိုးပြီး ကြည့်နေတဲ့အချိန်ကတည်းကပေါ့”

“အို”

ကသစ်နီမှာ မျက်နှာလေး ရဲတောက်သွားရတဲ့အထိ ရှက်သွားရလေသည်။

သည်နောက် ရှက်တိုးရှက်ကန်းပုံစံ သူမ လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ဦးစေရတု ရင်ဘတ်ကြီးကို ထုရိုက်လာပြီး...

“ဦးစေရတု မတောင်းဘူး သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ မအိပ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲ၊ ကသစ်ကတော့ ဦးစေရတု အိပ်နေတယ်မှတ်လို့”

“အဲဟွန်း... ကျုပ်ကို သိပ်ချောတာပဲဆိုပြီး ခိုးကြည့်

နေတာပေါ့”

“ဟာ... ဦးဇေရတုနော် ဦးဇေရတု”

သန္တတစ်ခါတော့ ကသစ်နီသည် ဘယ်လောက်ပဲ
ရှက်သွားရသည် မသိပါ။ သူမ၏ မျက်နှာလှလှလေးမှာ
သူ့ရင်ခွင်ထဲက လုံးဝ မဖော်ပါလေတော့။

“ကသစ် ကျုပ်ကို ကြည့်ကွာ”

“ဟင်အင်း”

“ဘာဟင်အင်းလဲ ကောင်မလေးနော်”

ဇွတ်ကြီးပင် ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီမျက်နှာလေးကို
သူ့လက်နှင့် ဆွဲမော့ယူနေသည်။

ကသစ်နီမှာ သူ့လက်များကို ဖယ်ရှားပုတ်ထုတ်လိုက်
ပြီး...

“မုန်းပါတယ်နော်၊ လူကို အဲဒီအချိန်ကစည်းက
ညာခဲ့ပြီးတော့”

“ဟွန်း... ကျုပ် ဘာညာခဲ့လို့လဲ”

“ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သိချင်းရေးဆရာပါလို့ ပြောခဲ့ရတာလဲ”

သိန်းမင်းတင်

“အဲဒါ ကသစ်ကို ညာချင်လို့ ညာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊
ကျုပ် အိပ်ပေယာ်နေတယ်ထင်ပြီး ကျုပ်ကို ခိုးကြည့်နေတဲ့
ကောင်မလေးကို တွေ့ပြီး စချင်စိတ်နဲ့ နောက်လိုက်မိတာ၊
မင်းနဲ့ မတွေ့ရခင်အချိန်ထိ ကျုပ်ဘဝမှာ စိတ်ညစ် စိတ်ပျက်
စရာ၊ ဓါးသီးစရာအဖြစ်တွေနဲ့ပဲ ကြုံနေခဲ့ရတာ၊ အဲဒီအခေါက်
ကျုပ် ရန်ကုန်က ပြန်လာတော့ ပျော်စရာ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့
မထင်ခဲ့ဘူး၊ ကသစ်နီကို တွေ့ရတော့ ကျုပ် သိပ်အံ့သြသွားပြီး
ပျော်လည်း သိပ်ပျော်သွားတယ်၊ တကယ် ကသစ်ရဲ့အပြုအမူ
အမြောအဆိုလေးတွေက ကျုပ်ရင်ကို စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ ပျော်စရာ
ဖြစ်စေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာရှယ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို
စချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သိချင်းရေးဆရာအဖြစ်
မိတ်ဆက်မိခဲ့တာ”

“အသည်းကွဲပြီး လောကကြီးကို အကောင်မမြင်နိုင်
တော့ဘူးလို့ပဲ ပြောပါတော့”

“ကျုပ် အသည်းကွဲနေတာကို ကသစ် ဘယ်လိုလုပ်
သိလဲ”

“ဒါစာ ဆန်းလဲ လူကို ချာဘောက်စကားလေး

သိန်းမင်းတင်

www.burmeseclassic.com

ရန်လုပ်နေတာတည်းက ဒီလူကြီး ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ ရှိနေပြီဆိုတာ သိနေတာပဲ”

“အဲဟွန်း... ဟွန်း ကသစ်က လူကဲခတ်တော်သားပဲ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ် ရင်ထဲမှာ သိတာကြောင့်”

ဦးဇေရတုသည် ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ကာ ကသစ်အား ကြည့်လာလေ၏။

ကသစ်နီမှာ ဦးဇေရတု ဘာဖြစ်သွားသည်ကို နားလည်ရမ့်နှင့် သူ့အား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဆက်ပြောလော၊ ကသစ် ဦးဇေရတုကို နားလည်ပုံတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

ဦးဇေရတုသည် သူ့အပေါ် ထင်တာထက် ပိုမိုနားလည်မှု ရှိနေသော ကသစ်နီအား မျက်ဝန်းစူးစူးတောက်တောက်ကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သီတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရင်ထဲ ဝဒနာတွေ ခံစားခဲ့ရတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဝေဒနာတွေ အားလုံးကို ကသစ်က သိမ်းယူသွားခဲ့တယ်လော၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သိပ်တယ်”

သိန်းဇော်

ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာ ကသစ်ကိုတွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ် ပိုနားလည်သွားခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကသစ်က ကျုပ်ဘဝကို အများကြီး ဖြောင်းလဲသွားစေနိုင်တဲ့သူပါပဲ”

ကသစ်သည် သူ့စကားများကို ကြည့်နူးစွာ နားထောင်ရုံမှတစ်ပါး ဘာစကားမှ ပြန်မဆိုမိပါ။

သူမမျက်နှာနှင့် ဖိကပ်ထားသည့် ဦးဇေရတု ရင်ဘတ်မှ မွှေးညင်းစိတ်လေးများကိုသာ ရင်ခုန်စွာ ငေစိုက်ကြည့်ရင်း

“ကသစ်ကို ဦးဇေရတု သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

“ချစ်တယ် ကျုပ်ချစ်တာတွေကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြောမှ ကသစ် နားလည်မှာလဲ”

“ကသစ် နားလည်ပါတယ်”

“ဟင်”

“ဦးဇေရတုကိုလည်း ကသစ် သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ကသစ်ရယ်”

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတု လက်မောင်းကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက သူ့ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းမိလျက် မျက်ဝန်းလေးအစုံ

သိန်းဇော်

မိုက်ထားလိုက်သည်။

ဤရင်ခွင်သည်သာ သူမအတွက်က အလုံခြုံဆုံးနှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးအေးမြမှုတွေကို ဖြစ်စေရသည်မို့ ကသစ်သည် သူမ မက်မောလှသော ဦးစေရတု ရင်ခွင်တွင် ခိုဝှားနားလိုက်မိတော့၏။

အခန်း (၁၃)

“ကသစ် ဦးစေရတု အဖျားတွေကြီးပြီး သတိလစ် သွားလို့ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ အဲဒါ ကသစ် အမြန်ဆုံး တောင်ကြီးကို လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

“ရှင်”

မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနှင့် ပြောလိုက် သော ဒေါ်ဒေါ်ငယ်စကားကြောင့် ကသစ်နီသည် ဦးစေရတု အတွက် အရမ်းကို စိုးရိမ်ကာ ပျာယာခတ်သွားရတော့၏။

ဘုရား... ဘုရား ဦးစေရတု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်မှုတို့နှင့် ကသစ်နီသည် ဦးစေရတုရှိ တောင်ကြီးကို ဗြန်းငေးကြီး ထလိုက်လာခဲ့ရသည်။

တစ်လမ်းလုံး ကသစ်နီသည် ဘယ်သူနှင့်မှ စကား မပြောမိပါ။ မျက်ဝန်းလေးကို စုံမှိတ်လျက်က ဦးဇေရုတ် အမြန်ဆုံး ကျန်းမာလာဖို့ကိုသာ ကသစ်နီ ဘုရားမှာ အာရုံ ပြုဆုတောင်းလာခဲ့သည်။

ချစ်ခြင်း၊ နားလည်ခြင်းတွေနှင့် နှစ်ကိုယ်သူ ဘဝလေး ကို တည်ဆောက်ကာနီးကာမှ ဦးဇေရုတ်ကို သူမ ဘာ အကြောင်းနှင့်မှ မခွဲနိုင်တော့ပါ။

ပြန်ခါနီး ကသစ်နီကို မခွဲနိုင် မခွာရက် လွမ်းဆွတ်တမ်း တစွာ တမေ့တမော ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ‘ကသစ် ကျုပ်နဲ့ အတူ လိုက်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ ဆိုသည့် ဦးဇေရုတ် စကားသံကို ကသစ်နီ ပြန်ကြားယောင်မိတော့ ရင်မှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့က လှိုက်တက်လာရသည်။

“ဦးဇေရုတ်ရယ်... ကသစ်သာ ဦးဇေရုတ် အနားရှိရင် ဦးဇေရုတ် ခုလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကသစ်သိတယ်။ ခုတော့ ကသစ်ကြောင့် ကသစ် ဦးဇေရုတ်ကို ဂရုမစိုက်မိလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ”

ကသစ်နီသည် တွေးရင်းက မိန်းကလေးပီပီ ဝမ်းနည်း စိတ်ကို မမျိုသိပ်နိုင်တော့ဘဲ သူမကိုယ်သူမ နောင်တတွေ နှင့် ငိုကြွေးနေတော့

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကသစ်ရယ်၊ မောင်ဇေရုတ် အတွက် ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဆုတောင်းပေးကြတာပေါ့။”

သူမနှင့်အတူ ပါလာသည့် ဒေါ်ဒေါ်ဖော်မှာ ကသစ်နီ ကို အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ပြောနေရပေမယ့် သူမကိုယ်တိုင် ကတော့ ရင်ထဲတွင် ဦးဇေရုတ်အတွက် စိုးရိမ်နေရသည်။

ဦးဇေရုတ် မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း တစ်လမ်းလုံး အတွေးတွေနှင့်သာ ရှိခဲ့သော ကသစ်နီတစ်ယောက် သူမကို လာကြိုနေသည့် အန်ကယ်လေးကို မြင်သည်နှင့်

“အန်ကယ်လေး ကသစ် ဦးဇေရုတ်ဆီကို သွားချင် တယ်”

ကသစ်နီမှာ ဦးဇေရုတ်အတွက် စိုးရိမ်ရလွန်းသဖြင့် မရှက်နိုင်တော့ပါ။

ဦးဇေရုတ်ကို တွေ့ချင်စိတ်နှင့် အန်ကယ်လေးတို့ အပူကပ်မိတော့သည်။

အန်ကယ်လေးကိုယ်တိုင်လည်း ကသစ်ကို နားလည်ရုံပဲ နှင့်...

“တွေ့ရမယ် ကသစ် တွေ့ရမယ်၊ ခုပဲ အန်ကယ်လေး ဦးစေရတုဆီ လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

ပြောသည့်အတိုင်း အန်ကယ်လေးသည် ကသစ်နီအား ဦးစေရတုထံသို့ လိုက်ဖို့ပေးလေသည်။

“ဦးစေရတုက ဆေးရုံမှာပဲလား အန်ကယ်လေး”

“မဟုတ်ဘူး ဆေးရုံကနေ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ”

“အန်ကယ်လေးသည် သူ့ကားကို ဦးစေရတုအိမ်ရှိရာ သို့ မောင်းလာခဲ့လေသည်။

ကားရပ်သွားသည်ဆိုရင်ပင် ကသစ်နီသည် ဟန်မ ဆောင်နိုင်တော့ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မခတ်နိုင်ဘဲ ဦးစေရတု ရှိရာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“တူမကြီး လာ လာ ဆရာကြီး သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်”

ဒေါ်မြ ဦးဆောင်ကာ ကသစ်နီအား ဦးစေရတုရှိရာ သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဦးစေရတုအခန်းထဲသို့ ရောက် သည်ဆိုရင်ပဲ-

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့် ဦးစေရတုရယ်”

ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ကသစ်နီရင်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ် ၍ မရတော့ပါ။ ခုတင်ထဲကံတွင် သူမအား အပြုံး ခပ်နွမ်း နွမ်းနှင့် ဆီးကြိုနေသော ဦးစေရတုရင်ခွင်ထဲသို့ ကသစ်နီသည် ကလေးတစ်ယောက်လို တိုးဝင်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေး မိတော့သည်။

“ဟိတ်... မငိုနဲ့လေကွာ ကျုပ် ဘာမှဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ မငိုနဲ့နော်”

ကသစ်ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းလေး ထွေးပွေ့ဖက် ထားရင်းက သူမဆံနွယ်လေးများကို ခပ်ဖွဖနမ်းရှိုက်လျက် နှစ်သိမ့်နေသော ဦးစေရတုကြောင့် တသစ်သည် ရင်မှာ ပို၍ ဝမ်းနည်းလာရကာ...

“အဟင့်... ဟင့်... မငိုလို့ရမလားလို့၊ ကသစ် ကသစ် ဦးစေရတုအတွက် ဘယ်လောက်စိတ်ပူရတယ် မှတ်ပါ၊ စိတ်ပူလို့ ကသစ် သေတောင်သေတော့မယ် သိလား”

www.burmeseclassic.com

ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုနှင့် ကလေးတစ်ယောက် လိုရှ်နေသော ကသစ်နီကိုကြည့်ပြီး ဦးဇေရတုအပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဦးဇေရတုမှာ ကလေးဆန်သော အပြောလေးနှင့် သူ့ အတွက် စိတ်ပူနေရှာသော ကသစ်နီကိုကြည့်ပြီး သူ့ ရင်ဖယ် အချစ်စိတ်များ ပိုတိုးပြီးရင်း တိုးလာရကာ...

“သိပါတယ်များ၊ ကသစ် ကျုပ်အတွက် ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေရမလဲဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ကသစ်ဆီ အကြောင်း မကြားဖို့ ပြောတာပေါ့။”

“ကြည့်စမ်း... ဦးဇေရတုက ဒီလောက်ဖြစ်တာတောင် ကသစ်ကို ပေးမသိစေချင်သေးဘူးပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ဒါ ...ဒါ ကသစ်ကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရက်စက်တာ ကသစ် ကို နှိပ်စက်တာ အဟင့်... ဟင့်”

ငိုပါလေပြီ။ မျက်ရည်ဥကြီးများက ပါးပြင်ထက် စီးကျလို့ မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

ဦးဇေရတုသည် သူ့စကားကို အထင်လွဲသွားသည့် ချစ်သူလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်မှာ နှင့်ဖြာသွားရသည်မို့ ကသစ်

မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ထူလိုက်ပြီး...

“ကသစ်”

ကသစ်မထူးပါ။ သူမကို ကလေးဆန်သည်လို့ပဲပြော ပြော၊ ဦးဇေရတု၏ စကားများက ကသစ်နှလုံးသားကို နာကျင်စေရသည်မို့ နာကျင်စိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကိုသာ ဖိကိုက်ထားလိုက်တာသည်။

ဦးဇေရတုသည် ကသစ်အား လှိုက်ဖြာစူးနှစ်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် အတန်ကြာ ဝေးစိုက်ကြည့်နေရင်းက သူ သိပ်ချစ်ရပါသော ကလေးဆန်လွန်းသည့် ဒီမိန်းကလေးကို လည်း စိတ်မှာ မချင်မရဲကြီးနှင့် ဘယ်လိုဒဏ်ခတ်ရမည်ဆိုတာ ကို စဉ်းစားနေမိကာ-

“ကသစ်”

မထူးပါသော်လည်း အကြည့်တစ်ချက်ကတော့ဖြင့် သူ့ဆီရောက်ရှိလာရသည်။

ဦးဇေရတုသည် အိပ်ရာထက်မှ အသာထလိုက်တော့ ကသစ်နီသည် သူ့အား ကပျာကယာ ထူပေးလေ၏။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ချစ်သူလေးသည်

ဂရုစိုက်ရှာပါလားဆိုသည် အသိနှင့် ဦးဇေရတုနှလုံးသား လှစ်ခနဲ တုန်ခါသွားရပြီး...

“အဟွန်း... မင်းလေး ကျုပ်ကို မချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကသစ်ရယ်” ဟုဆိုကာ ကသစ်တစ်ကိုယ်လုံး လှမ်းမောတမ်းတခြင်းများဖြင့် သိမ်းကျုံးဆွဲပွေ့ထားလိုက် ပါတော့သည်။

ကသစ်နီတစ်ယောက် ဦးဇေရတုရင်ခွင်ထဲတွင် မွန်းမွန်း ကြပ်ကြပ် ရှိသွားရသည်။

ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ငွေ့ နွေးနွေးနှင့် အတွေ့အထိများ က ကသစ်ကို လှိုက်မောစေရသောအခါ ကသစ်သည် ဦးဇေရတုကို အရူးစေးလိုက်ရပါတော့သည်။

“လွတ်... ကသစ် အသက်ရှူကြပ်တယ်”

“ဖြော... ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးဦးမှာလားဆိုတာ”

“စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး ဝမ်းနည်းစရာ၊ ဦးဇေရတုကို ကသစ်က ကသစ်နှလုံးသားရဲ့ အရှင်သခင်လို့ မှတ်ထားပေ မယ့် ဦးဇေရတုကတော့”

“မပြောနဲ့တော့ ကသစ်ရယ်” ဟုဆိုကာ ကသစ်

နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးနှင့် ပိတ်ထားလိုက်လေ သည်။

ကသစ်မှာ သူ့အနမ်းများကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး...

“ကသစ် ပြောပါရစေဦး”

“မပြောနဲ့တော့ဆို”

သူ ခပ်တည်တည်ကြီးပြောတော့ ကသစ်သည် သူ့ မျက်နှာချောချောကြီးကို နားမလည်သလိုကလေးတစ်ယောက် လို မော့ကြည့်လာသည်။

ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီအကြည့်ကို နားလည်သဘော ပေါက်ရကာ

“ကသစ်ကတော့ ထင်မယ်နော်၊ ကျုပ်အချစ်တွေက ကသစ်အပေါ် မလေးနက်ဘူးလို့၊ အဟွန်း... တကယ်တော့ ကျုပ်အချစ်တွေ မင်းအပေါ် လေးနက်ရလွန်းလို့ ကျုပ်အခုလို ဖြစ်ရတာ၊ အာဆိုင်လဲတော့ မမေးနဲ့နော်၊ ကျုပ် ကသစ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ရတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်၊ ကျုပ်ချစ် တဲ့ ကသစ်ကို ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ပေမယ့် ကသစ်ဆန့်ကျင် ကျုပ် လိုက်လျောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ကသစ်ကို

ဘယ်လောက်ထိ လွမ်းနေ သတိရတမ်းဟာနေရတယ်ဆိုတာ ကသစ် သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့စကားများကို ကသစ်နီသည် မျက်ဝန်းခိုင်းခိုင်းကြီး နှင့် နားထောင်ရင်း ဦးဇေရတုအပေါ် သနားကရုဏာသက် လို့ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေရသည်။

သနားစိတ်နှင့်အတူ ဘာကိုဆိုလိုဟန် ကသစ် နားလည် လိုက်တော့ ကသစ်သည် သူမအပေါ် ချစ်နိုင်ရှာလွန်းသည့် သူ့အပေါ် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဦးဇေရတုကိုယ်လုံးကြီး ကို သူမလက်လေးနှင့် သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဦးဇေရတုပယ်”

ဦးဇေရတုသည် ကသစ်နီအား ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်ရင်းမှ

“ကျွမ်း ကသစ်ကို သိပ်လွမ်းနေတယ်”

“ကသစ်လည်း ဦးဇေရတုကို လွမ်းတယ်”

“ချစ်တယ် ကသစ်”

“ကသစ်လည်း ချစ်တယ်”

သည့်နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် လွမ်းမောခြင်းတွေ

သိန်းစင်စာပေ

နှင့် ချစ်ခြင်းများ သိပ္ပံကာနေတော့၏။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်သည့် အလား ဦးဇေရတုနှင့် ကသစ်နီတို့သည် အကြည့်တွေမလှ မျက်ဝန်းချင်းဆုံကာ ကြည့်နေလေပြီ

“ဦးဇေရတု”

“ဗျာ”

“နောက်ဆိုလေ”

“အင်း...”

“ကသစ် ဦးဇေရတုအနားကခွဲပြီး ဘယ်မှ မသွားတော့ ဘူး သိလား”

“ဟင်... တကယ်လား ကသစ်”

ပျတ်ခနဲ လက်ဖြာသွားသည့် မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ကသစ်နီ မျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်းက မေးလိုက်တော့ ကသစ်နီထံမှ မျက်စောင်းလှလှလေးက ဦးဇေရတုထံ ရောက် ရှိလာပြီ

“ကသစ်ပြောတာ မယုံဘူးလား”

သိန်းစင်စာပေ

“အဟွန်း မယုံလို့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ယုံလွန်းလို့ ကျုပ်
ရင်ထဲ ပျော်သွားတာ၊ စမ်းကြည့်စမ်း ကျုပ် ရင်ခုန်သံတွေကို
ဇာသစ် စမ်းကြည့်စမ်း၊ ပျော်လွန်းလို့ ရင်တွေ ဘယ်လောက်
ခုန်နေရတယ်ဆိုတာ”

ပြီးလွန်းလွန်း မျက်နှာကြီးနှင့် ကသစ်လက်လေးကို
ဆွဲယူကာ သူ့ ရင်ခုန်သံတွေကို စမ်းခိုင်းနေသည့် ဦးဇေရုတုကို
ကသစ်သည် ကြည့်ရှုပြီးလေးနှင့် ငေးကြည့်ရင်း သူ့ ရင်ဘတ်
ပေါ် သူ့မလက်လေးတင်ကာ စမ်းလိုက်တော့...

ကြည့်စမ်း။

ဘယ်လောက်များ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်သည်လဲ
ဆိုတာ သူ့ပြောသလိုပင် ဦးဇေရုတု၏ ရင်ခုန်သံတွေသည်
တကယ်ပင် မြန်နေရတော့သည်။

အော်... ဦးဇေရုတုသည် သူမကို ဒီမျှအထိ ချစ်ရှု
ပါလားဆိုသော အတွေးနှင့် ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတု၏
မျက်နှာခွမ်းခွမ်းကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းတ...

“ဦးဇေရုတု အမြန်ဆုံး နေပြန်ကောင်းပါတော့နော်”

“စိတ်ချပါ ကသစ်ရယ်၊ ကသစ်မျက်နှာလေးကို မြင်

သိပ်မင်းမော

လိုက်ရတစည်းက ကျုပ် နေကောင်းသွားပါပြီ”

“ဒါနဲ့ ဖုန်းဆက်တုန်းက ဦးဇေရုတု ဆေးရုံမှာဆို”

“ဟုတ်တယ် အစားမမှန် အအိပ်မမှန်နဲ့ အဖျားကြီးပြီး
သတိလစ်သွားတာ၊ ဆေးရုံမှာ တစ်ရက်ပဲနေလိုက်ပါတယ်၊
ကသစ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ် အိမ်ရောက်မှ
သိရတာ၊ ဒါနဲ့ ကသစ်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဦးဇေရုတုသည် အခုမှပင် ကသစ် ဘယ်သူနဲ့
လာသည်ကို သတိထားမေးလိုက်မိသည်။

“ဟွန်း... ဒီစကား ခုမှပဲမေး သိလား”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဒီစကား ခုမှမေးဆို ဒီကောင်
မလေးကလည်း ရောက်ရောက်ချင်း ကျုပ်ရင်ခွင်ပြေးဝင်လာ
တာကိုး”

“ဟင်... ဦးဇေရုတုနော်”

ကသစ်သည် သူမကို ပြောရပါ့မလားဆိုကာ ရှက်ရှက်
နှင့် သူ့ ရင်ဘတ်ကြီးကို တွန်းထုတ်မစ်လိုက်သည်။

“ဟ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လူက နေမကောင်းပါဘူး
ဆို ဒီလိုပဲ တွန်းထုတ်ရလား”

သိပ်မင်းမော

www.burmeseclassic.com

“ခစ်... ခစ်... ကန်တော့နော် ကန်တော့”

ကသစ်သည် ဦးဇေရုတုကို လက်လေးနှစ်ဖက် အုပ်ဖိုး၍ ချစ်စဖွယ် တောင်းပန်လိုက်သည်။

သူမ၏ ထိုအပြုအမူကပင် ဦးဇေရုတုကို ချစ်အသည်း ယားယားကြီး ဖြစ်သွားစေရသည်မို့...

“ငါကွာ ပိတ်ထုလိုက်ရတော့”

နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ မချင့်မရဲဟန်ကြီးနှင့် ဆိုလိုက် သည့် ဦးဇေရုတုကို ကသစ် စိတ်မဆိုးနိုင်ပါ။

သည်လူတစ်ယောက်သည် သူမဘဝတစ်ခုလုံးကို စိုးမိုး ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းသည်ကိုတော့ ကသစ် ဝန်ခံခြင်းနှင့်အတူ ရင်မှာ ချစ်ခြင်းများစွာ တိုးရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ဦးဇေရုတု နေကောင်းပြီး မကြာခင်မှာပင် ကသစ်နီကို မခွဲနိုင်တော့ပါဆိုသော ဦးဇေရုတု၏ ဇွတ်အတင်း အရေးဆို လာမှုကို ကသစ်နီသည်လည်း ငြင်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ နှစ်ဖက် လူကြီး မိဘများနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဦးဇေရုတုနှင့် ကသစ်နီတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို အမြန်ဆုံး ကျင်းပခဲ့လေသည်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံဖွဲ့ပြီး၍ အပျော်ဆုံးလူကို ပြပါဆိုလျှင် သတို့သားဖြစ်သည့် ဦးဇေရုတုကိုပင် ပြရမည်ဖြစ်သည်။

ဦးဇေရုတုက သူ့ရင်မှာ အသက်မက ချစ်မြတ်နိုးရသော ချစ်သူလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်သည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ အိပ်မက်ပမာ ဖြစ်နေရသည်။

သို့သော်...။

သည်အဖြစ်များသည် အိမ်မက်မဟုတ်။ တကယ်ဆိုတာ ကိုလည်း သိနေရပြန်သည်မို့ ဦးဇေရုတသည် ပျော်ရွှင်ခြင်း တွေနှင့် ရင်ခုန်သံတွေလည်း မြန်နေရတော့သည်။

မြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်ဝင်ရောက် လာသော မြောက်ပြန်လေနေအေးများက ဦးဇေရုတနှင့်ကသစ်နီ တို့၏ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်ရောက် လာရသည်။

ည...ညဆိုသော အသံနှင့်အတူ ပန်းနုရောင်များ လွှမ်းခြုံနေသည့် မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ကြီးထက်တွင် တူယူဥုံတွဲတိုင်နေရသူက ဦးဇေရုတနှင့် ကသစ်နီပင် ဖြစ်သည်။

ဦးဇေရုတသည် သနပ်ခါးရေကျလေးနှင့် ရိုးရှင်းစွာ လှူနေသော သူ၏ ချစ်ဖနီးချောကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများ စွာနှင့် မြတ်နိုးစွာ ဝေးစိုက်ကြည့်ရင်းက...

“ကသစ်”

“ဦးဇေရုတ”

နှစ်ဦးစလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်မို့ အသံတွေ မသိ

သိန်းမင်းစာပေ

မသာတုန်ခါနေရသည်။

“ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတာကို ပျော်ရဲ့လားကသစ်”

“ပျော်ပါတယ် ဦးဇေရုတ”

“အဟွန်း ကျုပ်လည်း ပျော်တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ တော့လည်း ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါဟာ ထာဏယ်လား အိမ်မက်လားဆိုတာ”

“တကယ်လား အိမ်မက်လားဆိုတာ သိရသော်လည်း”

“အား...”

“သိပြီလား အိမ်မက်လား၊ တကယ်လား ဆိုတာ”

သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်ကာ ရှက်ပြုသော မေးနေသော ကသစ်နီကို ဦးဇေရုတသည် နှုတ်ခမ်းပြော လျက် စိုက်ကြည့်ရင်း...

“သိပြီ သိတာမှ ဒီကောင်မလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ”

ဟောဒီလိုသိတာ ကဲ...”

“အမေ”

ဦးဇေရုတသည် ကသစ်နီကိုယ်လေးကို ချစ်မြတ်နိုး ဆွဲယူထွေးဖွေရင်း ပေါက်ကွဲစွာ ဆိုလိုက်သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

“နုလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကျုပ်လိုလူတစ်ယောက်ကို စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ ယုံကြည်ပြီး ချစ်ရတဲ့ ကသစ်ကို ကျုပ်အချစ်တွေနဲ့ အတူ ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ။ ကသစ်သာ ကျုပ်အပေါ် ချစ်ရတဲ့သတ္တိ မရှိရင်တကယ်တမ်း ကသစ်ကို ကျုပ် ဘယ်လောက်ပဲချစ်နေချစ်နေ ခုလို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ကျုပ်ရင်မှာ ကျုပ်သိပ်ချစ်တဲ့ မင်းလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် သိပ်ပျော်တာပဲဗျာ...တကယ်...တကယ်”

တကယ်ပင် ပျော်လွန်းနေရသော ဦးဇေရတုမှာ ကသစ်နီကိုယ်လေးကို မလွှတ်တမ်း ထွေးပွေ့ကာ ချစ်အနမ်းပေးနေတော့ ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတုအနမ်းများကို ရှက်ရွံ့စွာ ခံယူရင်းတ...

“သွားပါနော်၊ ချစ်တဲ့လူက တကယ်တမ်း” ချစ်စကားလည်း ပြောဖို့ကြံတော့ ဝေလည်လည်လုပ်နေပြီးတော့များများ ကသစ်နီသည် တစ်ချိန်ကအဖြစ်ကို စိတ်မှာ မကျေနပ်သလို ဆိုလိုက်သည်။

ဦးဇေရတုမှာ ကသစ်နီအမြောကို သဘောကျသွား

သိန်းမင်းဘဝ

သည်မို့ သူ့မကိုယ်လေးကို တိုးဖက်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း... ကြည့်စမ်း မင်းလေးက ဒါကို မှတ်ထားတာလား၊ ချစ်စကားပြောဖို့ ဝေလည်လည် လုပ်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားလေးကို ချစ်ခွင့် ပန်ဖို့ ဘယ်လောက်စဉ်းစားခဲ့ရတယ် မှတ်လဲ”

“ပြောပါဦး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ”

“ကသစ်က သန့်စင်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့် ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်ကတော့”

“ဦးဇေရတု လာပြန်ပြီ ဒီစကား၊ ဘာလဲ ကျုပ် နုလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့လူ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် အသက်ကြီးတဲ့ မှုဆိုးဖိုတစ်ယောက်၊ ဒါပဲပြောဦးမလို့ မဟုတ်လား”

သူ ဘာပြောမည်ကို ကြိုသိနေရသလို သူမက စပြောလိုက်သည့် ကသစ်နီ၏ စကားကြောင့် ဦးဇေရတုမျက်နှာ ချောချောကြီးမှာ မချိပြီး ပြုံးသွားရပြီး...

“အဟွန်း... ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်က ချစ်အားငယ်

သိန်းမင်းဘဝ

ရတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အသက်
လေးဆယ်ကျော် လူတစ်ယောက်က ကိုယ်ထက်အသက်
အများကြီးငယ်ပြီး သိပ်ကိုလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို ခုလို ဝိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျုပ် မဆင်ရဲ
ခဲ့ဘူးလေ”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ လူကို လာချစ်နေသေးလဲ”

“မောဗျာ ချစ်တာကတော့ ချစ်တာပေါ့၊ ချစ်တာကို
မချစ်ပါနဲ့လို့ နှလုံးသားကို တားလို့ရမလား”

“သတ္တိမရှိမှတော့ ရအောင်တားရမှာပေါ့”

“ဘယ်သူပြောလဲ သတ္တိမရှိဘူးလို့”

“ဒီလူကြီးလေ”

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတု၏ ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမလက်
လေးနှင့် ထောက်ပြုကာ မချင်မရဲ ချစ်စဖွယ်ဆိုလိုက်လေ
သည်။

ထိုအခါ...

ဦးဇေရုတုမှာ ချစ်ဇနီး၏ ကလေးဆန်မှုကို ချစ်မြတ်
နိုးလို့ မဆုံးနိုင်တော့ဘဲ...

“အေး... အဲဒီလူကြီး သတ္တိရှိ မရှိဆိုတာ ခင်ဗျားလေး
ကို လက်တွေ့ပြမယ်”

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရုတုစကားကြောင့် သူမမျက်နှာ
လေးနား ဝဲကပ်လာသော ဦးဇေရုတုကို အတင်းတွန်းထုတ်
ပစ်လိုက်ပေမယ့် ဦးဇေရုတုကတော့ဖြင့် ကသစ်နီအား လုံးဝ
မလွှတ်ပါပေ။

“ကသစ်နော်... ကျုပ်ကို ဘာလို့ တွန်းထုတ်နေရ
တာလဲ၊ ကျုပ် မိန်းမကို ကျုပ် ဖက်တာပဲ”

“ဟာ... ဦးဇေရုတုနော်၊ ဘာ ကျုပ်မိန်းမလဲ၊ ကသစ်ကို
အဲလိုမခေါ်နဲ့၊ ကသစ် ရှက်တယ်သိလား”

ပြောပြီး ကသစ်သည် တကယ်ပင် အရှက်သည်းသွား
ဟန်နှင့် သူမမျက်နှာလေးကို လက်လေးနှင့်အုပ်ကွယ်ထား
လိုက်သည်။

“အဟွန်း ကြည့်စမ်း၊ မင်းလေးနဲ့တော့ခက်ပါပြီဗျာ၊
ကျုပ်မိန်းမမို့ မိန်းမခေါ်တာ ဘာဖြစ်သေးလဲကွာ”

“အို မသိဘူး မခေါ်နဲ့ဆို”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“တင့်အင်း ဘယ်လိုမှ မခေါ်နဲ့”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ခုခုမခေါ်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားလေးကို ကျုပ် ဘယ်လို ချစ်လို့ရမလဲ”

“ဦးဇေရတုနော်”

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ကသစ်နီသည် သူမကို ဦးဇေရတု တမင်စနေမှန်း သိရသည်မို့ မျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးကာ ရှက်ပြီးလေး ပြုံးမိတော့သည်။

ထို့နောက် ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတု ရင်ခွင်ထဲကြည့်နေကြည့်နေ့စွာ နီဝင်နားလိုက်ရင်း...

“ဦးဇေရတု”

“ဟင်”

“ကသစ်ကို ဘယ်အချိန်တုန်းက သေချာချစ်သွားတာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ဆောင်းမနက်ခင်းရဲ့ ကားပေါ်မှာ အိပ်တွေမနိုင်မနင်းနဲ့ ကားပေါ်ဆွဲတက်လာတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည် အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ကောင်မလေးကို ရယ်ချင်စိတ်နဲ့ မြင်မြင်ချင်ချစ်မိသွားခဲ့တာ”

“ဟွန်း... သိပါတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကသစ်ပြောသလို မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်မလေးသာ ငါ့ရဲ့ဖူးစာရှင်အမှန် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့ထိုင်ခုံဘေးကျပါစေလို့ပေါ့”

“ဟင်... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ဦးဇေရတု မကောင်းဘူးကွာ၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဦးဇေရတုကသစ်ကို သတိထားမိနေတယ်ဆိုတာ ဘာလို့ မပြောရတာလဲ၊ မကောင်းဘူးကွာ၊ ဦးဇေရတု တကယ်မကောင်းဘူးသိလား”

ကသစ်နီသည် မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ဦးဇေရတုရင်ဘတ်ကြီးကို တပုန်းပုန်းထုရိုက်နေတော့ ဦးဇေရတုမှာ ကသစ်နီ လက်လေးများကို ဖမ်းယူဆုပ်ထွေးရင်း...

“ကျုပ် မကောင်တာ ကသစ် ဘာလို့ခုမှ ပြောရတာလဲ”

“အို...”

ကသစ်နီသည် ဦးဇေရတုအနားက ပြေးထွက်ရန် ပြင်လိုက်ပေမယ့် အချိန်မမီတော့ပါ။

သွက်သလောက် မြန်လွန်းသည့် ဦးဇေရတုလက်အင်္ဂုလ်က ကသစ်နီကိုယ်လေးအား မြွေတစ်ကောင်နယ် တင်းတျော့စွာ ချုပ်နှောင်လာပြီး...

www.burmeseclassic.com

“ဒါက ကျုပ်ကိုပစ်ပြီး သွားဦးမလို့ပေါ့လေ”

“မသွားပါဘူးနော်”

“သွားလို့လည်း မရပါဘူး”

တကယ်လည်း ပြောသည့်အတိုင်း ကသစ်သည် သွားလို့မရပါ။ ခြံမြဲလွန်းသည့် သူ့လက်အစုံ၏ ထွေးပွေ့မှု အောက်တွင် ကသစ်နီသည် နည်းနည်းလေးမှ ရုန်းထွက်လို့ မရဘဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်နှင့် ဦးဇေရတု အနမ်းများကိုသာ ရင်ခုန်ကြည့်နူးခြင်းများစွာနှင့် ခံယူနေမိတော့သည်။

“ကသစ်...”

ဦးဇေရတုအသံက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ် လာရသည်။

“တကယ်ပြောတာ ကျုပ်ဘဝမှာ ဒီနေ့လေးကို ဘယ် တော့မှ မမေ့တော့ဘူး။ မေ့လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးဇေရတု မျက်နှာချောချောကြီးမှာ တကယ်ပင် ကြည့်နူး ကျေနပ်ရိပ်များဖြင့် အပြုံးပန်းတွေ ပျံ့ပွင့်စေကာ လန်းဆန်းနေရသည်။

စူးရှတောက်ပကာ စိုလက်နေသော အချစ်ရည်အချစ်

သိန်းမင်းတင်

သွေးတို့နှင့် ကြည့်နေသည့် ဦးဇေရတုအကြည့်များကို သကန်နီ ယှဉ်ပြိုင်မကြည့်ဝံ့သည်မို့ မျက်လွှာလေး ရှုလိုက်သည်။

ရှည်လျားသော မျက်တောင်ရှည်ကြီးများပေါ်လျက် မှေးမှိတ်ထားသော ကသစ်နီ၏ မျက်ခွံခွံနီနီလေးကို ဦးဇေရတု သည် ခပ်ဖွဖွ မထိတထိ နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး...

“ဒီညဟာ ကျုပ်နဲ့ကသစ်ရဲ့ အဝခရီးအစ မင်္ဂလာည ညနော်”

သူ့စကားကို ကသစ်နီသည် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါခြင်း မပြုဘဲ ရှက်မြိုးလေးနှင့်သာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်သက်နေလေ သည်။

ဦးဇေရတု သိပါသည်။ ချစ်ဇနီးလေး သူ့ကို ရှက်နေရပြီ ဆိုတာ...

အရှက်အကြောက် ကြီးလွန်းသည့် ချစ်ဇနီးချောကို ဦးဇေရတု မျက်ဝန်းများ မှေးစင်းလျက် ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လာ ပြီး...

“ကသစ်အတွက် ကျုပ်ရင်ခွင်ဟာ လုံခြုံရေးထွေးမှု ကြင်နာချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ကသစ်ကို အေးမြမှုတွေ

သိန်းမင်းတင်

www.burmeseclassic.com

အခြေပေးနေမယ့် ရင်ခွင်ဆိုတာ ကသစ် သီထားစမ်းပါတော့
ဗျာ”

“သီပါတယ်ဦးဇေရတုရယ်”ဆိုသည့် စကားကို ကသစ်
နီ ကြည်နူးမှုဖြင့် စိတ်မှဆိုရင်း ဦးဇေရတု၏ ချစ်ခြင်းတွေ
ပြည့်နေသည့် ရင်ခွင်ရိပ်တွင် ကသစ်နီသည် သူမဘဝ
တစ်သက်တာအတွက် အားကိုးတွယ်တာ မြတ်နိုးခြင်းများစွာ
နှင့် မှေးစက်ခိုနားမိသည်ဆိုရင်ပဲ ကသစ်နီတကိုယ်လုံး
နွေးထွေးလုံခြုံသွားရပါတော့သည်။

နှစ်ကိုယ်သူ နားလည်မှုချစ်ခြင်းတွေနှင့် တည်ဆောက်
လိုက်ပါသော ဦးဇေရတုနှင့် ကသစ်နီတို့၏ မင်္ဂလာနေ့ရက်
လေးသည် ဤနေ့မှစ၍ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင် မင်္ဂလာ
နေ့ရက်လေးများကို ကြည်နူးသာယာ ပျော်ရွှင်ခြင်းများဖြင့်
ဖြတ်ကျော်တော့မည်ဆိုတာကိုတော့။

ပျော်ရွှင်မှုရသများဖြင့်

ပြည့်စုံကြပါစေ။

စာချစ်သူများရဲ့ ...

မြသားသွင်

